DARUL
BĂTĂLIEI
CARTEA 17 DIN INELUL VRĂJITORULUI
MORGAN RICE

DARUL BĂTĂLIEI

CARTEA 17 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al serialului de fantezie epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și nu mai mult); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, si ramai in legatura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea nr. 5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
A RITE OF SWORDS (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea nr. 2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea #3)

DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.
Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele fie sunt produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.
Imagine jachetă Copyright Photosani, folosită sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREIZEI DOI

CAPITOLUL TREICEI TREI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI
CAPITOLUL TREIZECI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞASE
CAPITOLUL TREEI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI SI OPT
CAPITOLUL TREIZECI SI NOUĂ
CAPITOLUL PATRICE
CAPITOLUL PATRICE ȘI UNUL
CAPITOLUL PATRICE DOI
CAPITOLUL PATRICE SI TREI
CAPITOLUL PATRICE SI PATRU
CAPITOLUL PATRICE SI CINCI
CAPITOLUL PATRICE SI ȘASE

Pentru Jake Maynard.

Un adevărat războinic.

“Vii la mine cu o sabie, o suliță și o suliță...
dar eu vin la tine cu Numele Domnului, Stăpânul Legiunilor, Dumnezeul batalioanelor”.

--David către Goliat
I Samuel, 17:45

CAPITOL UNUL

Thorgrin, stând pe nava care se legăna violent, privi în fața lui și încet, îngrozit, începu să-și dea seama ce tocmai făcuse. S-a uitat șocat la propria sa mână, ținând în continuare Sabia morților, apoi și-a ridicat privirea pentru a vedea, dar la câțiva centimetri depărtare, chipul celui mai bun prieten al său, Reece, privind înapoi la el, cu ochii larg deschiși de durere și trădare. Mâinile lui Thor tremurau violent când și-a dat seama că tocmai își înjunghiase cel mai bun prieten în piept și îl privea murind în fața ochilor lui.

Thor nu putea înțelege ce se întâmplase. Pe măsură ce nava se răsturna și se întorcea, curenții au continuat să-i tragă prin Strâmtoarea Nebuniei, până când, în cele din urmă, au ieșit pe partea cealaltă. Curenții s-au liniștit, nava s-a nivelat, iar norii groși au început să se ridice, când, cu o ultimă explozie, au ieșit în ape calme și liniştite.

Pe măsură ce făceau ei, ceața care învăluise mintea lui Thor s-a ridicat și el a început să-și simtă vechiul sine, să vadă lumea cu claritate încă o dată. S-a uitat la Reece în fața lui și i s-a frânt inima când și-a dat seama că nu era chipul unui inamic, ci al celui mai bun prieten al său. Încet și-a dat seama ce făcuse, și-a dat seama că fusese în strânsoarea a ceva mai mare decât el, un spirit de nebunie pe care nu-l putea controla, care îl forțase să îndeplinească acest act oribil.

"NU!" strigă Thorgrin, cu vocea ruptă de angoasă.

Thor a extras Sabia Morților din pieptul celui mai bun prieten al său și, în timp ce o făcea, Reece a icnit și a început să se prăbușească. Thor a aruncat sabia, nevrând să pună ochii pe ea, și aceasta a aterizat cu o bufnitură scobită pe punte, în timp ce Thor s-a lăsat în genunchi și l-a prins pe Reece, ținându-l în brațe, hotărât să-l salveze.

„Reece!” strigă el, zdrobit de vinovăție.

Thor întinse mâna și își apăsă palma pe rană, încercând să oprească sângerarea. Dar simțea sângele fierbinte curgându-i printre degete, simțea

forța vitală a lui Reece ieșind din el în timp ce îl ținea în brațe.

Elden, Matus, Indra și Angel s-au repezit înainte, și ei, în cele din urmă, s-au eliberat de strânsoarea nebuniei lor și s-au înghesuit în jur. Thor a închis ochii și s-a rugat cu tot ce avea ca prietenul său să se întoarcă la el, să i se dea lui, Thor, o șansă să-și îndrepte eroarea.

Thor auzi pași și ridică privirea și o văzu pe Selese repezindu-se înainte, pielea ei mai palidă decât văzuse el vreodată, ochii strălucind de o lumină de altă lume. Ea a căzut în genunchi în fața lui Reece, l-a luat în brațe și, în timp ce a făcut-o, Thor l-a lăsat să plece, văzând strălucirea din jurul ei și amintindu-și puterile ei de vindecător.

Selese ridică privirea la Thor, cu ochii arzând de intensitate.

— Numai tu îl poți salva, spuse ea urgent. „Pune-ți mâna pe rana lui acum!” porunci ea.

Thor întinse mâna și puse o palmă pe pieptul lui Reece și, în timp ce făcea, Selese îi puse mâna peste a lui. Putea simți căldura și puterea curgând prin palma ei, peste mâna lui și în rana lui Reece.

Ea a închis ochii și a început să fredoneze, iar Thor a simțit un val de căldură ridicându-se în corpul prietenului său. Thor s-a rugat cu tot ce avea ca prietenul său să se întoarcă la el, să fie iertat pentru orice nebunie l-a determinat să facă asta.

Spre marea ușurare a lui Thor, Reece deschise încet ochii. Clipi și privi spre cer, apoi se ridică încet.

Thor a privit, uimit, cum Reece clipi de câteva ori și se uită în jos la rana lui: era complet vindecată. Thor a rămas fără cuvinte, învins, îngrozit de puterile lui Selese.

"Fratele meu!" strigă Thorgrin.

Întinse mâna și îl îmbrățișă, iar Reece, dezorientat, îl îmbrățișă încet, în timp ce Thor îl ajuta să se ridice în picioare.

"Esti viu!" exclamă Thor, cu greu îndrăznind să creadă, strângându-se de umăr. Thor s-a gândit la toate bătăliile în care fuseseră împreună, toate aventurile și nu ar fi putut tolera ideea de a-l pierde.

„Și de ce n-aș fi?” Reece clipi, confuz. Se uită de jur împrejur la fețele mirate ale Legiunii și părea nedumerit. Ceilalți au făcut un pas înainte și l-au îmbrățișat, unul câte unul.

În timp ce ceilalți au făcut un pas înainte, Thor s-a uitat în jur și a făcut bilanțul și și-a dat brusc seama, cu groază, că lipsește cineva: O'Connor.

Thor s-a repezit spre balustrada laterală și a căutat frenetic apele, amintindu-și că O'Connor, în culmea nebuniei sale, sărise de pe navă în curenții furiosi.

„O'Connor!” el a țipat.

Ceilalți s-au repezit lângă el și au cercetat și apele. Thor s-a uitat în jos și și-a întins gâtul pentru a se uita înapoi la strâmtori, la apele roșii înfuriate, pline de sânge – și, în timp ce făcea, l-a văzut pe O'Connor, zguduindu-se, fiind aspirat chiar la granița strâmtorii.

Thor nu a pierdut timpul; el a reacționat instinctiv și a sărit în sus pe șină și apoi s-a aruncat cu capul înainte peste margine, în mare.

Scufundat, surprins de căldura ei, Thor simți cât de groasă era această apă, de parcă ar înota prin sânge. Apa, atât de fierbinte, era ca înotul în noroi.

A fost nevoie de toată puterea lui Thor pentru a înota prin apele vâscoase, înapoi la suprafață. Și-a pus ochii pe O'Connor, care începea să se scufunde, și a putut vedea panica în ochii lui. Putea de asemenea să vadă, în timp ce O'Connor trecea granița în larg, nebunia începea să-l părăsească.

Totuși, în timp ce se zguduia, începea să se scufunde, iar Thor știa că, dacă nu ajungea curând la el, se va scufunda în curând pe fundul strâmtorii și nu va mai fi găsit niciodată.

Thor și-a dublat eforturile, înotând cu tot ce avea, înotând prin durerea intensă și epuizarea pe care le simțea în umeri. Și totuși, chiar când se apropia, O'Connor a început să se cufunde în apă.

Thor a simțit o injecție de adrenalină în timp ce și-a văzut prietenul scufundându-se sub suprafață, știind că era acum sau niciodată. A izbucnit în față, a plonjat sub apă și a dat o lovitură grozavă. A înotat sub apă, străduindu-se să deschidă ochii și să vadă prin lichidul gros; nu putea. Au usturat prea mult.

Thor a închis ochii și și-a atras instinctele. A chemat o parte profundă a lui care putea vedea fără să vadă.

Cu o altă lovitură disperată, Thor întinse mâna, bâjbâind apele dinaintea lui și simți ceva: o mânecă.

Bucurat, l-a prins pe O'Connor și s-a ținut strâns, uimit de greutatea lui în timp ce se scufunda.

Thor smuci, în timp ce se întoarse și cu toate puterile îndreptă înapoi spre suprafață. Era în agonie, fiecare muşchi ai corpului protestând, în timp ce bătea cu piciorul şi înota după libertate. Apele erau atât de dese, țineau

atât de multă presiune, încât plămânii i se simțeau ca și cum ar putea să spargă. Cu fiecare lovitură a mâinii, avea impresia că trage lumea.

Tocmai când credea că nu va reuși niciodată, că se va scufunda înapoi în adâncuri cu O'Connor și va muri aici în acest loc îngrozitor, Thor a spart brusc suprafața apei. Gâfâind după aer, se întoarse și se uită de jur împrejur și văzu, ușurat, că ieșiseră la iveală de cealaltă parte a strâmtorii Nebuniei, în apele deschise. Se uită la capul lui O'Connor ridicându-se lângă el, îl văzu și pe el, gâfâind după aer, iar sentimentul lui de ușurare era complet.

Thor a privit cum nebunia părăsește prietenul său și luciditatea îi revine încet în ochi.

O'Connor clipi de mai multe ori, tușind și gâfâind din apă, apoi se uită la Thor, întrebător.

"Ce facem aici?" întrebă el, confuz. "Unde suntem?"

„Thorgrin!” numit o voce.

Thor a auzit o stropire în apă și s-a întors și a văzut o frânghie grea care aterizează în apă lângă el. Își ridică privirea și îl văzu pe Angel stând acolo sus, alături de ceilalți la balustrada navei, care se întorsese în întâmpinarea lor.

Thor îl apucă, apucându-l pe O'Connor cu cealaltă mână, iar în timp ce făcea frânghia s-a mișcat, Elden întinzându-se cu puterea sa mare și trăgându-i pe amândoi în sus pe partea laterală a carenei. Cealaltă Legiune s-a alăturat și a tras, câte o smucitură pe rând, până când Thor simți că se ridică prin aer și, în cele din urmă, peste șină. Amândoi au aterizat pe puntea navei cu o bufnitură.

Thor, epuizat, fără suflare, încă tușind cu apă de mare, se întinse pe punte lângă O'Connor; O'Connor s-a întors și s-a uitat la el, la fel de epuizat, iar Thor și-a văzut recunoștința în ochii lui. Îl vedea pe O'Connor mulțumindu-i. Nu trebuie spuse cuvinte — Thor înțelese. Aveau un cod tăcut. Erau frații Legiunii. Ei au făcut să se sacrifice unul pentru celălalt. Pentru asta au trăit.

Deodată, O'Connor a început să râdă.

La început Thor a fost îngrijorat, întrebându-se dacă nebunia era încă asupra lui, dar apoi și-a dat seama că O'Connor era bine. Tocmai s-a întors la vechiul său sine. Râdea de uşurare, râdea de bucurie că era în viaţă.

Thor a început să râdă și el, stresul din spatele lui, iar ceilalți s-au alăturat cu toții. Erau în viață; în ciuda tuturor probabilităților, erau în viață.

Cealaltă Legiune a făcut un pas înainte și i-a prins pe O'Connor și pe Thor și i-a smuls înapoi în picioare. Toți și-au strâns mâinile, s-au îmbrățișat cu bucurie, corabia lor, în cele din urmă, intrând în ape cu navigare lină înainte.

Thor se uită afară și văzu cu ușurare că navigau din ce în ce mai departe de Strâmtoare, iar luciditatea cobora peste toți. O făcuseră; trecuseră prin strâmtori, deşi cu un preţ mare. Thor nu credea că ar putea supraviețui din nou unei călătorii prin ea.

"Acolo!" strigă Matus.

Thor s-a întors împreună cu ceilalți și și-a urmat degetul în timp ce arăta – și a rămas uluit de vederea dinaintea lor. El a văzut o privelişte cu totul nouă răspândită în fața lor la orizont, un nou peisaj în acest Tărâm al Sângelui. Era un peisaj dens de întuneric, nori întunecați zăboviți jos la orizont, apa încă plină de sânge – și totuși acum, conturul țărmului era mai apropiat, mai vizibil. Era negru, lipsit de copaci sau de viață, arăta ca cenusa și noroi.

Bătăile inimii lui Thor s-au accelerat când dincolo de ea, în depărtare, a zărit un castel negru, făcut din ceea ce părea a fi pământ, cenușă și noroi, ridicându-se din pământ ca și cum ar fi fost una cu el. Thor putea simți răul emanând din el.

Conducea spre castel un canal îngust, căile sale navigabile căptușite cu torțe, blocate de un pod mobil. Thor a văzut torțe ardând la ferestrele castelului și a simțit brusc un sentiment de certitudine: știa din toată inima că Guwayne se afla în interiorul acelui castel, așteptându-l.

„Vânzele pline!” strigă Thor, simțindu-se din nou în control, simțind un sentiment reînnoit al scopului.

Frații săi au sărit în acțiune, ridicând pânzele în timp ce au prins briza puternică care se ridica din spate și îi propulsa înainte. Pentru prima dată de când a intrat în acest Tărâm al Sângelui, Thor a simțit un sentiment de optimism, un sentiment că ar putea cu adevărat să-și găsească fiul și să-l salveze de aici.

„Mă bucur că ești în viață”, se auzi o voce.

Thor se întoarse și se uită în jos și îl văzu pe Angel zâmbindu-i, trăgându-i de cămașă. El a zâmbit, a îngenuncheat lângă ea și a îmbrățișat-o.

„Așa cum sunt eu”, a răspuns el.

„Nu înțeleg ce s-a întâmplat”, a spus ea. „Într-un minut eram eu însumi, iar în următorul... parcă nu mă cunoșteam.”

Thor clătină încet din cap, încercând să uite.

„Nebunia este cel mai mare dușman dintre toate”, a răspuns el. „Noi, noi înșine, suntem singurul dușman pe care nu-l putem birui.”

Ea se încruntă, îngrijorată.

„Se va mai întâmpla vreodată?” ea a intrebat. „Este altceva în acest loc ca asta?” întrebă ea, cu frica în glas, în timp ce studia orizontul.

Thor l-a studiat și el, întrebându-se chiar același lucru – când prea devreme, spre groaza lui, răspunsul le-a venit în repeziciune.

Se auzi o stropire extraordinară, ca zgomotul unei balene ieșind la suprafață, iar Thor a fost uimit să vadă cea mai hidoasă creatură pe care o văzuse vreodată ieșind în fața lui. Arăta ca un calmar monstru, înalt de cincizeci de picioare, roșu aprins, de culoarea sângelui, și se profila deasupra navei în timp ce se ridica din ape, cu tentaculele sale nesfârșite lungi de treizeci de picioare, zeci dintre ele răspândindu-se în toate direcțiile. Ochii săi galbeni și strălucitori s-au încruntat spre ei, plini de furie, în timp ce gura ei uriașă, căptușită cu colți galbeni și ascuțiți, se deschise cu un sunet răutăcios. Creatura a șters orice lumină permisă cerul posomorât și a țipat un sunet nepământesc când a început să coboare chiar pentru ei, cu tentaculele întinse, gata să consume întreaga navă.

Thor îl privea cu groază, prins în umbra lui cu toți ceilalți și știa că trecuseră de la o moarte sigură la alta.

CAPITOLUL DOI

Comandantul Imperiului și-a biciuit zerta din nou și din nou în timp ce galopa prin Marea Deșeuri, urmând urma, așa cum fusese de zile întregi, pe podeaua deșertului. În spatele lui, oamenii lui mergeau mai departe, gâfâind, pe punctul de a se prăbuși, pentru că nu le dăduse o clipă să se odihnească în tot timpul în care călăreau – nici măcar toată noaptea. El știa cum să-i împingă pe zerta în pământ – și știa să-și împingă și bărbații.

Nu avea milă de el însuși și cu siguranță nu avea niciunul pentru oamenii săi. El dorea să fie impermeabili la epuizare, căldură și frig – mai ales atunci când se aflau într-o misiune la fel de sacră ca aceasta. La urma urmei, dacă această potecă ar duce cu adevărat acolo unde spera el că ar putea - la legendara Ridge în sine - ar putea schimba întreaga soartă a Imperiului.

Comandantul și-a înfipt călcâiele în spatele zertei până când acesta a țipat, forțându-l din ce în ce mai repede, până când aproape că se împiedică de el însuși. S-a mijit spre soare, scrutând poteca în timp ce mergeau. Urmăsese multe urme în viața lui și ucisese mulți oameni la sfârșitul lor – totuși nu urmase niciodată un drum atât de captivant ca acesta. Putea simți cât de aproape era de cea mai mare descoperire din istoria Imperiului. Numele lui va fi comemorat, cântat pentru generații.

Au urcat pe o creastă din deșert, iar el a început să audă un zgomot slab crescând, ca o furtună care se pregătea în deșert; s-a uitat în afară în timp ce ei o întindeau, aşteptându-se să vadă o furtună de nisip venind în calea lor, şi a fost şocat, în schimb, să zărească un zid staţionar de nisip la o sută de metri distanţă, ridicându-se drept de la pământ spre cer, învârtindu-se şi învârtindu-se. ca o tornadă pe loc.

S-a oprit, cu oamenii lui lângă el, și a privit, curios, căci nu părea să se miște. Nu putea să înțeleagă. Era un zid de nisip furios, dar nu se apropia mai mult. Se întrebă ce era de partea cealaltă. Cumva, a simțit el, era Ridge.

„Drumul tău se termină”, a spus unul dintre soldații săi, în derizoriu.

„Nu putem trece prin acel zid”, a spus altul.

„Nu ne-ai condus la altceva decât la mai mult nisip”, a spus altul.

Comandantul clătină încet din cap, încruntându-se pe spate cu convingere.

„Și ce dacă ar fi un pământ de cealaltă parte a acelui nisip?” a replicat el.

„De cealaltă parte?” întrebă un soldat. "Esti suparat. Nu este altceva decât un nor de nisip, o risipă nesfârșită, ca restul acestui deșert.”

„Recunoaște-ți eșecul”, a spus un alt soldat. „Întoarce-te acum – sau dacă nu, ne vom întoarce fără tine.”

Comandantul s-a întors și și-a înfruntat soldații, șocat de insolența lor – și a văzut disprețul și răzvrătirea în ochii lor. Știa că trebuie să acționeze rapid dacă ar fi să o anuleze.

Într-un acces de furie bruscă, comandantul se întinse în jos, apucă un pumnal de la centură și îl răsuci într-o mișcare rapidă înapoi, prinzându-l în gâtul soldatului. Soldatul a gâfâit, apoi a căzut cu spatele de pe zerta lui și a lovit pământul, o baltă proaspătă de sânge strângându-se pe podeaua deșertului. În câteva clipe, un roi de insecte a apărut de nicăieri, acoperindu-i corpul și mâncându-l.

Ceilalți soldați se uitau acum speriați la comandantul lor.

„Mai este cineva care dorește să-mi sfideze comanda?” el a intrebat.

Bărbații se uitară nervoși, dar de data aceasta nu spuseră nimic.

„Fie deșertul te va ucide”, a spus el, „sau o fac eu. E alegerea ta."

Comandantul a încărcat înainte, lăsând capul în jos și a strigat un mare strigăt de luptă în timp ce galopează chiar spre zidul de nisip, știind că ar putea însemna moartea lui. Știa că oamenii săi îi vor urma și, o clipă mai târziu, a auzit sunetul zertasului lor și a zâmbit de satisfacție. Uneori trebuiau doar ținuți la rând.

A țipat când a intrat în tornada de nisip. Se simțea ca un milion de kilograme de nisip cântărind asupra lui, frecându-i pielea din toate direcțiile, în timp ce încărca din ce în ce mai adânc în ea. Era atât de tare, suna ca o mie de viespi în urechi, și totuși încă s-a încărcat, lovindu-și zerta cu piciorul, forțând-o, chiar dacă protesta, din ce în ce mai adânc înăuntru. Simțea nisipul zgâriindu-i capul, ochii și fața și simțea că ar putea fi rupt în bucăți.

Și totuși a mers mai departe.

În timp ce se întreba dacă oamenii lui au dreptate, dacă acest zid nu duce la nimic, dacă toți vor muri aici, în acest loc, deodată, spre marea

ușurare a comandantului, a izbucnit din nisip și înapoi în lumina zilei, fără nisip. frecându-l, fără zgomot în urechi, nimic altceva decât cerul liber și aerul — pe care nu fusese niciodată atât de fericit să le vadă.

Peste tot în jurul lui, oamenii lui au izbucnit și ei, toți însuflețiți și sângerând ca el, împreună cu zertele lor, toți părând mai mult morți decât vii – totuși toți vii.

Și în timp ce își ridica privirea și înafara înaintea lui, inima comandantului bătu brusc mai repede, când se opri brusc la priveliștea uimitoare. Nu putea să respire în timp ce privea priveliștea și, încet, dar sigur, își simți inima umflandu-se de un sentiment brusc de victorie, de triumf. Vârfuri maiestuoase se ridicau drept în sus, formând un cerc. Un loc care ar putea fi un singur lucru:

Cresta.

Acolo stătea la orizont, trăgând în aer, magnific, vast, întinzându-se de o parte și de alta. Și acolo, în vârf, strălucind în lumina soarelui, a fost uimit să vadă mii de soldați în armură strălucitoare, patrulând.

O găsise. El, și singurul, o găsise.

Oamenii lui s-au oprit brusc lângă el și i-a putut vedea și pe ei, uitându-se la ea cu uimire și uimire, cu gurile căscate, toți gândindu-se la același lucru: acest moment era istorie. Toți ar fi eroi, cunoscuți de generații în tradiția Imperiului.

Cu un zâmbet larg, comandantul se întoarse și își înfruntă oamenii, care acum îl priveau cu respect; apoi și-a strâns zerta și a întors-o înapoi, pregătindu-se să călătorească înapoi prin zidul de nisip – și tot drumul, fără să se oprească, până când a ajuns la baza Imperiului și a raportat Cavalerilor celor Șapte ceea ce el personal descoperise. În câteva zile, știa el, întreaga forță a Imperiului avea să coboare asupra acestui loc, greutatea unui milion de oameni aplecați spre distrugere. Ei aveau să treacă prin acest zid de nisip, să urce pe creasta și să-i zdrobească pe acești cavaleri, preluând ultimul teritoriu liber rămas al Imperiului.

„Bărbați”, a spus el, „a venit vremea noastră. Pregătiți-vă să aveți numele voastre gravate în eternitate.”

CAPITOLUL TREI

Kendrick, Brandt, Atme, Koldo și Ludvig au mers prin Marea Deșeuri, în soarele răsărit al zorilor deșertului, mărșăluind pe jos, așa cum fuseseră toată noaptea, hotărâți să-l salveze pe tânărul Kaden. Au mărșăluit sumbru, căzând într-un ritm tăcut, fiecare cu mâinile pe arme, toți uitându-se în jos și urmând urmele Umblătorilor de Nisip. Sutele de urme i-au condus din ce în ce mai adânc în acest peisaj al pustiirii.

Kendrick a început să se întrebe dacă se va termina vreodată. S-a mirat că se trezise din nou în această poziție, înapoi în această pustietate pe care jurase că nu va mai păși niciodată – mai ales pe jos, fără cai, fără provizii și fără nicio modalitate de a se întoarce. Își puseseră încrederea în ceilalți cavaleri din Ridge că se vor întoarce după ei cu caii – dar dacă nu, își cumpăraseră un bilet dus într-o căutare fără întoarcere.

Dar asta înseamnă curaj, știa Kendrick. Kaden, un tânăr războinic cu o inimă mare, stătuse nobil de veghe, se aventurase curajos în deșert pentru a-și dovedi el însuși stând de pază și fusese răpit de aceste fiare sălbatice. Koldo și Ludvig nu puteau să le întoarcă spatele fratelui lor mai mic, oricât de sumbre ar fi fost șansa – iar Kendrick, Brandt și Atme nu le-au putut întoarce spatele tuturor; simțul lor al datoriei și al onoarei i-au silit altfel. Acești cavaleri minunați de la Ridge îi primiseră cu ospitalitate și grație atunci când aveau cea mai mare nevoie de ei – și acum era timpul să răsplătească favoarea – indiferent de cost. Moartea însemna puțin pentru el, dar onoarea însemna totul.

— Povestește-mi despre Kaden, spuse Kendrick, întorcându-se către Koldo, dorind să rupă monotonia tăcerii.

Koldo ridică privirea, tresărit din cauza tăcerii adânci, și oftă.

„Este unul dintre cei mai buni tineri războinici pe care îi veți întâlni vreodată”, a spus el. „Inima lui este întotdeauna mai mare decât vârsta lui. A vrut să devină bărbat înainte de a fi băiat, a vrut să mânuiască o sabie înainte de a putea ține una.”

A scuturat din cap.

„Ma surprinde că nu se aventurează prea adânc, ar fi primul dintr-o patrulă care va fi luat. S-a dat înapoi de la nimic – mai ales dacă asta însemna să-i vegheze pe alții.”

interveni Ludvig.

„Dacă ar fi fost luat vreunul dintre noi”, a spus el, „fratele nostru mai mic ar fi primul care se va oferi voluntar. El este cel mai tânăr dintre noi și reprezintă ceea ce este mai bun în noi.”

Kendrick presupuse la fel de mult din ceea ce văzuse când vorbea cu Kaden. Recunoscuse spiritul războinic din el, chiar și la vârsta lui fragedă. Kendrick știa, așa cum a știut întotdeauna, că vârsta nu are nimic de-a face cu a fi războinic: spiritul războinic rezidă în cineva, sau nu. Spiritul nu putea minți.

Au continuat să mărșăluiască mult timp, căzând din nou în tăcerea lor constantă, pe măsură ce soarele se ridica mai sus, până când în cele din urmă Brandt și-a dres glasul.

„Și cum rămâne cu acești umblători pe nisip?” îl întrebă Brandt pe Koldo.

Koldo se întoarse spre el în timp ce mărșăluiau.

„Un grup vicios de nomazi”, a răspuns el. „Mai fiară decât om. Se știe că patrulează la periferia Zidului de Nisip.”

„Gulănii”, a intervenit Ludvig. „Se știe că își târă victimele adânc în deșert.”

"Spre ce?" întrebă Atme.

Koldo și Ludvig au schimbat o privire de rău augur.

„Oriunde se adună, unde îndeplinesc un ritual și îi sfărâmă în bucăți.”

Kendrick tresări când se gândea la Kaden și la soarta care îl aștepta.

„Atunci este puțin timp de pierdut”, a spus Kendrick. „Să alergăm, da?”

Toți s-au uitat unul la altul, știind vastitatea acestui loc și ce lungă durată aveau să aibă în fața lor – mai ales în căldura crescândă și cu armura lor. Toți știau cât de riscant ar fi să nu se liniștească în acest peisaj neiertător.

Cu toate acestea, ei nu au ezitat; au făcut jogging împreună. Au fugit în neant, transpirația curgându-le pe față, știind că dacă nu-l găseau pe Kaden curând, acest deșert îi va ucide pe toți.

*

Kendrick icni în timp ce alerga, al doilea soare acum sus deasupra capului, lumina orbitoare, căldura înăbușitoare, și totuși el și ceilalți continuau să alerge, cu toții icnind, armura lor zgomotând în timp ce alergau. Transpirația curgea pe fața lui Kendrick și îi ustura atât de tare ochii, încât abia putea vedea. Pe măsură ce plămânii i-au spart aproape, nu a știut niciodată cât de tare ar fi putut dori de oxigen. Kendrick nu experimentase niciodată ceva ca căldura acestor sori, atât de intensă, simțind că i-ar arde pielea de pe corp.

Kendrick știa că nu aveau să ajungă mult mai departe în această căldură, în acest ritm; destul de curând, toți aveau să moară aici, să se prăbușească, să devină altceva decât hrană pentru insecte. Într-adevăr, în timp ce alergau, Kendrick a auzit un țipăt îndepărtat și și-a ridicat privirea și a văzut vulturii învârtindu-se, așa cum fuseseră de ore în șir, coborând. Ei au fost întotdeauna cei deștepți: știau când o nouă moarte era iminentă.

În timp ce Kendrick se uita la urmele pașilor umblătorilor de nisip, care se lăsau încă la orizont, nu putea înțelege cum au acoperit atât de mult teren atât de repede. S-a rugat doar ca Kaden să fie încă în viață, ca toate acestea să nu fie degeaba. Cu toate acestea, în ciuda lui, nu putea să nu se întrebe dacă vor ajunge vreodată la el. Era ca și cum ai urma urmele pașilor într-un ocean în retragere.

Kendrick aruncă o privire în jurul lui și îi văzu și pe ceilalți prăbușiți, toți poticnindu-se mai mult decât alergând, toți abia în picioare – totuși toți hotărâți, ca și el, să nu se oprească. Kendrick știa — toți știau — că de îndată ce se vor opri din mișcare, toți aveau să fie morți.

Kendrick voia să rupă monotonia tăcerii, totuși era prea obosit pentru a vorbi cu ceilalți acum și își forța picioarele înainte, simțindu-se ca și cum ar cântări un milion de lire sterline. Nici măcar nu îndrăznea să folosească energia pentru a privi în sus în orizont, știind că nu va vedea nimic, știind că la urma urmei era sortit să moară aici. În schimb, a privit în jos la pământ, urmărind traseul, păstrând orice energie prețioasă pe care o lăsase.

Kendrick auzi un zgomot și la început era sigur că era imaginația lui; totuși se auzi din nou, un sunet îndepărtat, ca zumzetul albinelor, și de data aceasta se forța să ridice privirea, știind că era o prostie, că nimic nu putea fi acolo și temându-se să aibă speranță.

Totuși, de data aceasta, priveliștea dinaintea lui îi făcu inima să bată cu putere de emoție. Acolo, în fața lor, la o sută de metri depărtare, era o

adunare de umblători de nisip.

Kendrick i-a împuns pe ceilalți, iar ei și-au ridicat privirea și ei, au ieșit brusc din reverie și fiecare a văzut-o cu un șoc. Bătălia sosise.

Kendrick se întinse și își apucă arma, la fel ca și ceilalți, și simți valul familiar de adrenalină.

Umblătorii de nisip, zeci dintre ei, s-au întors și i-au zărit, iar ei, de asemenea, s-au pregătit, cu fața lor. Au țipat și au izbucnit în fugă.

Kendrick și-a ridicat sabia sus și a scos un mare strigăt de luptă, gata, în sfârșit, să-și omoare dușmanii – sau să moară încercând.

CAPITOLUL PATRU

Gwendolyn a păşit solemn prin capitala Ridge-ului, Krohn lângă ea, Steffen în urma ei, cu mintea năucindu-i în timp ce se gândea la cuvintele lui Argon. Pe de o parte, era bucuroasă că el şi-a revenit, că s-a întors în sine – totuşi profeţia lui fatidică răsuna în capul ei ca un blestem, ca un clopoţel care îi anunţă moartea. Din declaraţiile lui îngrozitoare şi criptice, părea ca şi cum ea nu ar fi fost menită să fie împreună cu Thor pentru totdeauna.

Gwen s-a luptat cu lacrimile în timp ce mergea repede, cu intenţie, îndreptându-se spre turn. Ea a încercat să blocheze cuvintele lui, refuzând să permită profeţiilor să-i conducă viaţa. Aşa fusese ea întotdeauna şi asta avea nevoie pentru a rămâne puternică. Viitorul ar putea fi scris şi, totuşi, ea a simţit că ar putea fi şi schimbat. Destinul, simţea ea, era maleabil. Trebuia doar să-l doreşti destul de mult, să fii dispus să renunţi suficient – indiferent de cost.

Aceasta a fost una din acele vremuri. Gwen a refuzat absolut să-i permită lui Thorgrin şi Guwayne să se scape de ea şi a simţit un sentiment crescând de hotărâre. Ea îşi va sfida destinul, indiferent de ce i-ar fi fost, să sacrifice orice i-ar fi cerut universul de la ea. Sub nicio formă nu ar trece prin viaţă fără să-l revadă pe Thor sau pe Guwayne.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Krohn s-a scâncit la piciorul ei, frecându-se de el în timp ce mărşăluia pe străzi. Ieşită din gânduri, Gwen şi-a ridicat privirea şi a văzut turnul care se profila în faţa ei, roşu, circular, ridicându-se chiar în centrul capitalei şi şi-a amintit: cultul. Ea îi promisese regelui că va intra în turn şi va încerca să-şi salveze fiul şi fiica din strânsoarea acestui cult, pentru a se confrunta cu liderul său despre cărţile antice, secretul pe care ei îl ascundeau şi care ar putea salva Creasta de la distrugere.

Inima lui Gwen bătea cu putere când se apropia de turn; anticipând confruntarea dinaintea ei. Ea a vrut să-l ajute pe Rege şi pe creasta, dar, mai

ales, a vrut să fie acolo, în căutarea lui Thor, a lui Guwayne, înainte de a fi prea târziu pentru ei. De-ar fi, dori ea, să aibă un dragon lângă ea, așa cum obișnuia; dacă Ralibar ar putea să se întoarcă la ea și să o ducă departe prin lume, departe de aici, departe de problemele Imperiului și înapoi în cealaltă parte a lumii, la Thorgrin și Guwayne încă o dată. Dacă ar putea toți să se întoarcă în Inel și să trăiască viața așa cum o făceau cândva.

Cu toate acestea, știa că acestea erau vise de copil. Inelul a fost distrus, iar Ridge era tot ce îi mai rămăsese. A trebuit să se confrunte cu realitatea ei actuală și să facă tot ce putea pentru a ajuta la salvarea acestui loc.

„Doamna mea, pot să vă însoțesc în turn?”

Gwen se întoarse la voce, ieșind din reverie și fu uşurată să-l vadă pe vechiul ei prieten Steffen lângă ea, cu o mână pe sabia lui, mergând protector lângă ea, dornică, ca întotdeauna, să o vegheze. El era cel mai loial sfătuitor pe care l-a avut, știa ea, în timp ce se gândea la cât timp fusese cu ea și simți un val de recunoștință.

În timp ce Gwen se opri înaintea podului mobil din fața lor, care ducea la turn, se uită la el cu suspiciune.

„Nu am încredere în acest loc”, a spus el.

Ea a pus o mână mângâietoare pe încheietura lui.

„Ești un prieten adevărat și loial, Steffen”, a răspuns ea. „Apreciez prietenia ta și loialitatea ta, dar acesta este un pas pe care trebuie să-l fac singur. Trebuie să aflu ce pot, iar să te am acolo îi va pune în gardă. În plus, a adăugat ea, în timp ce Krohn se văita, îl voi avea pe Krohn.

Gwen își coborî privirea, îl văzu pe Krohn ridicându-se la ea cu așteptare, iar ea dădu din cap.

Steffen dădu din cap.

„Te voi aștepta aici”, a spus el, „și dacă este vreo problemă înăuntru, voi veni după tine”.

„Dacă nu găsesc ceea ce am nevoie în acel turn”, a răspuns ea, „mă tem că vor veni probleme mult mai mari pentru noi toți.”

*

Gwen a pășit încet peste podul mobil, Krohn lângă ea, pașii ei răsunând în pădure, trecând peste apele care se ondulau ușor de sub ea. De-a lungul podului erau aliniați zeci de călugări, stând la o atenție desăvârșită, tăcuți, îmbrăcați în veșminte stacojii, cu mâinile ascunse în interiorul lor, cu ochii închiși. Erau o mulțime ciudată de paznici, neînarmați, incredibil de

ascultători, care stăteau de pază aici pentru că Gwen nu știa cât timp. Gwen s-a mirat de loialitatea și devotamentul lor intens față de liderul lor și și-a dat seama că era așa cum a spus Regele: toți îl venerau ca pe un zeu. Se întreba în ce se bagă.

În timp ce se apropia, Gwen ridică privirea către ușile uriașe, arcuite, care se profilau în fața ei, făcute din stejar vechi, sculptate cu simboluri pe care nu le înțelegea, și se uită cu mirare când câțiva călugări făceau un pas înainte și îi deschideau. Au scârțâit, dezvăluind un interior sumbru, luminat doar de torțe, și un curent rece o întâmpină, mirosind ușor a tămâie. Krohn s-a înțepenit lângă ea, mârâind, iar Gwen a intrat înăuntru și a auzit-o trântind în urma ei.

Sunetul a răsunat înăuntru și i-a trebuit un moment pentru ca Gwen să se orienteze. Aici era întuneric, pereții luminați doar de torțe și de lumina filtrată a soarelui care pătrundea prin vitralii sus. Aerul de aici era sacru, tăcut și se simțea ca și cum ar fi intrat într-o biserică.

Gwen ridică privirea și văzu turnul urcând din ce în ce mai sus, cu rampe circulare treptate care urcau etajele. Nu erau ferestre, iar pereții răsunau cu sunetul slab al cântărilor. Tămâia atârna grea în aer aici, iar călugării au apărut și au dispărut de-a lungul timpului, mergând ca în transă în și ieșind din camere. Unii fluturau tămâie, alții scandau, în timp ce alții tăceau, pierduți în reflecție, iar Gwen se întreba mai multe despre natura acestui cult.

— Te-a trimis tatăl meu? răsună o voce.

Gwen, surprinsă, s-a învârtit și a văzut un bărbat care stătea la câțiva metri, purtând o haină lungă, stacojie, zâmbindu-i cu bunăvoință. Cu greu îi venea să creadă cât de mult semăna cu tatăl său, Regele.

„Știam că va trimite pe cineva mai devreme sau mai târziu”, a spus Kristof. „Eforturile lui de a mă aduce înapoi în stâlpul lui sunt nesfârșite. Te rog, vino, îi făcu semn, întorcându-se și făcând un gest cu mâna.

Gwen căzu lângă el în timp ce mergeau pe un coridor arcuit de piatră, îndreptându-se treptat pe rampă, în cerc, către nivelurile superioare ale turnului. Gwen s-a trezit prinsă neprevăzută; ea se așteptase la un călugăr nebun, un fanatic religios și a fost surprinsă să găsească pe cineva amabil și bun, și în mod clar în mintea lui. Kristof nu părea persoana rătăcită și nebună pe care tatăl său a făcut-o să fie.

„Tatăl tău cere de tine”, a spus ea în cele din urmă, rupând tăcerea după ce trecuseră pe lângă un călugăr care mergea pe rampă în sensul opus,

fără să-și ridice niciodată ochii de pe podea. — Vrea să te aduc înapoi acasă.

Kristof clătină din cap.

„Asta e treaba cu tatăl meu”, a spus el. „El crede că a găsit singura casă adevărată din lume. Dar am învățat ceva”, a adăugat el, cu fața spre ea. „Există multe case adevărate în această lume.”

Oftă în timp ce continuau să meargă, Gwen dorind să-i lase spațiul lui, nu dorind să apese prea tare.

„Tatăl meu nu ar accepta niciodată cine sunt”, a adăugat el în cele din urmă. „Nu va învăța niciodată. El rămâne blocat în vechile sale convingeri limitate — și vrea să mi le impună. Dar eu nu sunt el – și nu va accepta niciodată asta.”

„Nu ți-e dor de familia ta?” întrebă Gwen, surprinsă că își va dedica viața acestui turn.

— Da, a răspuns el sincer, surprinzând-o. "Foarte mult. Familia mea înseamnă totul pentru mine, dar chemarea mea spirituală înseamnă mai mult. Casa mea este aici acum, spuse el, cotind pe un coridor în timp ce Gwen o urma. „Îl slujesc pe Eldof acum. El este soarele meu. Dacă l-ai cunoaște, spuse el, întorcându-se și uitându-se la Gwen cu o intensitate care o înspăimântă, „ar fi și al tău”.

Gwen își întoarse privirea, neplăcându-i privirea de fanatism din ochii lui.

„Nu slujesc pe nimeni în afară de mine însumi”, a răspuns ea.

El i-a zâmbit.

„Poate că aceasta este sursa tuturor grijilor tale pământești”, a răspuns el. „Nimeni nu poate trăi într-o lume în care nu servește pe altcineva. Chiar acum, slujești pe altcineva.”

Gwen se uită înapoi cu suspiciune.

"Cum așa?" ea a intrebat.

„Chiar dacă crezi că te slujești pe tine însuți”, a răspuns el, „ești înșelat. Persoana pe care o slujești nu *ești tu* , ci mai degrabă persoana pe care părinții tăi au modelat-o. *Părinții* tăi îi slujești – și toate vechile lor credințe, transmise de părinții lor. Când vei fi suficient de îndrăzneț să renunți la credințele lor și să te slujești?”

Gwen se încruntă, fără a-și accepta filosofia.

„Și să-ți asume în schimb credințele cui?” ea a intrebat. „Al lui Eldof?”

A scuturat din cap.

„Eldof este doar o conductă”, a răspuns el. „El ajută să renunțe la cine ai fost. El te ajută să-ți găsești adevăratul sine, tot ceea ce trebuia să fii. Acesta este pe care trebuie să-i slujești. Acesta este pe care nu-l vei descoperi niciodată până când sinele tău fals nu va fi eliberat. Asta face Eldof: ne eliberează pe toți.”

Gwendolyn s-a uitat înapoi la ochii lui strălucitori și a putut vedea cât de devotat era el – și acel devotament o speria. Își putea da seama imediat că era dincolo de rațiune, că nu va părăsi niciodată acest loc.

Era înfricoșător, pânza pe care o întoarsese acest Eldof pentru a-i atrage pe toți acești oameni și a-i prinde aici – o filozofie ieftină, cu o logică în sine. Gwen nu voia să mai audă; era o rețea pe care era hotărâtă să o evite.

Gwen s-a întors și a continuat să meargă, scuturându-l cu un înfior, și a continuat în sus pe rampă, înconjurând turnul, urcând treptat din ce în ce mai sus, oriunde îi ducea. Kristof căzu lângă ea.

„Nu am venit să argumentez meritele cultului tău”, a spus Gwen. „Nu te pot convinge să te întorci la tatăl tău. Am promis să întreb și am făcut-o. Dacă nu-ți prețuiești familia, nu te pot învăța să o prețuiești.”

Kristof se uită înapoi la ea grav.

„Și crezi că tatăl meu prețuiește familia?” el a intrebat.

„Foarte mult”, a răspuns ea. „Cel puțin din câte văd.”

Kristof clătină din cap.

"Lasă-mă să îți arăt ceva."

Kristof o luă de cot și o conduse pe un alt coridor spre stânga, apoi urcă o treaptă lungă, oprindu-se în fața unei uși groase de stejar. El o privi cu înțeles, apoi o deschise, dezvăluind un set de bare de fier.

Gwen stătea acolo, curioasă, nervoasă să vadă ce voia el să-i arate – apoi se înălța și se uită prin gratii. A fost îngrozită să vadă o fată tânără și frumoasă stând singură într-o celulă, privind pe fereastră, cu părul lung atârnându-i pe față. Deși ochii ei erau larg deschiși, nu părea să observe prezența lor.

„Așa îi pasă tatăl meu de familie”, a spus Kristof.

Gwen se uită înapoi la el, curioasă.

"Familia lui?" întrebă Gwen, uluită.

Kristof dădu din cap.

„Kathryn. Cealaltă fiică a lui. Cel pe care îl ascunde de lume. Ea a fost retrogradată aici, în această celulă. De ce? Pentru că este atinsă. Pentru că ea nu este perfectă, ca el. Pentru că îi este rușine de ea."

Gwen a tăcut, simțind o groapă în stomac în timp ce o privi tristă pe fată, dorind să o ajute. Ea a început să se întrebe despre Rege și a început să se întrebe dacă Kristof avea ceva adevăr în cuvintele lui.

„Eldof prețuiește familia", a continuat Kristof. „Nu l-ar abandona niciodată pe unul de-al lui. El ne prețuiește *adevăratul* sine. Nimeni aici nu este alungat de rușine. Aceasta este nenorocirea mândriei. Iar cei care sunt atinși sunt cei mai apropiați de adevăratul lor sine."

Kristof oftă.

„Când îl vei întâlni pe Eldof", a spus el, „vei să înțelegi. Nu există nimeni ca el și nici nu va exista vreodată."

Gwen putea vedea fanatismul din ochii lui, putea vedea cât de pierdut era în acest loc, în acest cult și știa că era prea pierdut pentru a se întoarce vreodată la rege. S-a uitat peste și a văzut-o pe fiica Regelui stând acolo și s-a simțit copleșită de tristețe pentru ea, pentru tot acest loc, pentru familia lor zdrobită. Priveliștea ei perfectă spre Ridge, despre familia regală perfectă, se prăbușise. Acest loc, ca oricare altul, avea propriul său pântece întunecat. Aici a fost o bătălie tăcută și a fost o bătălie a credințelor.

A fost o bătălie pe care Gwen știa că nu poate câștiga. Nici ea nu a avut timp. Gwen s-a gândit la propria ei familie abandonată și a simțit urgența presantă de a-și salva soțul și fiul. Capul i se învârtea în acest loc, cu tămâia groasă în aer și lipsa ferestrelor o dezorientau, și voia să obțină ceea ce avea nevoie și să plece. A încercat să-și amintească de ce venise aici, apoi ia revenit: să salveze Ridge, așa cum îi promisese Regelui.

„Tatăl tău crede că acest turn deține un secret", a spus Gwen, ajungând la subiect, „un secret care ar putea salva creasta, ar putea salva oamenii tăi".

Kristof zâmbi și își încrucișă degetele.

„Tatăl meu și convingerile lui", a răspuns el.

Gwen și-a încruntat sprâncenele.

„Vrei să spui că nu este adevărat?" ea a intrebat. „Că nu există nicio carte veche?"

Făcu o pauză, privi în altă parte, apoi oftă adânc și tăcu mult timp. În cele din urmă, a continuat.

„Ce ar trebui să ți se dezvăluie și când”, a spus el, „depășește mine. Numai Eldof vă poate răspunde la întrebări.”

Gwen simți un sentiment de urgență crescând în ea.

„Poți să mă aduci la el?”

Kristof zâmbi, se întoarse și începu să meargă pe coridor.

— La fel de sigur, spuse el, mergând repede, deja îndepărtat, ca o molie la o flacără.

CAPITOLUL CINCI

Stara stătea pe platforma precară, încercând să nu se uite în jos în timp ce era trasă din ce în ce mai sus pe cer, văzând vederea extinzându-se cu fiecare strângere de frânghie. Platforma se ridica din ce în ce mai sus de-a lungul marginii crestei, iar Stara stătea acolo, cu inima bătându-i, deghizată, gluga trasă peste față și transpirația curgându-i pe spate, când simțea căldura deșertului crescând. Era înăbușitor atât de sus, iar ziua abia se făcuse. Tot în jurul ei erau sunetele mereu prezente de frânghii și scripete, roți care scârțâiau, în timp ce soldații smulgeau și smulgeau, fără să-și dea seama cine era ea.

Curând, s-a oprit și totul a rămas nemișcat, așa cum ea stătea în vârful crestei – singurul sunet acela al urletului vântului. Priveliștea era uluitoare, făcând-o să se simtă de parcă s-ar afla chiar în vârful lumii.

Mi-a adus amintiri. Stara și-a amintit momentul în care ajunsese pentru prima oară pe Ridge, proaspăt din Marea Deșeuri, cu Gwendolyn și Kendrick și cu toți ceilalți rătăciți, cei mai mulți dintre ei mai mult morți decât în viață. Ea știa că era norocoasă că a supraviețuit și, la început, vederea Crestei fusese un mare dar, fusese o priveliște a mântuirii.

Și totuși, acum iată-o, pregătită să plece, să coboare din nou pe creasta pe partea sa îndepărtată, să se îndrepte înapoi în Marea Deșeuri, înapoi în ceea ce ar putea fi o moarte sigură. Lângă ea, calul ei a călătorit, cu pantofii clacând platforma goală. Ea întinse mâna și îi mângâie coama liniştitor. Acest cal ar fi salvarea ei, biletul ei de plecare din acest loc; ar face ca trecerea ei înapoi prin Marea Deșeuri să fie un scenariu foarte diferit de cel în care fusese.

— Nu-mi amintesc ordinele comandantului nostru cu privire la această vizită, se auzi vocea comandantă a unui soldat.

Stara rămase nemișcată, știind că vorbeau despre ea.

— Atunci mă voi ocupa de asta cu comandantul tău însuși – și cu vărul meu, regele, răspunse Fithe cu încredere, stând lângă ea, părând la fel

de convingător ca întotdeauna.

Stara știa că minte și știa ce riscă pentru ea – și îi era mereu recunoscătoare pentru asta. Fithe o surprinsese fiind bun la cuvânt, făcând tot ce îi stătea în putere, așa cum promisese, să o ajute să părăsească Ridge, să o ajute să aibă șansa să iasă acolo și să-l găsească pe Reece, bărbatul pe care îl iubea.

Reece. Starei o durea inima la gândul la el. Ea avea să părăsească acest loc, oricât de sigur ar fi, ar traversa Marea Deșeuri, va traversa oceanele, va traversa lumea, doar pentru o șansă de a-i spune cât de mult îl iubea.

Oricât de mult ura Stara să-l pună în pericol pe Fithe, avea nevoie de asta. Trebuia să riște totul pentru a-l găsi pe cel pe care îl iubea. Nu putea să stea în siguranță în Ridge, oricât de glorioasă, bogată și sigură, până nu s-a reunit cu Reece.

Porțile de fier ale platformei se deschiseră scârțâind, iar Fithe o luă de braț, însoțind-o, în timp ce își purta gluga jos, deghizarea funcționând. Au coborât de pe platforma de lemn și au coborât pe platoul de piatră dură de pe vârful Crestei. Trecu un vânt urlator, suficient de puternic încât aproape să o dezechilibreze, iar ea se strânse de coama calului, cu inima bătând cu putere când ridică privirea și văzu întinderea imensă, nebunia a ceea ce urma să facă.

— Ține-ți capul în jos și gluga coborâtă, șopti Fithe urgent. „Dacă te văd, că ești fată, vor ști că nu ești menită să fii aici sus. Te vor trimite înapoi. Așteptați până ajungem la capătul îndepărtat al crestei. Există o altă platformă care așteaptă să te coboare pe cealaltă parte. Te va lua pe tine – și pe tine singur.”

Starei i se grăbi respirația când ei doi traversau platoul larg de piatră, trecând pe lângă cavaleri, mergând repede, Stara ținând capul în jos, departe de privirile indiscrete ale soldaților.

În cele din urmă, s-au oprit și el a șoptit:

"Bine. Privește în sus."

Stara și-a tras gluga înapoi, cu părul acoperit de sudoare și, în timp ce o făcea, era năucită de priveliște: doi sori uriași, frumoși, încă roșii, s-au ridicat în dimineața glorioasă a deșertului, cerul acoperit cu un milion de nuanțe de roz. și violete. Părea de parcă ar fi fost zorii lumii.

În timp ce privea afară, a văzut întreaga Mare Deșeuri răspândită în fața ei, părând că se întinde până la sfârșitul lumii. În depărtare se afla Zidul

de Nisip furios și, în ciuda ei, privi drept în jos. S-a scuturat de frica ei de înălțimi și și-a dorit imediat să nu fi făcut.

Jos, ea a văzut căderea abruptă, până la baza crestei. Și în fața ei, a văzut o platformă singură, goală, care o aștepta.

Stara se întoarse și ridică privirea la Fithe, privind-o cu înțeles.

"Esti sigur?" întrebă el încet. Putea vedea frica pentru ea în ochii lui.

Stara a simțit o dâră de teamă năvălind prin ea, dar apoi se gândi la Reece și dădu din cap fără ezitare.

El dădu din cap la ea cu amabilitate.

„Mulțumesc", a spus ea. „Nu știu cum te voi răsplăti vreodată."

El a zâmbit înapoi.

„Găsește bărbatul pe care îl iubești", a răspuns el. „Dacă nu pot fi eu, cel puțin poate fi altcineva."

El i-a luat mâna, a sărutat-o, s-a înclinat, s-a întors și a plecat. Stara îl privi plecând, cu inima plină de apreciere pentru el. Dacă nu l-ar fi iubit pe Reece așa cum a iubit-o, poate că ar fi fost un bărbat pe care l-ar iubi.

Stara se întoarse, întărindu-se, ținu coama calului și făcu primul pas fatidic pe platformă. Ea a încercat să nu se uite la Marea Deșeuri, la călătoria dinaintea ei care aproape sigur avea să însemne moartea ei. Dar ea a făcut-o.

Corzile scârțâiau, platforma se legăna și, în timp ce soldații coborau frânghiile, câte un picior, ea și-a început coborârea, singură, în neant.

Reece, se gândi ea *, s-ar putea să mor. Dar voi traversa lumea pentru tine.*

CAPITOLUL ŞASE

Erec stătea la prova navei, Alistair și Strom alături de el și se uita în jos la apele pline ale râului Empire de dedesubt. A privit cum curentul furibund bifura nava spre stânga, departe de canalul care i-ar fi condus la Volusia, la Gwendolyn și ceilalți – și se simți sfâșiat. A vrut să o salveze pe Gwendolyn, desigur; și totuși a trebuit să-și îndeplinească jurământul sacru față de acești săteni eliberați, să-și elibereze satul vecin și să distrugă garnizoana Imperiului din apropiere. La urma urmei, dacă nu ar fi făcut-o, atunci soldații Imperiului i-ar ucide în curând pe oamenii eliberați, iar toate eforturile lui Erec de a-i elibera ar fi fost în zadar, lăsând din nou satul lor în mâinile Imperiului.

Erec ridică privirea și studie orizontul, foarte conștient de faptul că fiecare clipă care trecea, fiecare furtună de vânt, fiecare lovitură de vâslă, îi îndepărta mai mult de Gwendolyn, de misiunea lui inițială; și totuși, uneori, știa el, trebuia să se abată de la misiune pentru a face ceea ce era mai onorabil și mai corect. Uneori, își dădu seama că misiunea nu era întotdeauna ceea ce credeai că este. Uneori era în continuă schimbare; uneori a fost o călătorie secundară pe parcurs care a ajuns să devină *adevărata* misiune.

Totuși, Erec s-a hotărât în interior să învingă garnizoana Imperiului cât mai repede posibil și să se întoarcă în sus, spre Volusia, pentru a o salva pe Gwendolyn înainte de a fi prea târziu.

„Domnule!” strigă o voce.

Erec ridică privirea și văzu pe unul dintre soldații săi, sus pe catarg, arătând spre orizont. Se întoarse să vadă și, în timp ce nava lor trecea printr-o cotitură a râului și curenții se ridicau, sângele lui Erec s-a grăbit pentru a vedea un fort al Imperiului, plin de soldați, cocoțat la marginea râului. Era o clădire monotonă, pătrată, construită din piatră, joasă până la pământ, stăpânii Imperiului s-au aliniat de jur împrejur – dar nimeni nu urmărea râul. În schimb, cu toții priveau satul de sclavi de dedesubt, plin de săteni,

toți sub biciul și toiagul stăpânilor Imperiului. Soldații i-au biciuit fără milă pe săteni, chinuindu-i pe străzi sub muncă silnică, în timp ce soldații de deasupra priveau în jos și râdeau la scenă.

Erec se înroşi de indignare, clocotind de nedreptatea tuturor. El s-a simțit îndreptățit să-și ducă oamenii în această direcție pe râu și a hotărât să îndrepte greșelile și să-i facă să plătească. Ar putea fi doar o picătură în găleata parodiei Imperiului și, totuși, nu se putea subestima niciodată, Erec știa, ce însemna libertatea chiar și pentru câțiva oameni.

Erec a văzut țărmurile căptușite cu nave ale Imperiului, păzite dezinvolt, niciunul dintre ele nu bănuia un atac. Desigur, nu ar fi făcut-o: nu existau forțe ostile în Imperiu, nici una de care vasta armata Imperiului să se teamă.

Niciuna, adică, dar a lui Erec.

Erec știa că, deși el și oamenii lui erau depășiți numeric, totuși aveau avantajul surprizei. Dacă ar putea lovi destul de repede, poate că i-ar putea elimina pe toți.

Erec se întoarse către oamenii săi și îl văzu pe Strom stând acolo lângă el, așteptând cu nerăbdare comanda lui.

„Preia comanda navei lângă mine”, îi porunci Erec fratelui său mai mic – și de îndată ce rosti cuvintele, fratele său a intrat în acțiune. A alergat peste punte, a sărit de pe șină și pe nava care naviga lângă ei, unde s-a îndreptat repede spre prova și a preluat comanda.

Erec se întoarse către soldații săi care se înghesuiau în jurul lui pe nava lui, așteptându-i direcția.

„Nu vreau să fie alertați cu privire la prezența noastră”, a spus el. „Trebuie să ne apropiem cât putem. Arcașii – gata!” el a plâns. „Și voi toți, luați sulițele și îngenunchează!”

Soldații au luat poziții cu toții, ghemuit jos de-a lungul șinei, rânduri și rânduri de soldați ai lui Erec înșirate, toți ținând sulițe și arcuri, toți bine disciplinați, așteptând cu răbdare comanda lui. Curenții s-au înălțat, Erec a văzut forțele Imperiului apropiindu-se și a simțit năvălirea familiară în vene: bătălia era în aer.

S-au apropiat din ce în ce mai mult, acum doar la o sută de metri distanță, iar inima lui Erec bătea cu putere, în speranța că nu au fost depistați, simțind nerăbdarea tuturor oamenilor săi din jurul lui, așteptând să atace. Trebuiau doar să ajungă în rază de acțiune și fiecare tură de apă,

fiecare picior pe care l-au câștigat, știa el, era de neprețuit. Aveau o singură șansă cu sulițele și săgețile lor și nu puteau rata.

Haide , se gândi Erec. *Doar puțin mai aproape* .

Inima lui Erec s-a scufundat în timp ce un soldat al Imperiului s-a întors brusc și a examinat apele – apoi a mijit ochii confuzi. Era pe cale să-i descopere – și era prea devreme. Nu erau încă în raza de acțiune.

Alistair, lângă el, a văzut-o și el. Înainte ca Erec să poată da porunca să înceapă bătălia devreme, ea se ridică brusc și, cu o expresie senină, încrezătoare, își ridică palma dreaptă. A apărut o minge galbenă în ea, iar ea și-a tras brațul înapoi și apoi l-a aruncat înainte.

Erec a privit cu mirare cum globul de lumină plutea în aer deasupra lor și cobora, ca un curcubeu, și cobora peste ei. Curând a apărut o ceață, ascunzându-le vederea, protejându-i de ochii Imperiului.

Soldatul Imperiului se uită acum în ceață, confuz, nevăzând nimic. Erec se întoarse și îi zâmbi lui Alistair știind că, din nou, s-ar pierde fără ea.

Flota lui Erec a continuat să navigheze, acum toată perfect ascunsă, iar Erec se uită la Alistair în semn de recunoștință.

— Palma ta este mai puternică decât sabia mea, doamnă, spuse el cu o plecăciune.

Ea a zâmbit înapoi.

„Încă este lupta ta să câștigi”, a răspuns ea.

Vânturile îi purtau mai aproape, ceața rămânând cu ei, iar Erec îi vedea pe toți oamenii săi mâncărimi să-și tragă săgețile, să-și arunce sulițele. El a inteles; îi mâncărise și sulița în palmă.

„Nu încă”, le-a șoptit el oamenilor săi.

În timp ce despărțiră ceața, Erec începu să zărească soldații Imperiului. Stăteau pe metereze, cu spatele musculos strălucind, ridicând bice sus și biciuind sătenii, trosnitul biciului se aude chiar și de aici. Alți soldați stăteau cu privirea în râu, în mod clar chemați de omul de gardă, și toți se uitau cu suspiciune în ceață, de parcă bănuiau ceva.

Erec era atât de aproape acum, navele lui la aproape treizeci de metri depărtare, inima îi bătea în urechi. Ceața lui Alistair începu să se limpezească și știa că venise momentul.

„Arcași!” porunci Erec. "Foc!"

Zeci de arcași ai săi, toți în sus și în josul flotei sale, au stat, au țintit și au tras.

Cerul s-a umplut de zgomotul săgeților care părăseau sfoara, navigând prin aer – iar cerul s-a întunecat de norul de vârfuri de săgeți mortale, zburând sus într-un arc, apoi coborând spre țărmul Imperiului.

O clipă mai târziu, strigăte au răsunat prin aer, în timp ce norul de săgeți mortale cobora asupra soldaților Imperiului care plineau în fort. Bătălia începuse.

Claxoanele au răsunat peste tot, în timp ce garnizoana Imperiului a fost alertată și adunată pentru a apăra.

„SELICI!” strigă Erec.

Strom a fost primul care s-a ridicat și și-a aruncat sulița, o suliță de argint frumoasă, care fluieră prin aer în timp ce zbura cu o viteză extraordinară, apoi și-a găsit un loc în inima uluit comandantului Imperiului.

Erec și-a aruncat pe ale lui pe călcâie, alăturându-se în timp ce și-a aruncat sulița de aur și a scos un comandant al Imperiului din partea îndepărtată a fortului. În sus și în josul flotei sale, rândurile lui de oameni s-au alăturat, aruncându-și sulițele și scoțând soldați uimiți ai Imperiului care abia au avut timp să se ralieze.

Zeci dintre ei au căzut, iar Erec știa că prima lui salvă fusese un succes; totuși au mai rămas sute de soldați și, când nava lui Erec s-a oprit, aterizând aproximativ pe țărm, el a știut că venise timpul pentru o luptă corp la corp.

"ÎNCĂRCA!" el a țipat.

Erec și-a scos sabia, a sărit pe șină și a sărit prin aer, căzând vreo cincisprezece picioare înainte de a ateriza pe țărmurile nisipoase ale Imperiului. Peste tot în jurul lui îl urmau oamenii lui, sute de puternici, toți încărcând peste plajă, ocolind săgețile și sulițele Imperiului în timp ce izbucneau din ceață și pe nisipul deschis spre fortul Imperiului. Soldații Imperiului s-au adunat și ei, grăbindu-se să le întâmpine.

Erec s-a pregătit în timp ce un soldat uriaș al Imperiului a venit în sarcina lui, țipând, ridicându-și securea și legănându-l lateral pentru capul lui Erec. Erec s-a abătut, l-a înjunghiat în intestin și a plecat în grabă. Erec, cu reflexele lui de luptă, a înjunghiat un alt soldat în inimă, a ocolit o lovitură de topor de la altul, apoi s-a întors și l-a tăiat peste piept. Un altul l-a lovit din spate și, fără să se întoarcă, i-a dat un cot în rinichi, lăsându-l în genunchi.

Erec a alergat prin rândurile soldaților, mai rapid, mai rapid și mai puternic decât oricine de pe teren, conducându-și oamenii câte unul, ei au doborât soldații Imperiului, făcându-și drum spre fort. Luptele s-au intensificat, corp la corp, iar acești soldați ai Imperiului, aproape dublul dimensiunii lor, erau adversari înverșunați. Erec a avut inima frântă să-și vadă mulți dintre oamenii săi căzând în jurul lui.

Dar Erec, hotărât, s-a mișcat ca fulgerul, Strom lângă el și i-a întrecut în stânga și în dreapta. A sfâșiat plaja ca un demon eliberat din iad.

Destul de curând, afacerea s-a terminat. Totul era încă pe nisip, deoarece plaja, devenită roșie, era plină de cadavre, majoritatea trupurilor soldaților Imperiului. Prea multe dintre ele erau totuși trupurile propriilor săi oameni.

Erec, plin de furie, a încărcat fortul, încă plin de soldați. A urcat treptele de piatră de-a lungul marginii, toți oamenii săi urmându-i și a întâlnit un soldat care a venit în fugă după el. L-a înjunghiat în inimă, chiar înainte de a putea coborî un ciocan cu două mâini pe cap. Erec se dădu deoparte, iar soldatul, mort, coborî treptele lângă el. A apărut un alt soldat, lovindu-l pe Erec înainte ca acesta să poată reacționa — iar Strom a făcut un pas înainte și, cu un zgomot mare și o ploaie de scântei, a blocat lovitura înainte să ajungă la fratele său și i-a dat soldatului în cot cu mânerul sabiei, lovindu-l. de pe margine și trimițându-l să țipe la moarte.

Erec a continuat încărcarea, făcând câte patru pași până când a ajuns la nivelul superior al fortului de piatră. Zecile de soldați ai Imperiului care rămăseseră la nivelul superior erau acum îngroziți, văzându-și toți frații morți – și la vederea lui Erec și a oamenilor săi ajungând la nivelurile superioare, s-au întors și au început să fugă. Au alergat pe partea îndepărtată a fortului, pe străzile satului – și, în timp ce făceau, au fost întâmpinați de o surpriză: sătenii erau acum încurajați. Expresiile lor înspăimântătoare s-au transformat într-una de furie și, ca una, s-au ridicat. Ei s-au întors împotriva răpitorilor lor din Imperiu, smulgându-le bice din mâini și au început să-i lovească pe soldații care fugeau în timp ce fugeau în altă direcție.

Soldații Imperiului nu se așteptau la asta și, unul câte unul, au căzut sub biciul sclavilor. Sclavii au continuat să-i biciuească în timp ce zăceau pe pământ, iar și iar și iar, până când, în cele din urmă, s-au oprit din mișcare. Justiția fusese făcută.

Erec stătea acolo, în vârful fortului, respirând greu, cu oamenii săi lângă el, și făcu un bilanț în tăcere. Bătălia se terminase. Mai jos, sătenii

năuciți le-a luat un minut să proceseze ceea ce se întâmplase, dar destul de curând au făcut-o.

Pe rând, ei au început să aclame, iar pe cer s-a înălțat o mare bucurie, din ce în ce mai tare, în timp ce fețele li s-au umplut de bucurie pură. A fost o bucurie de libertate. Asta, știa Erec, a făcut ca totul să merite. Acesta, știa el, era ceea ce înseamnă curajul.

CAPITOLUL ŞAPTE

Godfrey stătea pe podeaua de piatră din camera subterană a palatului lui Silis, Akorth, Fulton, Ario și Merek lângă el, Dray la picioarele lui și Silis și oamenii ei vizavi de ei. Stăteau cu toții posomorâți, cu capetele în jos, cu mâinile peste genunchi, știind cu toții că se aflau în paza morții. Camera tremura de zgomotul războiului sus, al invaziei Volusiei, zgomotul orașului lor fiind jefuit reverberând în urechile lor. Toți stăteau acolo, așteptând, în timp ce Cavalerii celor Șapte rupeau Volusia în bucăți deasupra capetelor lor.

Godfrey a mai băut din sacul său de vin, ultimul sac rămas în oraș, încercând să amorțeze durerea, certitudinea morții sale care se pregătea în mâinile Imperiului. Se uită la picioarele lui, întrebându-se cum ar fi putut ajunge totul la asta. Cu luni în urmă, era în siguranță și în siguranță în interiorul Inelului, și-a băut viața, fără alte griji decât ce tavernă și ce bordel să viziteze într-o noapte dată. Acum iată-l, peste mare, în Imperiu, prins în subteran într-un oraș aflat în ruină, și-a învățat propriul sicriu.

Capul îi bâzâia și încercă să-și limpezească mintea, să se concentreze. Simțea ceea ce gândeau prietenii lui, îl simțea în disprețul privirilor lor: nu ar fi trebuit să-l asculte niciodată; ar fi trebuit să scape cu toții când au avut ocazia. Dacă nu s-ar fi întors la Silis, ar fi putut ajunge în port, s-ar fi îmbarcat pe o navă și ar fi fost acum departe de Volusia.

Godfrey a încercat să se mângâie în faptul că, cel puțin, îi plătise o favoare și îi salvase viața acestei femei. Dacă nu ar fi ajuns la ea la timp pentru a o avertiza să coboare, cu siguranță ea ar fi fost sus și moartă până acum. Trebuia să valorize ceva, chiar dacă nu era ca el.

"Si acum?" întrebă Akorth.

Godfrey se întoarse și îl văzu privind înapoi la el cu o privire acuzatoare, exprimând întrebarea care ardea în mod clar în toate mințile lor.

Godfrey se uită în jur și cercetă camera mică și întunecată, cu torțele pâlpâind, aproape de afară. Proviziile lor mizerabile și un sac de bere erau

tot ce aveau, stând într-un colț. A fost o priveghere a morții. Încă mai auzea zgomotul războiului sus, chiar și prin aceste ziduri groase, și se întreba cât de mult puteau să învingă această invazie. Ore? Zile? Cât va dura până când Cavalerii celor Șapte vor cuceri Volusia? Ar pleca?

„Nu pe noi ne urmăresc”, observă Godfrey. „Este Empire care luptă cu Empire. Au o răzbunare împotriva Volusiei. Nu au nicio problemă cu noi.”

Silis clătină din cap.

— Vor ocupa acest loc, spuse ea sumbru, vocea ei puternică tăind tăcerea. „Cavalerii celor șapte nu se retrag niciodată.”

Toți au tăcut.

„Atunci cât timp putem trăi aici jos?” întrebă Merek.

Silis clătină din cap în timp ce se uită la proviziile lor.

„O săptămână, poate”, a răspuns ea.

Deodată s-a auzit un zgomot extraordinar de sus, iar Godfrey a tresărit când a simțit că pământul tremură sub el.

Silis sări în picioare, agitată, plimbându-se, studiind tavanul în timp ce praful începea să se filtreze în jos, curgând peste toți. Părea ca o avalanșă de piatră deasupra lor și ea a examinat-o ca un proprietar îngrijorat.

„Mi-au spart castelul”, a spus ea, mai mult pentru ea decât pentru ei.

Godfrey a văzut o expresie dureroasă pe chipul ei și a recunoscut-o ca fiind expresia cuiva care pierde tot ce avea.

Se întoarse și se uită la Godfrey recunoscător.

„Aș fi acolo sus acum dacă nu ai fi tu. Ne-ai salvat viețile.”

Godfrey oftă.

"Si pentru ce?" întrebă el, supărat. „La ce a făcut bine? Ca să putem muri cu toții aici jos?”

Silis părea sumbru.

„Dacă rămânem aici”, a întrebat Merek, „vom muri cu toții?”

Silis se întoarse spre el și dădu din cap cu tristețe.

— Da, răspunse ea categoric. „Nu azi sau mâine, dar în câteva zile, da. Ei nu pot ajunge aici, dar noi nu putem merge sus. În curând proviziile noastre se vor epuiza.”

„Si atunci ce?” întrebă Ario, cu fața spre ea. „Plănuiești să mori aici jos? Pentru că eu, unul, nu fac.”

Silis se plimba, cu sprânceana încruntă, iar Godfrey o văzu gândindu-se lung și greu.

Apoi, în cele din urmă, s-a oprit.

„Există o șansă”, a spus ea. „Este riscant. Dar s-ar putea să funcționeze.”

Ea s-a întors și i-a înfruntat, iar Godfrey și-a ținut respirația în speranță și anticipare.

„Pe vremea tatălui meu, era un pasaj subteran sub castel”, a spus ea. „Conduce prin zidurile castelului. L-am putea găsi, dacă încă mai există, și să plecăm noaptea, sub acoperirea întunericului. Putem încerca să ne croim drum prin oraș, spre port. Putem lua una dintre navele mele, dacă a mai rămas, și putem naviga din acest loc.”

O tăcere lungă și nesigură s-a lăsat peste încăpere.

— Riscat, spuse în cele din urmă Merek, cu vocea gravă. „Orașul va fi plin de Empire. Cum să trecem de el fără să fim uciși?”

Silis a ridicat din umeri.

„Adevărat”, a răspuns ea. „Dacă ne prind, vom fi uciși. Dar dacă ieșim la iveală când este suficient de întuneric și ucidem pe oricine ne stă în cale, poate vom ajunge în port.”

„Și ce se întâmplă dacă găsim acest pasaj și ajungem în port, iar navele tale nu sunt acolo?” întrebă Ario.

Ea l-a înfruntat.

„Niciun plan nu este sigur”, a spus ea. „S-ar putea foarte bine să murim acolo – și s-ar putea foarte bine să murim aici jos.”

„Moartea vine pentru noi toți”, a intervenit Godfrey, simțind un nou sentiment de scop în timp ce se ridica și îi înfrunta pe ceilalți, simțind un sentiment de hotărâre în timp ce își învingea temerile. „Este o întrebare despre cum vrem să murim: aici jos, stârniți ca șobolanii? Sau acolo sus, urmărind libertatea noastră?”

Încet, pe rând, ceilalți s-au ridicat în picioare. L-au înfruntat și toți au dat din cap solemn înapoi.

Știa, în acel moment, un plan fusese format. În seara asta, aveau să scape.

CAPITOLUL OPT

Loti și Loc mergeau unul lângă altul sub soarele arzător al deșertului, cei doi legați unul de celălalt, în timp ce erau biciuiți de comandanții Imperiului în spatele lor. Au călătorit prin pustietate și, în timp ce au făcut-o, Loti s-a întrebat încă o dată de ce fratele ei le-a oferit voluntar pentru această slujbă periculoasă și sfâșietoare. Oare înnebunise?

"La ce te gândeai?" îi şopti ea. Au fost împins din spate și în timp ce Loc și-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat înainte, Loti l-a prins de brațul bun înainte să cadă.

„De ce ne-ați oferi voluntar?” ea a adăugat.

— Privește înainte, spuse el, recăpătându-și echilibrul. "Ce vezi?"

Loti privi înainte și nu văzu decât deșertul monoton întins în fața lor, plin de sclavi, pământul tare de stânci; dincolo de aceasta, ea a văzut o pantă spre o creastă, pe vârful căreia mai lucrau o duzină de sclavi. Peste tot erau stăpâni, zgomotul de bici grele în aer.

„Nu văd nimic”, a răspuns ea, nerăbdătoare, „dar mai mult la fel: sclavi sunt lucrați până la moarte de către stăpâni”.

Loti a simțit brusc o durere usturătoare în spatele ei, de parcă i-ar fi fost smulsă pielea, și a strigat în timp ce era bătută peste spate, biciul tăindu-i pielea.

Se întoarse și văzu în spatele ei chipul încruntat al unui director de lucru.

"Păstrează liniștea!" porunci el.

Loti i-a venit să plângă din cauza durerii intense, dar și-a ținut limba și a continuat să meargă lângă Loc, cu cătușele zdrăngănind sub soare. Ea a jurat că va ucide toate aceste Imperii cât de curând va putea.

Ei au continuat să mărșăluiască în tăcere, singurul sunet al cizmelor lor scârțâind sub stâncă. În cele din urmă, Loc se apropie mai mult de ea.

„Nu este ceea ce vezi”, a șoptit el, „ci ceea ce *nu* vezi. Privește cu atenție. Acolo sus, pe creastă.”

Ea a studiat peisajul, dar nu a văzut nimic.

„Nu există decât un singur director de lucru acolo sus. Unu. Pentru două duzini de sclavi. Privește înapoi, peste vale și vezi câți sunt."

Loti aruncă o privire pe furiș peste umăr și, în valea întinsă dedesubt, văzu zeci de stăpâni care supravegheau sclavi, care spargeau piatra și cultivau pământul. S-a întors și s-a uitat înapoi la creastă și a înțeles pentru prima dată ce avea în vedere fratele ei. Nu numai că era un singur stăpân, dar și mai bine, era o zertă lângă el. Un mijloc de evadare.

A fost impresionată.

El dădu din cap înțelegând.

„Creasttop este cel mai periculos post de muncă", a șoptit el. „Cel mai tare, cel mai puțin dorit, deopotrivă de către sclav și stăpân. Dar asta, sora mea, este o oportunitate."

Loti a fost lovită brusc în spate și s-a împiedicat înainte împreună cu Loc. Cei doi s-au îndreptat și au continuat în sus pe creastă, Loti gâfâind după aer, încercând să-și tragă răsuflarea sub căldura care creștea în timp ce urcau. Dar de data aceasta, când a privit înapoi în sus, inima i s-a umflat de optimism, bătându-i mai repede în gât: în sfârșit, au avut un plan.

Loti nu-l considerase niciodată pe fratele ei a fi îndrăzneț, atât de dispus să-și asume un asemenea risc, să se confrunte cu Imperiul. Dar acum, în timp ce se uita la el, putea vedea disperarea în ochii lui, putea vedea că în sfârșit gândea așa cum era ea. L-a văzut într-o lumină nouă și l-a admirat foarte mult pentru asta. Era exact tipul de plan pe care l-ar fi conceput ea însăși.

— Și ce rămâne cu cătușele noastre? șopti ea înapoi, în timp ce se asigura că stăpânii nu se uitau.

Loc făcu un gest cu capul.

„Șaua lui", a răspuns Loc. „Uită-te atent."

Loti se uită și văzu sabia lungă atârnând în ea; și-a dat seama că l-ar putea folosi pentru a tăia cătușele. Ar putea face o pauză de acolo.

Simțind un sentiment de optimism pentru prima dată de când a fost capturat, Loti i-a cercetat pe ceilalți sclavi de pe vârf. Toți erau bărbați și femei zdrobiți, aplecați fără minte asupra sarcinilor lor, niciunul cu nicio sfidare rămasă în ochi; a știut imediat că niciunul dintre ei nu va fi de ajutor cauzei lor. A fost bine pentru ea – nu aveau nevoie de ajutorul lor. Nu aveau nevoie decât de o singură șansă și ca toți acești sclavi să servească drept o distragere a atenției.

Loti a simțit o ultimă lovitură puternică în partea mică a spatelui, iar ea sa împiedicat înainte și a aterizat cu fața întâi în pământ când au ajuns în vârful crestei. Ea a simțit că mâinile aspre o târăsc înapoi până la picioare și s-a întors și a văzut-o împingând-o cu putere înainte de a se întoarce și a se îndrepta înapoi pe creastă, lăsându-i acolo.

"Intra in linie!" strigă un nou comandant, singurul de pe creastă.

Loti simţi că mâinile lui caloase îi apucă ceafa şi o împinse; lanțurile ei zdrăngăneau în timp ce se grăbi înainte, împleticindu-se în câmpul de lucru al sclavilor. I s-a înmânat o sapă lungă cu un capăt de fier, apoi i s-a dat o ultimă împingere, deoarece stăpânul Imperiului se aștepta ca ea să înceapă să lucreze cu toți ceilalți.

Loti se întoarse, îl văzu pe Loc dând din cap cu semnificație și simți că focul îi ardea în vene; știa că era acum sau niciodată.

Loti scoase un strigăt, ridică sapa, o răsuci și cu toată puterea ei o doborî. Ea a fost șocată să simtă zgomotul, să-l vadă blocat în ceafă a șefului de lucru.

Loti se învârtise atât de repede, atât de hotărât, în mod clar că nu se așteptase niciodată la asta. Nici măcar nu a avut timp să reacționeze. În mod clar, niciun sclav de aici, înconjurat de toți acești stăpâni și fără unde să fugă, nu ar îndrăzni vreodată o astfel de mișcare.

Loti a simțit bâzâitul sapei în mâinile și brațele ei și a privit șocată, apoi satisfăcută, când gardianul se împiedica înainte și cădea. Cu spatele încă arzând din cauza genelor, se simțea ca o justificare.

Fratele ei a făcut un pas înainte, și-a ridicat propria sapă sus și, în timp ce stăpânul a început să se zvârcolească, a adus-o direct pe ceafă.

În cele din urmă, comandantul rămase nemișcat.

Respirând greu, acoperită de sudoare, cu inima încă bătând, Loti a scăpat sapa neîncrezătoare, a stropit cu sângele bărbatului și a schimbat o privire cu fratele ei. O făcuseră.

Loti simțea privirile curioase ale tuturor celorlalți sclavi din jurul ei și se întoarse și văzu că toți priveau, cu gurile căscate. Toți s-au rezemat de sape, oprind munca și le-au aruncat o privire îngrozită de neîncredere.

Loti știa că nu avea timp de pierdut. Ea a alergat, Loc lângă ea, încătușat împreună, la zertă, a ridicat sabia lungă de pe șa cu ambele mâini, ridicând-o sus și s-a întors.

"Ai grijă!" a strigat ea lui Loc.

Se întări în timp ce ea îl coborî cu toată puterea și le tăia lanțurile. A izbucnit și ea a simțit că libertatea satisfăcătoare a lanțurilor lor era ruptă.

S-a întors să plece când a auzit un strigăt.

„Și noi ce rămâne!?” strigă o voce.

Loti se întoarse să-i vadă pe ceilalți sclavi venind alergând, întinzându-și cătușele. S-a întors și a văzut zerta care aștepta și a știut că timpul este prețios. Voia să se îndrepte cât mai curând spre est, spre Volusia, ultimul loc în care știa că se îndrepta Darius. Poate că l-ar găsi acolo. Totuși, în același timp, ea nu suporta să-și vadă frații și surorile încătușați.

Loti a alergat înainte, prin mulțimea de sclavi, tăind cătușele în stânga și în dreapta, până când toți au fost liberi. Ea nu știa unde aveau să meargă acum când se aflau – dar cel puțin libertatea era a lor de a face ceea ce își doreau.

Loti s-a întors, a urcat pe zerta și a întins o mână pentru Loc. El i-a dat singura mâna bună, iar ea l-a tras în sus – apoi i-a dat zertei o lovitură aprigă în coaste.

Pe măsură ce au decolat, Loti s-a bucurat de libertatea ei, în depărtare, deja auzea strigătele stăpânilor Imperiului, toți observând-o. Dar ea nu a așteptat. Ea s-a întors și a îndreptat zerta în jos pe creastă, în jos pe panta opusă, ea și fratele ei izbucnind în deșert, departe de stăpâni – și de cealaltă parte a libertății.

CAPITOLUL NOUĂ

Darius ridică privirea șocată, privind înapoi la ochii bărbatului misterios îngenuncheat deasupra lui.

Tatăl lui.

În timp ce Darius se uita în ochii bărbatului, orice simț al timpului și al spațiului a dispărut, întreaga sa viață înghețând în acel moment. Totul a căzut brusc la locul lui: acel sentiment pe care îl avusese Darius din momentul în care pusese ochii asupra lui. Acea privire familiară, acel ceva sigur care îi smulsese conștiința, care îl deranjase încă de când se cunoscuseră.

Tatăl lui .

Cuvântul nici nu părea real.

Acolo era, îngenuncheat deasupra lui, tocmai i-a salvat viața lui Darius, a blocat o lovitură mortală din partea soldatului Imperiului, una care cu siguranță l-ar fi ucis pe Darius. Își riscase viața pentru a se aventura aici, singur, în arenă, în momentul în care Darius era pe punctul de a muri.

Riscase totul pentru el. Fiul său. Dar de ce?

— Părinte, răspunse Darius, mai mult în șoaptă, cu uimire.

Darius a simțit o mândrie să-și dea seama că era înrudit cu acest om, acest războinic minunat, cel mai bun războinic pe care îl întâlnise vreodată. L-a făcut să simtă că poate ar putea fi și el un mare războinic.

Tatăl său s-a întins și l-a prins de mână pe Darius și a fost o strângere fermă, musculară. L-a smuls pe Darius în picioare și, în timp ce făcea, Darius sa simțit reînnoit. Se simțea ca și cum ar avea un motiv să lupte, un motiv să continue.

Darius s-a întins imediat în jos, și-a luat sabia căzută de pe podea, apoi s-a întors, împreună cu tatăl său, și s-au înfruntat împreună cu hoarda de soldați ai Imperiului. Cu acele creaturi hidoase acum moarte, tatăl său le-a ucis pe toți, sunaseră coarnele, iar Imperiul trimisese un nou val de soldați.

Mulțimea urlă, iar Darius se uită la fețele hidoase ale soldaților Imperiului care se îndreptau asupra lor, mânuind sulițe lungi. Darius s-a concentrat și a simțit că lumea încetinește în timp ce se pregătea să lupte pentru viața lui.

Un soldat a încărcat și i-a aruncat o suliță în față, iar Darius s-a eschivat chiar înainte să-i lovească ochiul; apoi s-a învârtit și în timp ce soldatul se apropia să-l abordeze, Darius l-a zdrobit la tâmplă cu mânerul sabiei, trântindu-l la pământ. Darius s-a abătut în timp ce un alt soldat i-a aruncat o sabie în cap, apoi s-a aruncat înainte și l-a înjunghiat în intestin.

Un alt soldat a încărcat din lateral, cu sulița țintând spre coastele lui Darius, mișcându-se prea repede pentru ca Darius să reacționeze; totuși a auzit zgomotul lemnului care zdrobește metalul și s-a întors recunoscător să-și vadă tatăl apărând și folosindu-și toiagul pentru a bloca sulița înainte ca aceasta să-l lovească pe Darius. Apoi a făcut un pas înainte și a înfipt toiagul între ochii soldatului, trântindu-l la pământ.

Tatăl său se învârti cu toiagul său și se înfruntă cu grupul de atacatori, clinchetul toiagului său umplând aerul în timp ce îndepărta o lovitură de suliță după alta. Tatăl său a dansat între soldați, ca o gazelă care țese printre oameni, și el și-a mânuit toiagul ca un lucru de frumusețe, învârtindu-se și lovindu-se cu pricepere pe soldați, cu lovituri bine așezate în gât, între ochi, în diafragmă, doborând oameni. în toate direcțiile. Era ca un fulger.

Darius, inspirat, a luptat ca un om posedat lângă tatăl său, trăgând energie din el; a tăiat, s-a abătut și a împuns, sabia lui zgârnind de săbiile altor soldați, scântei zburând în timp ce înainta fără teamă în grupul de soldați. Erau mai mari decât el, dar Darius avea mai mult spirit, iar el, spre deosebire de ei, lupta pentru viața lui – și pentru tatăl său. A deviat mai mult de o lovitură pentru tatăl său, salvându-l de o moarte neprevăzută. Darius a aruncat soldați în stânga și în dreapta.

Ultimul soldat al Imperiului s-a repezit spre Darius, ridicând o sabie înalt deasupra capului cu ambele mâini – și, în timp ce făcea, Darius s-a repezit înainte și l-a înjunghiat în inimă. Ochii bărbatului s-au deschis larg, în timp ce a înghețat încet și a căzut la pământ, mort.

Darius stătea lângă tatăl său, cei doi spate în spate, respirând greu, cercetându-le lucrările. Peste tot în jurul lor, soldații Imperiului zăceau morți. Au fost învingători.

Darius simțea că aici, alături de tatăl său, putea înfrunta orice i-ar fi aruncat lumea; a simțit că împreună, erau o forță de neoprit. Și mi s-a părut suprareal să te lupți alături de tatăl său. Tatăl său, pe care îl visase mereu, era un mare războinic. Tatăl lui nu era, până la urmă, orice persoană obișnuită.

A venit un cor de coarne, iar mulțimea a aplaudat. La început, Darius a sperat că îl aplauda pentru victoria, dar apoi uși uriașe de fier s-au deschis în partea îndepărtată a arenei și a știut că ceea ce era mai rău tocmai începea.

S-a auzit sunetul unei trâmbițe, mai tare decât ar fi auzit vreun Darius vreodată și i-a luat o clipă să-și dea seama că nu era trâmbița unui om, ci mai degrabă, a unui elefant. În timp ce privea poarta, cu inima bătând cu nerăbdare, au apărut deodată, spre șocul lui, doi elefanți, toți negri, cu colți lungi, albi, strălucitori, cu fețele contorsionate de furie, în timp ce se lăseau pe spate și trâmbițau.

Zgomotul a zguduit chiar aerul. Și-au ridicat picioarele din față, apoi i-au doborât cu o izbitură, lovind pământul atât de tare încât acesta s-a cutremurat, dezechilibrant pe Darius și pe tatăl său. Deasupra lor călăreau soldați Imperiului, mânuind sulițe și săbii, îmbrăcați din cap până în picioare în armură.

În timp ce Darius îi cerceta, uitându-se în sus la aceste fiare, mai mari decât orice întâlnise în viața lui, știa că nu avea nicio modalitate de a câștiga el și tatăl său. S-a întors și l-a văzut pe tatăl său stând acolo, fără teamă, fără să se dă înapoi în timp ce privea cu stoic moartea în față. I-a dat putere lui Darius.

„Nu putem câștiga, părinte”, a spus Darius, afirmând ceea ce este evident în timp ce elefanții și-au început încărcarea.

„Avem deja, fiule”, a spus tatăl său. „Prin stând aici și înfruntându-i, fără a ne întoarce și a alerga, i-am învins. Corpurile noastre ar putea muri astăzi aici, dar memoria noastră trăiește – și va fi una de vitejie!”

Fără un alt cuvânt, tatăl său a scos un strigăt și a început să atace, iar Darius, inspirat, a strigat și a încărcat lângă el. Cei doi au alergat să-i întâlnească pe elefanți, alergând cât de repede au putut, fără să ezită nici măcar să întâlnească moartea pe față.

Momentul impactului nu a fost ceea ce se aștepta Darius. El a ocolit o suliță în timp ce soldatul, deasupra elefantului, a aruncat-o direct în jos, apoi și-a ridicat sabia și a tăiat piciorul elefantului în timp ce acesta se

îndrepta spre el. Darius nu știa cum să lovească un elefant și nici dacă lovitura avea să aibă vreun impact.

Nu a făcut-o. Lovitura lui Darius abia i-a zgâriat pielea. Fiara uriașă, înfuriată, și-a coborât trunchiul și a legănat-o în lateral, zdrobind-o pe Darius în coaste.

Darius a zburat la treizeci de picioare prin aer, simțind că vântul ieșea din el și a aterizat pe spate, rostogolindu-se în praf. Se rostogoli și se rostogoli, încercând să-și tragă răsuflarea în timp ce auzea strigătul mut al mulțimii.

S-a întors și a încercat să-l zărească pe tatăl său, îngrijorat pentru el, iar din colț l-a văzut aruncându-și sulița drept în sus, țintind spre unul dintre ochii uriași ai elefantului, apoi rostogolindu-se din drum în timp ce elefantul se încarca pentru l.

A fost o lovitură perfectă. S-a blocat ferm în ochi și, în timp ce o făcea, elefantul a țipat și a trâmbițat, genunchii i se îndoiră în timp ce s-a prăbușit la pământ și s-a rostogolit, scoțând cu el și pe celălalt elefant într-un nor imens de praf.

Darius se ridică în picioare, inspirat și hotărât, și își puse ochii pe unul dintre soldații Imperiului, care căzuse și se rostogoli pe pământ. Soldatul își luă genunchii, apoi se întoarse și, ținându-și încă sulița, ținti spatele tatălui lui Darius. Tatăl lui stătea acolo, fără să bănuiască, iar Darius știa că într-o clipă va muri.

Darius a intrat în acțiune. El a atacat soldatul, și-a ridicat sabia și i-a tăiat sulița din mână – apoi s-a rotit și l-a decapitat.

Mulțimea a aplaudat.

Dar Darius a avut puțin timp să se bucure de triumful său: a auzit un zgomot mare și s-a întors și a văzut că celălalt elefant își recăpătase picioarele – și călărețul său – și se îndrepta asupra lui. Neavând timp să fugă din drum, Darius s-a întins pe spate, a luat sulița și a ținut-o drept în sus, în timp ce piciorul elefantului cobora. A așteptat până în ultima clipă, apoi s-a rostogolit din drum în timp ce elefantul a plecat să-l lovească în pământ.

Darius a simțit un vânt puternic când piciorul elefantului s-a repezit pe lângă el, ratându-l câțiva centimetri, apoi a auzit un țipăt și zgomotul suliței lovind carnea când se întoarse pentru a vedea elefantul călcând pe suliță. Sulița s-a ridicat drept în sus, prin carne și pe cealaltă parte.

Elefantul s-a clintit și a țipat, alergând în cerc și, în timp ce o făcea, soldatul Imperiului care îl călărea și-a pierdut echilibrul și a căzut la cincizeci de picioare bune, țipând când a aterizat până la moarte, zdrobit de cădere.

Elefantul, încă nebun de furie, s-a rotit în cealaltă direcție și l-a pocnit pe Darius cu trunchiul și l-a trimis din nou în zbor, răsturnând în cealaltă direcție, Darius simțindu-se de parcă i s-ar fi rupt toate coastele.

În timp ce Darius se târa pe mâini și în genunchi, încercând să-și tragă răsuflarea, își ridică privirea și-și văzu tatăl luptând curajos cu câțiva soldați ai Imperiului, care fuseseră eliberați de la porți pentru a-i ajuta pe ceilalți. S-a învârtit, a tăiat și a lovit cu toiagul său, doborând pe câțiva dintre ei în toate direcțiile.

Primul elefant căzut, cu sulița încă în ochi, și-a recăpătat picioarele, biciuit înapoi de un alt soldat al Imperiului care a sărit pe spate. Sub conducerea lui, elefantul s-a resimțit, apoi a atacat direct pentru tatăl lui Darius, care, fără să bănuiască, a continuat să lupte cu soldații.

Darius a văzut cum se întâmplă și a rămas acolo, neajutorat, tatăl său prea departe de el și incapabil să ajungă acolo la timp. Timpul a încetinit când a văzut elefantul întorcându-se la dreapta pentru el.

"NU!" a țipat Darius.

Darius a privit îngrozit cum elefantul se repezi înainte, chiar pentru tatăl său nebănuit. Darius a alergat peste câmpul de luptă, grăbindu-se să-l salveze la timp. Cu toate acestea, știa, chiar dacă alerga, că era inutil. Era ca și cum ai vedea lumea lui destrandu-se cu încetinitorul.

Elefantul și-a coborât colții, a încărcat înainte și și-a tras în țeapă pe tatăl său prin spate.

Tatăl său a strigat, sângele curgându-i din gură, în timp ce elefantul îl ridică sus în aer.

Darius și-a simțit propria inimă închizându-se când și-a văzut tatăl, cel mai curajos războinic pe care-l văzuse vreodată, sus în aer, tras în țeapă de colți, luptându-se să se elibereze chiar și atunci când era pe moarte.

"TATĂ!" a țipat Darius.

CAPITOLUL ZECE

Thorgrin stătea la prova navei, strânse mânerul sabiei și ridică privirea șocată și îngrozită la uriașul monstr marin care ieșea din adâncurile apei. Era de aceeași culoare ca și marea de sânge de dedesubt și, pe măsură ce se ridica din ce în ce mai sus, arunca o umbră asupra puținei lumini care era în acest Tărâm al Sângelui. Și-a deschis fălcile masive, dezvăluind zeci de rânduri de colți și și-a eliberat tentaculele în toate direcțiile, unele dintre ele mai lungi decât nava, de parcă o creatură din adâncurile iadului ar fi întins mâna să le îmbrățișeze.

Apoi s-a aruncat spre navă, gata să-i înghită pe toți.

Alături de Thorgrin, Reece, Selese, O'Connor, Indra, Matus, Elden și Angel stăteau cu toții ținând armele, ținându-și loc fără teamă în fața acestei fiare. Thor și-a întărit hotărârea când a simțit sabia morților vibrând în mâna lui și a știut că trebuie să ia măsuri. Trebuia să-l protejeze pe Angel și pe ceilalți și știa că abia aștepta ca fiara să vină la ei.

Thorgrin sări înainte ca să-l întâlnească, sus pe șină, își ridică sabia sus deasupra capului și, în timp ce unul dintre tentacule i se legăna în lateral, se răsuci și o tăie. Tentaculul uriaș, tăiat, a căzut pe navă cu un sunet scobit, scuturând barca, apoi a alunecat de-a lungul punții până s-a izbit de șină.

Nici ceilalți nu au ezitat. O'Connor a lansat o salvă de săgeți pentru ochii fiarei, în timp ce Reece a tăiat un alt tentacul care cobora spre talia lui Selese. Indra și-a aruncat sulița, străpungându-i pieptul, Matus și-a bătut bipelul, tăiând un alt tentacul, iar Elden și-a folosit toporul, tăiând două dintr-o singură lovitură. Ca una, Legiunea a coborât asupra acestei fiare, atacând-o ca pe o mașinărie fin reglată.

Fiara a țipat de furie, pierzându-și mai multe tentacule, străpunse de săgeți și sulițe, prinse în mod clar cu nerăbdare de atacul coordonat. Primul său atac s-a oprit, a țipat și mai tare de frustrare, s-a înălțat sus în aer și apoi

s-a aruncat la fel de repede sub suprafață, creând valuri mari și lăsând nava să se legăne în urma sa.

Thor se uită la tăcerea bruscă, nedumerit, și pentru o secundă se gândi că poate s-a retras, că l-au învins, mai ales că a văzut sângele fiarei cum se scurgea la suprafață. Dar apoi a avut senzația că totul s-a liniștit, prea repede.

Și apoi, prea târziu, și-a dat seama ce avea să facă fiara.

"REZISTĂ!" strigă Thor celorlalţi.

Thor abia rostise cuvintele când simți nava lor ridicându-se nesigur din ape, din ce în ce mai sus, până când a ajuns în aer, în tentaculele fiarei. Thor s-a uitat în jos și a văzut fiara de sub ea, cu tentaculele înfășurate pe toată nava de la prova până la pupa. S-a pregătit pentru ca accidentul să vină.

Fiara a aruncat nava și aceasta a zburat ca o jucărie prin aer, toți încercând să se țină pentru viața dragă, până când în cele din urmă a aterizat înapoi în ocean, legănându-se violent.

Thor și ceilalți și-au pierdut strânsoarea și au alunecat pe punte în toate direcțiile, lovindu-se în lemn în timp ce nava se răsturna și se întoarse. Thor îl zări pe Angel alunecând pe punte, îndreptându-se spre balustradă, pentru a trece curând peste margine, iar el întinse mâna și îi apucă mâna mică, ținându-o strâns, în timp ce ea se uită înapoi la el cu panică.

În cele din urmă, nava s-a redresat. Thor se ridică în picioare, la fel ca și ceilalți, pregătindu-se pentru următorul atac și, de îndată ce o făcu, văzu fiara înotând spre ei cu viteză maximă, cu tentaculele frământându-și. A strâns nava din toate părțile, tentaculele ei trecând peste margine, peste punte și venind direct spre ele.

Thor auzi un strigăt și se uită afară și o văzu pe Selese, cu un tentacul înfășurat în jurul gleznei ei, alunecând pe punte, fiind smulsă peste bord. Reece se răsuci și tăie tentaculul, dar la fel de repede un alt tentacul îl apucă de brațul lui Reece. Din ce în ce mai multe tentacule s-au strecurat peste navă și, când Thor a simțit una pe coapsa lui, s-a uitat în jur și i-a văzut pe toți frații săi din Legiunea legănându-se sălbatic, tăiând tentacule. Pentru fiecare pe care l-au tăiat au mai apărut două.

Întreaga navă era acoperită, iar Thor știa că, dacă nu face ceva curând, toți aveau să fie supți definitiv. A auzit un țipăt, sus pe cer și, în timp ce ridica privirea, a văzut una dintre creaturile demonice eliberate din

iad, zburând sus deasupra capului, privind în jos cu o privire batjocoritoare în timp ce zbura departe.

Thor a închis ochii, știind că acesta era unul dintre testele sale, unul dintre momentele monumentale din viața lui. A încercat să șteargă lumea, să se concentreze în interior. La pregătirea lui. Pe Argon. Pe mama lui. Pe puterile lui. Era mai puternic decât universul, știa asta. Existau puteri adânc în el, puteri deasupra lumii fizice. Această creatură era de pe acest pământ – totuși puterile lui Thor erau mai mari. Putea să cheme puterile naturii, însăși puterile care au creat această fiară și să o trimită înapoi în iadul din care venise.

Thor a simțit că lumea încetinește în jurul lui. Simți o căldură crescând în palmele lui, răspândindu-se prin brațe, umeri și din nou înapoi, înțepătându-se, până la vârful degetelor. Simțindu-se invincibil, Thor deschise ochii. A simțit o putere incredibilă strălucind prin ei, puterea universului.

Thor întinse mâna și își așeză palma pe tentaculul fiarei și, în timp ce făcea, o prăbuși. Fiara și-a retras imediat de pe coapsă, de parcă ar fi fost arsă.

Thor se ridică, un bărbat nou. Se întoarse și văzu capul fiarei ridicându-se de-a lungul marginii navei, deschizându-și fălcile, pregătindu-se să le înghită pe toate. Își văzu frații și surorile din Legiunea alunecând, pe punctul de a fi târât peste margine.

Thor a scos un mare strigăt de luptă și a încărcat fiara. S-a aruncat după ea înainte de a putea ajunge la ceilalți, renunțând la sabie și întinzându-și palmele arzătoare. El a apucat fața fiarei și și-a pus palmele pe ea și, în timp ce făcea, le-a simțit că le prăjesc fața fiarei.

Thor se ținea strâns în timp ce fiara țipa și se zvârcoli, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Încet, câte un tentacul, fiara a început să-și elibereze strânsoarea pe barcă și, în timp ce o făcea, Thor simți cum puterea îi crește în el. A apucat ferm de fiară și și-a ridicat ambele palme și, în timp ce o făcea, a simțit greutatea fiarei, ridicându-se tot mai sus în aer. Curând, a plutit deasupra palmelor lui Thor, puterea din interiorul lui ținându-l pe linia de plutire.

Apoi, când fiara se afla la vreo treizeci de picioare deasupra capului, Thor se întoarse și își îndreptă mâinile înainte.

Fiara a zburat înainte, deasupra navei, țipând, răsturnând cap la cap. A navigat prin aer o bună sută de picioare, până când, în cele din urmă,

a mers moale. A căzut în mare cu o stropire mare, apoi s-a scufundat sub suprafață.

Mort.

Thor stătea acolo în tăcere, cu tot corpul încă cald și încet, pe rând, ceilalți s-au regrupat, luându-și picioarele și venind lângă el. Thor stătea acolo, respirând greu, năucit, privind marea de sânge. Dincolo de ea, la orizont, ochii lui ațintiți asupra castelului negru, planând peste acest pământ, locul pe care, știa el, îl ținea pe fiul său.

Sosise vremea. Nimic nu-l opri acum și era timpul, în sfârșit, să-și recupereze fiul.

CAPITOLUL XI

Volusia stătea în fața numeroșilor ei consilieri pe străzile capitalei Imperiului, privind șocată la oglinda din mână. Și-a examinat noua față din toate unghiurile – jumătate din ea încă frumoasă, iar cealaltă jumătate desfigurată, topit – și a simțit un val de dezgust. Faptul că jumătate din frumusețea ei a mai rămas cumva a înrăutățit totul. Ar fi fost mai ușor, își dădu seama ea, dacă toată fața ei ar fi fost desfigurată – atunci nu și-ar fi putut aminti nimic din înfățișarea ei anterioară.

Volusia și-a amintit de aspectul ei uimitor, rădăcina puterii ei, care a purtat-o prin fiecare eveniment din viață, care i-a permis să manipuleze bărbații și femeile deopotrivă, să îngenuncheze bărbații cu o singură privire. Acum, totul a dispărut. Acum, ea era doar o altă fată de șaptesprezece ani – și mai rău, jumătate de monstru. Ea nu suporta vederea propriei fețe.

Într-o explozie de furie și disperare, Volusia a aruncat oglinda în jos și a privit cum se făcea bucăți pe străzile curate ale capitalei. Toți consilierii ei stăteau acolo, tăcuți, privind în altă parte, toți știind mai bine decât să vorbească cu ea în acest moment. De asemenea, îi era clar, în timp ce le cerceta fețele, că niciunul dintre ei nu voia să se uite la ea, să vadă groaza care era acum chipul ei.

Volusia se uită în jur după Volks, dornică să-i sfâșie – dar ei dispăruseră deja, dispărând de îndată ce au aruncat asupra ei acea vrajă îngrozitoare. Fusese avertizată să nu-și unească forțele cu ei, iar acum și-a dat seama că toate avertismentele fuseseră corecte. Ea plătise scump prețul pentru asta. Un preț care nu ar putea fi returnat niciodată.

Volusia voia să se înfurie pe cineva, iar ochii ei căzură asupra lui Brin, noul ei comandant, un războinic statuar cu doar câțiva ani mai în vârstă decât ea, care o curtase de luni. Tânăr, înalt, musculos, avea o înfățișare uimitoare și o poftise de tot timpul în care îl cunoștea. Dar acum, spre furia ei, el nici măcar nu avea să-i întâlnească privirea.

— Tu, șuieră Volusia la el, abia reușind să se țină. „Acum nici măcar nu te uiți la mine?”

Volusia se îmbujora în timp ce el ridică privirea, dar nu voia să-i întâlnească ochii. Acesta era destinul ei acum, pentru tot restul vieții, știa ea, să fie privit ca un ciudat.

„Sunt dezgustător pentru tine acum?” a întrebat ea, cu vocea ruptă de disperare.

Și-a lăsat capul jos, dar nu a răspuns.

„Foarte bine”, a spus ea în cele din urmă, după o lungă tăcere, hotărâtă să se răzbune pe cineva, „atunci îți *poruncesc* : te vei uita la fața pe care o urăști cel mai mult. Îmi vei demonstra că sunt frumoasă. Vei dormi cu mine.”

Comandantul ridică privirea și îi întâlni ochii pentru prima dată, cu frica și groază în expresia lui.

"Zeiță?" întrebă el, cu vocea trosnind, îngrozit, știind că se va confrunta cu moartea dacă ar sfida comanda ei.

Volusia zâmbi larg, fericită pentru prima dată, realizând că aceasta ar fi răzbunarea perfectă: să se culce cu bărbatul care a găsit-o cel mai dezgustător.

„După tine”, a spus ea, făcându-se deoparte și făcând semn spre camera ei.

*

Volusia stătea în fața ferestrei înalte arcuite, în aer liber, de la ultimul etaj al palatului capitalei Imperiului și, în timp ce soarele dimineața devreme se ridica, cu draperiile ondulandu-i în față, ea a plâns în liniște. Își simțea lacrimile prelingându-și pe partea bună a feței, dar nu și pe cealaltă, partea s-a topit. Era amorțit.

Un sforăit ușor a punctat aerul, iar Volusia a aruncat o privire peste umăr pentru a-l vedea pe Brin zăcând acolo, încă adormit, cu fața strânsă într-o expresie de dezgust, chiar și în somn. Urase fiecare clipă în care stătuse cu ea, știa ea, și asta îi adusese o mică răzbunare. Totuși, ea nu se simțea mulțumită. Nu putea să-i dea drumul asupra Volksului și încă simțea nevoia de răzbunare.

A fost o răzbunare slabă, cu greu cea pe care o tânjea. Volks, la urma urmei, dispăruseră, în timp ce ea era aici, a doua zi dimineață, încă în viață, încă blocată cu ea însăși, așa cum ar fi trebuit să fie pentru tot restul

vieții. Blocată cu aceste priviri, această față desfigurată, pe care nici măcar ea nu l-a suportat.

Volusia și-a șters lacrimile și a privit, dincolo de linia orașului, dincolo de zidurile capitalei, adânc la orizont. Pe măsură ce soarele răsare, ea începu să vadă cea mai slabă urmă a armatelor Cavalerilor Cei Șapte, cu steagurile lor negre aliniind orizontul. Ei erau tabărați acolo, iar armatele lor se înmulțeau. O înconjurau încet, adunând milioane din toate colțurile Imperiului, toți pregătindu-se să invadeze. Să o zdrobească.

Ea a salutat confruntarea. Nu avea nevoie de Volk, știa ea. Nu avea nevoie de niciunul dintre oamenii ei. Ar putea să-i omoare singură. Ea a fost, până la urmă, o zeiță. Ea părăsise tărâmul muritorilor cu mult timp în urmă, iar acum era o legendă, o legendă pe care nimeni și nicio armată din lume nu o putea opri. Îi va saluta singură și i-ar ucide pe toți, pentru totdeauna.

Apoi, în cele din urmă, n-ar mai fi nimeni care să o înfrunte. Atunci, puterile ei ar fi supreme.

Volusia auzi un foșnet în spatele ei și cu coada ochiului a detectat mișcare. Îl văzu pe Brin ridicându-se din pat, aruncându-și cearșafurile și începând să se îmbrace. Îl văzu furișându-se, având grijă să tacă și își dădu seama că intenționa să se strecoare din cameră înainte să-l vadă, pentru ca el să nu mai fie nevoit să se uite niciodată la fața ei. A adăugat insultă la vătămare.

„Oh, comandante”, strigă ea dezinvoltă.

Ea l-a văzut înghețând pe urmele lui de frică; el s-a întors și a privit-o fără tragere de inimă, iar în timp ce a făcut-o, ea i-a zâmbit înapoi, chinuindu-l cu grotescul buzelor ei topite.

— Vino aici, comandante, spuse ea. „Înainte să pleci, vreau să-ți arăt ceva.”

S-a întors încet și a mers, traversând camera până a ajuns lângă ea și a rămas acolo, privind afară, uitându-se oriunde, în afară de fața ei.

„Nu ai un sărut dulce de despărțire pentru zeița ta?” ea a intrebat.

Îl putea vedea tresărind atât de ușor și simțea o furie proaspătă arzând în ea.

— Nu contează, a adăugat ea, cu expresia întunecată. „Dar există, cel puțin, ceva ce vreau să-ți arăt. Uită-te. Vezi acolo, la orizont? Privește cu atenție. Spune-mi ce vezi acolo jos.”

El a făcut un pas înainte și ea și-a pus o mână pe umărul lui. S-a aplecat în față și a examinat orizontul și, în timp ce o făcea, ea i-a privit sprâncenele încruntate.

„Nu văd nimic, zeiță. Nimic ieşit din comun."

Volusia zâmbi larg, simțind că vechiul sentiment de răzbunare se ridică în ea, simțind vechea nevoie de violență, de cruzime.

— Privește mai atent, comandante, spuse ea.

S-a aplecat în față, doar puțin mai mult și, dintr-o mișcare rapidă, Volusia i-a apucat cămașa din spate și, cu toate puterile, l-a aruncat primul cu fața pe fereastră.

Brin țipă în timp ce zbura și zbura prin aer, coborând până la o sută de picioare, până când în cele din urmă a aterizat cu fața întâi, mort pe loc, pe străzile de dedesubt. Bucăitul a reverberat pe străzile altfel liniștite.

Volusia zâmbi larg, examinându-i corpul, simțind în sfârșit un sentiment de răzbunare.

„Îți vezi tu însuți”, a răspuns ea. „Cine este cel mai puțin grotesc dintre noi acum?”

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gwendolyn a străbătut coridoarele întunecate ale turnului Căutătorilor de Lumină, cu Krohn lângă ea, urcând încet rampa circulară de-a lungul părților laterale ale clădirii. Calea era mărginită de torțe și închinători de cult, care stăteau în tăcere în atenție, cu mâinile ascunse în hainele lor, iar curiozitatea lui Gwen s-a adâncit pe măsură ce ea continua să urce un nivel după altul. Fiul Regelui, Kristof, o condusese la jumătatea drumului după întâlnirea lor, apoi se întoarse și coborise, îndrumându-i că va trebui să termine singură călătoria pentru a-l vedea pe Eldof, că ea singură îl putea înfrunta. Felul în care toți vorbeau despre el, parcă ar fi fost un zeu.

Cântări blânde au umplut aerul plin de tămâie, în timp ce Gwen a urcat pe rampa foarte treptată și s-a întrebat: Ce secret păzea Eldof? I-ar da el cunoștințele de care avea nevoie pentru a-l salva pe Rege și a salva Creasta? Va reuși vreodată să recupereze familia Regelui din acest loc?

Când Gwen a întors un colț, turnul s-a deschis brusc și a icnit la vedere. Ea a intrat într-o cameră înaltă cu un tavan de o sută de picioare, cu pereții căptușiți cu vitralii din podea până în tavan. O lumină stinsă inundă, plină de stacojii, purpuri și roz, dând camerei o calitate eterică. Și ceea ce a făcut totul să fie cel mai suprarealist dintre toate a fost să vezi un om așezat singur în acest loc vast, în centrul încăperii, razele de lumină coborând asupra lui de parcă l-ar lumina pe el și pe el singur.

Eldof.

Inima lui Gwen bătu cu putere când l-a văzut stând acolo, în capătul îndepărtat al camerei, ca un zeu care se lăsase jos din cer. Stătea acolo, cu mâinile încrucișate în mantia lui aurie strălucitoare, cu capul complet chel, pe un tron uriaș și magnific sculptat în fildeș, cu torțe de ambele părți și pe rampa care ducea spre ea, luminând oblic camera. Această cameră, acel tron, rampa care duce la ea – era mai înfricoșătoare decât să te apropii de un rege. Ea și-a dat seama imediat de ce Regele se simțea amenințat de

prezența lui, de cultul său, de acest turn. Totul a fost conceput pentru a inspira venerație și supunere.

Nu i-a făcut semn și nici măcar nu i-a recunoscut prezența, iar Gwen, neștiind ce altceva să facă, a început să urce pe pasarela lungă și aurie care ducea la tronul său. În timp ce mergea, a văzut că nu era singur aici, la urma urmei, pentru că întunecate în umbră erau rânduri de închinători, toți aliniați, cu ochii închiși, cu mâinile vârâte în mantie, căptușind rampa. Se întrebă câte mii de adepți avea.

Ea s-a oprit în cele din urmă la câțiva metri înaintea tronului lui și și-a ridicat privirea.

El s-a uitat înapoi în jos cu niște ochi care păreau străvechi, albaștri ca gheața, strălucitori și, în timp ce îi zâmbea, ochii lui nu aveau căldură. Ei hipnotizau. Îi amintea că era în prezența lui Argon.

Ea nu știa ce să spună în timp ce el se uita în jos; avea impresia că se uita în sufletul ei. Stătea acolo, în tăcere, aşteptând până când el era gata, iar lângă ea îl simţea pe Krohn înţepenindu-se, la fel de supărat.

„Gwendolyn din Regatul de Vest al Inelului, fiica regelui MacGil, ultima speranță pentru salvatorul poporului ei – și al nostru”, a pronunțat el încet, ca și cum ar citi dintr-un script antic, cu vocea lui mai profundă decât orice auzise ea vreodată. , sunând de parcă ar fi rezonat din piatra însăși. Ochii lui i-au străbătut ai ei, iar vocea lui era hipnotică. În timp ce se uita în ei, aceasta a făcut-o să piardă orice simț al spațiului, al timpului și al locului și deja, Gwen se simțea absorbită de cultul personalității lui. Se simțea încântată, de parcă nu ar putea privi în altă parte, chiar dacă ar încerca. Ea s-a simțit imediat de parcă el ar fi fost centrul lumii ei și a înțeles imediat cum toți acești oameni au ajuns să se închine și să-l urmeze.

Gwen s-a uitat în spate, momentan lipsită de cuvinte, ceva ce i se întâmplase rar. Nu se simțise niciodată atât de impresionată – ea, care fusese înaintea multor regi și regine; ea, care era însăși Regina; ea, fiica unui rege. Bărbatul acesta avea o calitate pentru el, ceva ce ea nu putea descrie prea bine; pentru o clipă, a uitat chiar de ce venise aici.

În cele din urmă, și-a limpezit mintea suficient de mult pentru a putea vorbi.

„Am venit”, a început ea, „pentru că...”

El a râs, întrerupând-o, un sunet scurt, adânc.

„Știu de ce ai venit”, a spus el. „Știam chiar înainte ca *tu* să *știi* . Știam de sosirea ta în acest loc – într-adevăr, știam chiar

înainte de a trece de Marea Deșeuri. Știam de plecarea ta din Inel, de călătoria ta spre Insulele Superioare și de călătoriile tale peste mare. Știu de soțul tău, Thorgrin, și de fiul tău, Guwayne. Te-am urmărit cu mare interes, Gwendolyn. De secole te-am urmărit."

Gwen simți un fior la cuvintele lui, la familiaritatea acestei persoane pe care nu o cunoștea. A simțit o furnicătură în brațe, în susul coloanei vertebrale, întrebându-se de unde știa el toate astea. Simțea că, odată ce se afla pe orbita lui, nu putea scăpa dacă încerca.

„De unde știi toate astea?" ea a intrebat.

El a zambit.

„Eu sunt Eldof. Sunt atât începutul, cât și sfârșitul cunoașterii."

El s-a ridicat, iar ea a fost șocată să vadă că era de două ori mai înalt decât orice bărbat pe care îl întâlnise. Făcu un pas mai aproape, coborând rampa și, cu ochii săi atât de fascinanti, Gwen simți că nu se poate mișca în prezența lui. Era atât de greu să se concentreze în fața lui, să se gândească la un gând independent pentru ea însăși.

Gwen s-a forțat să-și limpezească mințile, să se concentreze asupra afacerii în cauză.

— Regele tău are nevoie de tine, spuse ea. „The Ridge are nevoie de tine."

El a râs.

„ Regele *meu* ?" răsună el cu dispreţ.

Gwen se forţă să continue.

„El crede că știi cum să salvezi Ridge. El crede că ai un secret de la el, unul care ar putea salva acest loc și toți acești oameni."

„Sunt", a răspuns el categoric.

Gwen a fost surprinsă de răspunsul lui imediat și sincer și abia știa ce să spună. Se aşteptase ca el să nege.

„Tu *ești* ?" a întrebat ea, uluită.

A zâmbit dar nu a spus nimic.

"Dar de ce?" ea a intrebat. „De ce nu vei împărtăși acest secret?"

„Și de ce ar trebui să fac asta?" el a intrebat

„ *De ce?* a întrebat ea, năucită. „Desigur, pentru a salva această împărăție, pentru a-și salva poporul."

„Și de ce aș vrea să fac asta?" apăsă el.

Gwen îşi miji ochii, confuză; nu avea idee cum să răspundă. În cele din urmă, a oftat.

„Problema ta”, a spus el, „este că tu crezi că toată lumea este menită să fie mântuită. Dar aici te înșeli. Priviți timpul în lentila deceniilor; O văd în termeni de secole. Priviți oamenii ca fiind indispensabili; Îi văd ca niște simple roți dințate în marea roată a destinului și a timpului.”

Făcu un pas mai aproape, cu ochii arzători.

„Unele persoane, Gwendolyn, sunt *menite* să moară. Unii oameni *trebuie* să moară.”

„ *Trebuie* să mori?” întrebă ea îngrozită.

„Unii trebuie să moară pentru a-i elibera pe alții”, a spus el. „Unii trebuie să cadă pentru ca alții să se ridice. Ce face o persoană mai importantă decât alta? Un loc mai important decât altul?”

Ea se gândi la cuvintele lui, din ce în ce mai confuză.

„Fără distrugere, fără risipă, creșterea nu ar putea urma. Fără nisipurile goale ale deșertului, nu poate exista nicio fundație pe care să se construiască marile orașe. Ce contează mai mult: distrugerea sau creșterea de urmat? nu intelegi? Ce este distrugerea decât o temelie?”

Gwen, confuză, încercă să înțeleagă, dar cuvintele lui nu făceau decât să-i adâncească confuzia.

„Atunci ai de gând să stai și să lași Ridge și oamenii săi să moară?” ea a intrebat. "De ce? Cum te-ar beneficia asta?”

El a râs.

„De ce ar trebui totul să fie întotdeauna în beneficiu?” el a intrebat. „Nu le voi salva pentru că nu sunt *menite* să fie salvați”, a spus el cu insistență. „Acest loc, acest Ridge, nu este menit să supraviețuiască. Este menită să fie distrusă. Acest Rege este menit să fie distrus. Toți acești oameni sunt meniți să fie distruși. Și nu este pentru mine să stau în calea destinului. Mi s-a acordat darul de a vedea viitorul, dar acesta este un dar de care nu voi abuza. Nu voi schimba ceea ce văd. Cine sunt eu să stau în calea destinului?”

Gwendolyn nu se putea abține să nu se gândească la Thorgrin, la Guwayne.

Eldof zâmbi larg.

— Ah, da, spuse el, uitându-se direct la ea. "Soțul tău. Fiul tau."

Gwen se uită în urmă, șocată, întrebându-se cum i-a citit gândurile.

„Vrei să-i ajuți atât de mult”, a adăugat el, apoi a clătinat din cap. „Dar uneori nu poți schimba destinul.”

Ea se înroși și îi scutură cuvintele, hotărâtă.

„Eu se *va* schimba destinul“ , a spus ea cu emfază. "Tot ce este nevoie. Chiar dacă trebuie să renunț la propriul meu suflet.”

Eldof o privi lung și greu, studiind-o.

— Da, spuse el. „Vrei, nu-i așa? Văd acea putere în tine. Spiritul unui războinic.”

El o examină și pentru prima dată ea văzu un pic de certitudine în expresia lui.

„Nu mă așteptam să găsesc asta în tine”, a continuat el, cu vocea umilită. „Există câțiva selecționați, ca tine, care au puterea de a schimba destinul. Dar prețul pe care îl veți plăti este foarte mare.”

Oftă, de parcă și-ar fi scuturat o viziune.

— În orice caz, continuă el, nu vei schimba destinul aici, nu în Ridge. Moartea vine aici. Ceea ce au nevoie nu este o salvare, ci un exod. Au nevoie de un nou lider, care să-i conducă peste Marea Deșeuri. Cred că știi deja că ești acel lider.”

Gwen simți un fior la cuvintele lui. Nu-și putea imagina că are puterea să treacă prin toate din nou.

„Cum pot să-i conduc?” întrebă ea, epuizată la acest gând. „Și unde mai e de plecat? Suntem în mijlocul nicăieri.”

S-a întors, tăcând, și când a început să se îndepărteze, Gwen a simțit o dorință arzătoare de a afla mai multe.

— Spune-mi, spuse ea, repezindu-se afară și apucându-l de braț.

Se întoarse și se uită la mâna ei, de parcă un șarpe l-ar fi atins, până când în cele din urmă o scoase. Câțiva dintre călugării lui s-au repezit din umbră și au plutit pe lângă ea, uitându-se la ea supărați – până când, în cele din urmă, Eldof a dat din cap spre ei și s-au retras.

„Spune-mi”, i-a spus el, „o să-ți răspund o dată. Doar odata. Ce vrei să știi?”

Gwen respiră adânc, disperată.

— Guwayne, spuse ea fără suflare. "Fiul meu. Cum să-l recuperez? Cum schimb destinul?”

El o privi lung și greu.

„Răspunsul a fost înaintea ta tot timpul și totuși nu vezi.”

Gwen și-a zguduit creierul, disperată să știe, și totuși nu putea înțelege ce era.

„Argon”, a adăugat el. „Rămâne un secret pe care s-a temut să-ți spună. Aici se află răspunsul tău.”

Gwen a fost șocată.

„Argon?” ea a intrebat. „Argon știe?”

Eldof clătină din cap.

"El nu. Dar stăpânul lui o face.”

Mintea lui Gwen tremura.

„ *Stăpânul* lui ?” ea a intrebat.

Gwen nu se gândise niciodată că Argon are un maestru.

Eldof dădu din cap.

— Cere să te aducă la el, spuse el, cu o expresie definitivă în voce. „Răspunsurile pe care le primești te vor surprinde chiar și pe tine.”

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mardig a păşit pe coridoarele castelului cu hotărâre, cu inima bătându-i cu putere în timp ce contempla în mintea lui ce era pe cale să facă. Se întinse în jos şi cu palma transpirată strânse pumnalul ascuns adânc în talie. A mers pe aceeaşi cale pe care a parcurs-o de un milion de ori înainte – în drum spre tatăl său.

Camera Regelui nu era departe acum, iar Mardig s-a răsucit şi a cotit pe coridoarele cunoscute, pe lângă toţi paznicii care s-au închinat cu reverenţă la vederea fiului regelui. Mardig ştia că nu avea de ce să se teamă de ei. Nimeni nu avea idee ce era pe cale să facă şi nimeni nu avea să ştie ce s-a întâmplat până la mult timp după ce fapta a fost săvârşită – iar împărăţia era a lui.

Mardig simţi un vârtej de emoţii conflictuale în timp ce se forţa să pună un picior în faţa celuilalt, cu genunchii tremurând, se forţa să rămână hotărât în timp ce se pregătea să facă fapta pe care o contemplase toată viaţa. Tatăl său fusese întotdeauna un asupritor pentru el, îl dezaprobase întotdeauna, în timp ce el îi aprobarea pe ceilalţi, războinici, fii ai săi. Chiar şi-a aprobat fiica mai mult decât el. Totul pentru că el, Mardig, alesese să nu participe la această cultură a cavalerismului; totul pentru că prefera să bea vin şi să urmărească femei — în loc să omoare alţi bărbaţi.

În ochii tatălui său, asta l-a făcut un eşec. Tatăl său fusese încruntat la tot ce făcea Mardig, ochii lui dezaprobatori urmărindu-l în fiecare colţ, iar Mardig visase mereu la o zi de socoteală. Şi, în acelaşi timp, Mardig putea să preia puterea pentru sine. Toată lumea se aşteptase să cadă regalitatea unuia dintre fraţii lui, celui mai mare, Koldo, sau dacă nu el, atunci geamănului lui Mardig, Ludvig. Dar Mardig avea alte planuri.

Când Mardig a întors colţul, soldaţii care îl păzeau s-au înclinat cu reverenţă şi s-au întors să-l deschidă fără să-l întrebe măcar de ce.

Dar deodată, unul dintre ei s-a oprit, pe neaşteptate, şi s-a întors să se uite la el.

„Stăpâne”, a spus el, „regele nu ne-a anunțat despre niciun vizitator în această dimineață”.

Inima lui Mardig a început să bată cu putere, dar se forța să pară îndrăzneț și încrezător; se întoarse și se uită înapoi la soldat, o privire plină de drepturi, până când în cele din urmă îl văzu pe soldat părând nesigur de sine.

„Și sunt eu un simplu vizitator?” răspunse Mardig cu răceală, făcând tot posibilul să pară fără frică.

Paznicul se dădu repede înapoi, iar Mardig trecu prin ușa deschisă, gardienii închizând-o în urma lui.

Mardig intră cu pași în cameră și, în timp ce făcea, văzu ochii surprinși ai tatălui său, care stătea la fereastră și se uita în afară privind gânditor la regatul său. Îl înfrunta, confuz.

„Mardig”, a spus tatăl său, „cui îi datorez eu privilegiul? nu te-am chemat. Nici nu te-ai obosit să mă vizitezi vreuna dintre aceste luni trecute – cu excepția cazului în care ai vrut ceva.”

Inima lui Mardig i se trânti în piept.

„Nu am venit să vă întreb nimic, părinte”, a răspuns el. „Am venit să iau.”

Tatăl lui părea confuz.

"A lua?" el a intrebat.

„Să iau ceea ce este al meu”, a răspuns Mardig.

Mardig făcu câțiva pași lungi prin cameră, întărindu-se, în timp ce tatăl său se uită la el, uluit.

„Ce este al tău?” el a intrebat.

Mardig simți că palmele îi transpirau, pumnalul în mână și nu știa dacă putea să treacă cu el.

„Păi, regatul”, a spus el.

Mardig a eliberat încet pumnalul din palmă, dorind ca tatăl său să-l vadă înainte să-l înjunghie, dorind ca tatăl său să vadă direct cât de mult îl ura. Voia să vadă expresia tatălui său de frică, de șoc, de furie.

Dar când tatăl său se uită în jos, nu era momentul la care se aștepta Mardig. Se așteptase ca tatăl său să reziste, să riposteze; dar în schimb ridică privirea spre el cu tristeţe şi compasiune.

„Băiatul meu”, a spus el. „Ești încă fiul meu, în ciuda tuturor, și te iubesc. Știu, în adâncul inimii tale, nu vrei să spui asta.”

Mardig miji ochii, confuz.

„Sunt bolnav, fiule”, a continuat regele. „Destul de curând, voi fi mort. Când voi fi, Împărăția va trece la frații tăi, nu la tine. Chiar dacă m-ai ucide acum, nu ai câștiga nimic din asta. Ai fi încă al treilea la rând. Așa că lasă-ți arma jos și îmbrățișează-mă. Încă te iubesc, așa cum ar face orice tată.”

Mardig, într-un vânt brusc de furie, cu mâinile tremurând, a sărit înainte și a înfipt pumnalul adânc în inima tatălui său.

Tatăl lui stătea acolo, cu ochii bombați de neîncredere, în timp ce Mardig îl ținea strâns și se uita în ochii lui.

„Boala ta te-a slăbit, părinte”, a spus el. „Acum cinci ani nu aș fi putut niciodată să fac asta. Și o împărăție nu merită un rege slab. Știu că vei muri curând, dar asta nu este suficient de curând pentru mine.

Tatăl lui s-a prăbușit în cele din urmă la podea, nemișcat.

Mort.

Mardig se uită în jos, respirând greu, încă șocat de ceea ce tocmai făcuse. Și-a șters mâna pe halat, a aruncat cuțitul și acesta a aterizat cu un zgomot pe podea.

Mardig se încruntă la tatăl său.

„Nu-ți face griji pentru frații mei, părinte”, a adăugat el. — Și eu am un plan pentru ei.

Mardig a pășit peste cadavrul tatălui său, s-a apropiat de fereastră și a privit în jos, spre capitala. Orașul lui.

Acum era tot al *lui* .

CAPITOLUL PAISPREZECE

Kendrick și-a ridicat sabia și a blocat lovitura în timp ce un Umblător de nisip își aducea gheara ascuțită ca brici pentru fața lui. A oprit-o cu un zgomot, scântei zburând, iar Kendrick s-a eschivat din drum, în timp ce creatura și-a alunecat ghearele de pe lamă și i-a trântit capul.

Kendrick s-a învârtit și a tăiat, dar creatura a fost surprinzător de rapidă. S-a dat înapoi, sabia lui Kendrick tocmai lipsea. Apoi s-a aruncat înainte, sărind sus în aer și coborând direct pentru Kendrick – și de data aceasta, el era pregătit. Îi subestimase viteza, dar nu a făcut-o a doua oară. Kendrick se ghemui jos și își ridică sabia sus – și lăsă fiara să se tragă în țeapă, căzând chiar prin lamă.

Kendrick s-a ridicat în genunchi și și-a aruncat sabia jos, tăind picioarele a doi Umblători de nisip în timp ce veneau după el. Apoi s-a întors și și-a împins sabia înapoi, înjunghiând una în intestin chiar înainte ca aceasta să cadă pe spate.

Fiarele au coborât asupra lui din toate direcțiile, iar Kendrick s-a trezit în mijlocul unei bătălii aprinse, Brandt și Atme alături de el și Koldo și Ludvig lângă celălalt. Cei cinci s-au întors instinctual unul spre celălalt, formând un cerc strâns, spate în spate, tăind, loviind și lovind cu piciorul, ținând creaturile la distanță în timp ce se priveau pe spatele celuilalt.

Au luptat și au luptat și au luptat sub soarele arzător, fără unde să se retragă în spațiul vast și deschis. Umerii lui Kendrick îl dureau și era până la coate în sânge, epuizat de drumul lung, de bătălia nesfârșită. Nu aveau rezerve și nu aveau unde să meargă și toți au luptat pentru viața lor. Țipetele furioase ale acestor fiare au umplut aerul, în timp ce coborau în stânga și în dreapta. Kendrick știa că trebuiau să fie atenți; a fost o călătorie lungă înapoi, iar dacă vreunul dintre ei ar fi rănit, ar fi o situație îngrozitoare.

În timp ce lupta, în depărtare, Kendrick îl zări pe băiat, Kaden, și a fost uşurat să vadă că încă trăia. S-a zbătut, cu mâinile și brațele legate la spate și reținute de mai multe creaturi. Vederea lui l-a motivat pe Kendrick,

i-a amintit de ce venise aici pentru început. S-a luptat cu furie, dublându-și eforturile, încercând să treacă prin toate aceste fiare și să-și croiască drum spre băiat. Nu-i plăcea felul în care îl manipulau și știa că trebuie să ajungă la el înainte ca aceste creaturi să facă ceva neplăcut.

Kendrick gemu de durere când simți brusc o tăietură peste braț. S-a întors și a văzut o creatură legănându-se din nou, coborând cu ghearele sale ascuțite ca brici, chiar pentru fața lui. Nu a putut reacționa la timp și s-a pregătit pentru lovitură, așteptându-se ca aceasta să-i rupă fața în două – când, brusc, Brandt s-a repezit înainte și a străpuns creatura în piept cu sabia, salvându-i pe Kendrick în ultimul moment.

În același timp, Atme a făcut un pas înainte și a tăiat o creatură chiar înainte ca aceasta să-și poată înfige colții în gâtul lui Brandt.

Kendrick apoi s-a învârtit, tăind două creaturi înainte ca acestea să coboare pe Atme.

Mergea de jur împrejur, învârtindu-se și tăind, luptându-se cu fiecare creatură până la capăt. Creaturile au căzut la picioarele lor, îngrămădindu-se pe nisip, iar nisipul a devenit roșu de sânge.

Kendrick zări, cu coada ochiului, mai multe creaturi apucându-l pe Kaden și începând să fugă cu el. Inima lui Kendrick bătea cu putere; știa că era o situație îngrozitoare. Dacă i-ar fi pierdut din vedere, ar dispărea în deșert și nu l-ar mai găsi niciodată pe Kaden.

Kendrick știa că trebuie să fugă pentru asta. S-a eliberat din luptă, dând din cale mai multe creaturi din calea lui și l-a urmărit pe băiat, lăsându-i pe ceilalți să lupte cu creaturile. Mai multe creaturi l-au urmărit, iar Kendrick s-a întors, lovind cu piciorul și tăindu-i pentru a le descuraja în timp ce mergea. Kendrick s-a simțit zgâriat din toate părțile, dar orice ar fi, nu s-a oprit. Trebuia să ajungă la Kaden la timp.

Kendrick, zărindu-l pe Kaden, știa că trebuie să-l oprească; știa că avea o singură șansă la asta.

Kendrick își întinse mâna în talie, apucă un cuțit și îl aruncă. A aterizat pe gâtul unei creaturi, ucigând-o chiar înainte de a-și putea înfunda ghearele în gâtul lui Kaden. Kendrick a izbucnit prin mulțime, reducând diferența, alergând până la Kaden și înjunghiând pe altul chiar înainte ca acesta să-l poată termina.

Kendrick a luat o poziție defensivă în fața lui Kaden, care zăcea pe pământ, legat, în timp ce Kendrick și-a ucis răpitorii. Pe măsură ce mai multe creaturi s-au apropiat de el, Kendrick și-a blocat ghearele în fiecare

direcție. S-a trezit înconjurat, trântind în toate direcțiile, dar hotărât să-l salveze pe Kaden. Ceilalți, vedea el, erau prea cufundați în luptă pentru a se repezi de lângă Kaden.

Kendrick și-a ridicat sabia sus și a tăiat frânghiile băiatului, eliberându-l.

„Ia-mi sabia!” a implorat Kendrick.

Kaden apucă sabia foarte scurtă din teaca lui Kendrick, se răsuci și se înfruntă cu restul creaturilor, lângă Kendrick. Deși era tânăr, Kendrick și-a dat seama că băiatul era iute, curajos și îndrăzneț, iar Kendrick era încântat să-l aibă alături, luptând cu creaturile.

Au luptat bine împreună, doborând creaturi în stânga și în dreapta. Dar, așa cum s-au luptat, erau prea mulți, iar Kendrick și Kaden au fost în curând înconjurați complet.

Kendrick își pierdea puterea, umerii obosind, când deodată, a văzut creaturile începând să cadă și a auzit un mare strigăt de luptă din spatele lor. Kendrick a fost bucuros să-i vadă pe Koldo, Ludvig, Brandt și Atme trecând prin linii, ucigând creaturi în toate direcțiile. Încurajat, Kendrick a ripostat, făcând o ultimă apăsare, cu Kaden alături. Cei șase, luptând împreună, au fost de neoprit, doborând toate creaturile.

Kendrick stătea acolo în tăcere, respirând greu pe nisipul deșertului, făcând bilanțul; cu greu îi venea să creadă ce tocmai făcuseră. Peste tot în jurul lor erau cadavrele îngrămădite ale fiarelor, întinse în diferite direcții, nisipul roșu de sânge. El și ceilalți erau acoperiți de răni, zgâriați – dar toți stăteau acolo, vii. Iar Kaden, rânjind de la ureche la ureche, era liber.

Kaden a întins mâna și i-a îmbrățișat pe fiecare dintre ei, unul câte unul, începând cu Kendrick, privindu-l cu semnificație. Și-a păstrat ultima îmbrățișare pentru Koldo, fratele său mai mare, iar Koldo l-a îmbrățișat înapoi, pielea lui neagră unduindu-și pe cer.

— Nu pot să cred că ai venit după mine, spuse Kaden.

— Ești fratele meu, spuse Koldo. „Unde altundeva aș fi?”

Kendrick auzi un sunet și se uită și văzu cei șase cai pe care aceste creaturi îi răpiseră, toți legați de o frânghie împreună – iar el și ceilalți schimbară priviri cunoscătoare.

Ca una singură, toți s-au repezit și au urcat pe fiare, fiecare abia așezat, înainte de a-și săpa călcâiele și a împins fiarele înainte, înapoi în Deșer, toți întorcându-se înapoi spre Ridge, înapoi, în cele din urmă, acasă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Erec stătea la pupa navei sale, preluând partea din spate a flotei sale și se uită din nou peste umăr, îngrijorat. Pe de o parte, era uşurat că reuşiseră să distrugă acel sat al Imperiului, să se bifurcă înapoi în sus, spre Volusia, spre Gwendolyn; pe de altă parte, plătise un preț scump, nu doar pentru oamenii pierduți, ci și în timpul pierdut – a șters orice plumb pe care o aveau pe restul flotei Imperiului. În timp ce privi înapoi, îi văzu urmându-le, mult prea aproape, șerpuindu-și drumul în sus, dar la câteva sute de metri distanță, navigând pe steagul negru și auriu al Imperiului. Își pierduse conducerea zilei în privința lor, iar ei îl urmăreau acum furioși, ca un viespin care își urmărește prada, corăbiile lor superioare, mai bine echipate, apropiindu-se din ce în ce mai mult cu fiecare rafală de vânt.

Erec se întoarse și verifică orizontul. Știa de la cercetașii săi că Volusia se afla chiar dincolo de cot undeva – totuși, în ritmul cu care Imperiul reduce decalajul, se întreba dacă mica sa flotă va ajunge la ea la timp. Începea să-și dea seama că, dacă nu reușesc la timp, ar trebui să se întoarcă și să ia o poziție – și asta era o poziție, atât de mult depășită numeric, încât nu puteau câștiga.

Erec a auzit un sunet care i-a ridicat firele de păr de pe ceafă, și s-a întors și a ridicat privirea pentru a vedea o priveliște care l-a lăsat cu o groază rece: un val de săgeți ale Imperiului fusese dezlănțuit și acum navigau prin aer, înnegrind cerul, îndreptându-se, într-un arc înalt, spre flota lui. Erec s-a pregătit și a privit cu ușurare cum prima salvă a aterizat în apa din jurul lui, poate la douăzeci de metri de nava lui, sunetul săgeților care loveau apa răsunând ca niște picături grele de ploaie.

„SĂGĂȚI!” strigă Erec, avertizându-și oamenii să se adăpostească.

Cei mai mulți dintre ei au făcut-o și nu prea devreme. A urmat curând o altă salvă, acestea împușcate de arbalete cu o rază mai mare de acțiune, iar Erec a privit, îngrozit, cum unul ajungea pe puntea navei sale și unul dintre soldați a strigat. Erec se întoarse pentru a vedea că i se înfige

prin picior, străpuns de o săgeată aleatorie, singurul cu o rază suficient de departe pentru a lovi.

Erec simţi o scăruşă de indignare — şi de urgenţă. Imperiul era în raza de acțiune; prea devreme aveau să fie depășiți și, având în vedere flota de mii de nave a Imperiului, pur și simplu nu exista nicio modalitate de a-i putea învinge oamenii lui Erec. Erec știa că trebuie să se gândească repede.

— Să ne întoarcem și să ne luptăm, frate? întrebă Strom, venind lângă el.

Alistair se uită și el înapoi, stând calm lângă el.

— Vei birui, iubirea mea, spuse ea. "L-am vazut."

Erec se simți încurajat de cuvintele ei, ca întotdeauna, și în timp ce se uita și studia peisajul, îi veni o idee.

„Uneori”, a spus el, „trebuie să ne sacrificăm pentru a realiza ceva mai mare”.

Erec se întoarse spre fratele său, încrezător.

„Urcă-te pe navă lângă noi. Evacuează-l, apoi ia spatele”, a poruncit el. Apoi l-a luat de braț pe Strom și l-a privit în ochi.

„Când ai terminat”, a adăugat el, „aprinde acea navă și navighează-o potrivit pentru flota lor. Vei sari pe nava mea înainte ca flăcările să o cuprindă.”

Strom făcu ochii mari în semn de apreciere pentru plan. A sărit în acțiune, alergând și sărind de pe punte la nava de lângă el, executând ordinele fratelui său. A început să latre ordine, iar oamenii au căzut în jurul lui, sărind în acțiune și începând să abandoneze nava, sărind pe puntea navei lui Erec. Erec simțea greutatea navei sale din ce în ce mai grea.

„Mai multe vâsle!” strigă Erec, simțindu-i că încetinesc.

A dublat numărul vâslașilor de la bord și toți au tras, zvâcnind, când nava lui Erec începu să prindă viteză.

"Împrăștiat!" porunci Erec, realizând că nava lui mergea prea încet. „Sări la celelalte nave!”

Oamenii lui au făcut așa cum i-a poruncit, sărind de pe nava lui pe alte câteva din flota sa, distribuindu-și greutatea în mod egal între nave. În cele din urmă, nava lui Erec s-a îndreptat și a câștigat viteză.

Erec se întoarse să-l privească pe ultimii bărbați sărind de pe nava lui Strom. Strom ridică o torță și alergă în sus și în jos pe navă, dând foc la tot, apoi a aruncat-o cu toată puterea. Torța a aterizat pe catarg, aprinzându-l, punând întreaga navă într-o conflagrație uriașă, iar Strom s-a întors, a

sărit înapoi pe nava fratelui său și a rămas acolo, privind cum nava fantomă, în flăcări, plutea în curent - chiar pentru Flota Imperiului.

"Rând!" strigă Erec, dorind să câștige mai multă distanță de nava în flăcări, de Imperiu.

Au câștigat din ce în ce mai multă distanță, mergând cu viteză în amonte.

Flota Imperiului a încercat să se îndepărteze din drum, dar nu era unde să navigheze în râul mic. Nava în flăcări a provocat haos. Au atacat-o, fără să-și dea seama că era fără echipaj, irosind săgeți și sulițe prețioase. Nava a fost lovită cu pumni din toate direcțiile, dar nimic nu i-a putut opri curgerea.

În câteva clipe, nava, o epavă în flăcări, pluti chiar în centrul flotei Imperiului, despărțindu-l în mijloc. Și nu aveau cum să o oprească.

Nava i-a lovit pe ceilalți și, în timp ce oamenii țipau și săreau din drum, flăcările au început să lingă, răspândindu-se în stânga și în dreapta, provocând haos în această flotă a Imperiului. La scurt timp, alte câteva nave au fost în flăcări, cu soldații lor care se străduiau să le stingă.

„Domnule!” Erec a auzit pe cineva strigând.

Erec s-a întors să-l vadă pe unul dintre oamenii săi arătând cu degetul și, în timp ce a privit înapoi în sus, a fost lovit de o priveliște uimitoare: un oraș maiestuos care nu putea fi altul decât Volusia.

— Volusia, spuse Alistair, cu încredere în vocea ei, iar Erec simţi că aşa era.

S-a uitat înapoi, a văzut că câștigaseră timp prețios – poate ore – și știa că aveau șansa, deși slabă, să intre în oraș și să iasă înainte ca Imperiul să-i poată prinde.

Se întoarse și dădu din cap către oamenii săi.

„Planul complet înainte”, porunci el.

*

Flota lui Erec, navigând constant în amonte pentru cea mai mare parte a zilei, ajunse în cele din urmă la o cotitură în cot, curentul se ridică și, în timp ce făceau, Erec privi afară, uimit de priveliște. S-a răspândit în fața lor ceea ce nu putea fi decât Volusia. Un oraș magnific, cel mai luxos pe care l-a văzut vreodată, era construit din aur, strălucind chiar și de aici, cu clădirile și străzile sale mai ordonate și meticuloase decât orice văzuse el vreodată. Peste tot erau statui, în formă de femeie care părea a fi o zeiță, orbitoare în soare, iar el nu putea să nu se întrebe cine era ea și ce cult o

venera. Mai presus de toate, Erec a fost surprins de portul său strălucitor, plin cu orice fel de corăbii și vase, multe aurii, sclipind în soare, atât de strălucitoare încât aproape că a fost nevoit să privească în altă parte. Oceanul s-a prăbușit pe țărmurile sale, iar Erec a putut vedea imediat că acesta era un oraș cu bogăție și putere extraordinare.

În timp ce o studia, Erec a fost surprins și de altceva pe care a văzut-o: pene negre de fum. Au plutit peste oraș, acoperindu-l ca o pătură în toate direcțiile. Nu putea înțelege de ce. A luat foc orașul? În mijlocul unei revolte? Sub atac?

A fost derutant pentru el. Cum ar putea un astfel de oraș, un asemenea bastion al forței, să fie atacat? Ce forță era în Imperiu suficient de puternică pentru a ataca un oraș din Imperiu?

Și ce îl preocupa cel mai mult: era Gwendolyn implicată?

Erec miji, întrebându-se dacă vede lucruri; dar pe măsură ce se apropiau, auzind sunetul distinct al bărbaților care își strigau strigătele de moarte, și-a dat seama că avea dreptate. Și în timp ce se uita mai atent, clipi încurcat. Se părea că Empire îl ataca. Dar de ce?

Peste tot, bărbați cădeau, mii de soldați revărsând pe străzi, prin porțile deschise către oraș, jefuindu-l. Acești invadatori purtau armura Imperiului, dar era de o culoare diferită - negru. A văzut că au arborat și un banner distinctiv și, în timp ce s-a uitat mai atent, l-a recunoscut din cărțile sale de istorie:

Cavalerii celor Șapte.

Erec era și mai perplex. Cavalerii celor Șapte, dacă își amintea, reprezentau întregul Imperiu coarne și țepi, toate provinciile. Ce făceau ei aici? De ce atacau un oraș al Imperiului? A izbucnit un război civil?

Sau, mai rău, se gândea cu groază: erau toți aici să o omoare pe Gwendolyn?

Pe măsură ce se apropiau, Erec simți un sentiment de ușurare, dar și de groază. Ușurarea, pentru că știa că soldații din Volusia vor fi distrași, aveau mâinile pline și că nu vor avea timp să se apere când el va intra în portul lor. Cu toate acestea, a simțit și groază când a măsurat puterea și lățimea invadatorilor, întrebându-se dacă va trebui să lupte și cu ei.

Oricum ar fi trebuit să se pregătească de război.

Erec s-a uitat peste umăr și a văzut restul flotei Imperiului, revenind de pe nava lui în flăcări, începând să reducă din nou diferența. Nu era prea

mult timp; dacă avea de gând să invadeze Volusia, să o găsească pe Gwendolyn, trebuia să o facă acum — războiul civil declanșează sau nu.

„Intră în lupta cu altcineva?” întrebă Strom, privind afară, lângă el.

Erec examină orizontul, întrebându-se.

„O singură modalitate de a afla”, a răspuns el.

Oamenii lui, putea vedea, erau toți la fel de confuzi de priveliște și toți se uitau la el pentru direcție.

"RÂND!" a strigat Erec către oamenii săi. "MAI REPEDE!"

Au luat viteză și, pe măsură ce se apropiară de docuri, Erec zări ceva care îi răcea sângele: bare de fier, groase ca copacii, blocau portul, cu vârfurile coborâte și dispărând în ape. Această grișă de fier, aflată în apă, era o poartă către căile navigabile ale orașului, construită probabil pentru a ține departe invadatorii în vremuri de necaz. Dar nu era altă cale de intrare. Dacă nu găseau o cale prin ea, își dădu seama imediat Erec, ei vor fi prinși în capcană – și la mila Imperiului care se apropia.

„Putem să-l batem?” întrebă Strom.

Erec clătină din cap.

„Navele noastre s-ar sparge”, a răspuns el.

Erec stătea acolo examinându-l, căutând o cale de ieșire – când deodată, văzu o priveliște curioasă, una care l-a făcut să-și încrunte fruntea în timp ce privea în soare. Era un bărbat supraponderal, alergând, zvârnâind pe străzi, arătând foarte în formă; lângă el se aflau mai mulți însoțitori, arătând la fel de prost ca el. Toți păreau să fie beți și nu se potriveau aici. Evident că nu erau soldați. Și din rochia lor, nu păreau să fie de aici.

Și în timp ce Erec se uita mai atent, își dădu seama cu un șoc că îl recunoștea pe bărbat: fiul Regelui. Godfrey.

Confuzia lui Erec s-a adâncit. Godfrey? Ce făcea el aici, în mijlocul unui război civil, alergând pentru a-și salva viața spre port, cu burta lui mare de bere în frunte?

Totuși, în timp ce Erec îl privea apropiindu-se, strâmbându-și ochii în soare, știa că era adevărat. Godfrey a fost aici. Văzuse multe lucruri ciudate în timpul vieții sale – dar niciunul nu atât de ciudat ca acesta.

*

Godfrey s-a împiedicat și a alergat spre port, gâfâind și târâind, neștiind că trupul lui se putea mișca atât de repede. Îi urmă pe ceilalți, Merek și Ario, și Silis și oamenii ei, gâfâind, întrebându-se cum puteau să alerge atât de repede. Singurii mai încet decât el erau Akorth și Fulton — și

asta nu însemna mare lucru. În timp ce sudoare îi curgea pe ochi, pe spate, Godfrey s-a înjurat încă o dată pentru că a băut prea multe căni de bere. Dacă a supraviețuit vreodată acestei încercări, a jurat că va reveni în formă.

Godfrey auzi un strigăt în spatele lui, iar el s-a întors și s-a uitat înapoi pentru a vedea soldații Volusieni uciși de armatele invadatoare ale Cavalerilor Cei Șapte. A înghițit înghițind când se întoarse și se uită înainte, în depărtare, la portul strălucitor al Volusiei, simțindu-se la un milion de mile depărtare. Nu știa dacă va reuși.

Plămânii i-au ars atât de tare încât a trebuit în cele din urmă să se oprească, gâfâind. Imediat, Silis se întoarse și se uită la el.

„Du-te fără mine!” se ridică. „Nu pot să alerg atât de repede.”

Dar Silis se opri și se întoarse.

— Nu, insistă ea. — Te-ai întors odată pentru mine, iar eu voi face pentru tine.

Ea a alergat la el, i-a pus un braț peste umăr, alături de oamenii ei, care s-au întors și ei după Akorth și Fulton și au început să-l târască. Îl dureau coastele în timp ce alergau cu el pe străzi, toți șochând spre portul Volusia.

Godfrey auzi un zgomot de pași în spatele lui și, deodată, ea îi dădu drumul, se întoarse și scoase pumnalul.

Se auzi un strigăt și Godfrey se întoarse și văzu că înjunghiase un soldat în gât, chiar înainte ca acesta să-l înjunghie pe Godfrey în spate. El o privi cu uimire; ea îi salvase viața.

„Îți sunt dator”, i-a spus el, în semn de recunoștință.

Ea a zâmbit înapoi.

„Nu, nu,” a răspuns ea.

Au continuat să alerge, sprintând prin curtea larg deschisă, prin tot haosul, ținându-și mereu ochii pe portul din fața lor, plin de corăbii sclipitoare.

În timp ce se apropiau de ea, se auzi un alt strigăt, iar Godfrey se întoarse pentru a vedea o poartă laterală prăbușindu-se în curte și a privit cum alte sute de Cavaleri ai celor Șapte ieșeau. Soldații Volusieni au căzut în timp ce orașul lor a fost depășit, cavalerii cruzi și fără milă, atacând și ucigând pe toți cei care le stăteau în cale – chiar și sclavi fără apărare. Au ridicat torțe și au dat totul pe foc, iar Godfrey și-a dat seama că nu se vor

opri până nu vor distruge orașul. Nu înțelegea de ce, dar în mod clar au avut o răzbunare împotriva Volusiei însăși.

Godfrey se întoarse de la priveliște, uitându-se înapoi la port – și s-a cuprins brusc de groază. Bărcile spre care se îndreptau au fost toate brusc incendiate de Cavaleri.

Silis se opri și ea, împreună cu toți oamenii ei, și se uită șocată. Pentru prima dată de când o întâlnise Godfrey, părea să fie pierdută.

Toți stăteau acolo, respirând greu, cu mâinile pe șolduri, privindu-și viitorul ardend. Godfrey și-a dat seama că acum erau prinși în capcană și în curând aveau să fie cu toții morți. Nu era nicio ieșire.

"Acum ce?" întrebă Ario, întorcându-se către Silis.

„Cum vom pleca de aici?” întrebă Merek.

Silis se uită peste tot, scrutând portul, cu ochii plini de panică – și văzu din privirea ei că totul s-a terminat – nu avea nicio ieșire.

Godfrey, cu inima bătând cu putere, cercetă el însuși portul, căutând orice semn de speranță – doar o navă goală. Nu erau niciuna.

Dar în timp ce Godfrey cerceta orizontul, văzu ceva care i-a atras privirea în depărtare. Clipi, întrebându-se dacă vede lucruri. Părea să fie o mică flotă de nave care își șerpuia drumul în sus, navigând în port. Bannerele acelea... părea să le recunoască. Dar știa că nu poate fi.

S-ar putea?

Pe măsură ce navele navigau mai aproape, Godfrey miji ochii spre soare și văzu că erau într-adevăr acelea pe care le recunoștea: steagul insulelor sudice. Erec. Cel mai mare cavaler al Argintului.

Dar ce făcea el aici, în Volusia?

Inima lui Godfrey a sărit o bătaie în timp ce se umfla de bucurie și speranță. Erec. Cel mai mare cavaler al lor. În viaţă. Aici. Navigare în Volusia. Gâtul i s-a uscat de emoție. Godfrey a simțit o creștere bruscă a încrederii, a simțit pentru prima dată că ar putea scăpa de aici, când deodată și-a dat seama că Erec se îndrepta într-o fundătură. A văzut poarta de fier în față și și-a dat seama imediat că Erec era în pericol.

Godfrey, cu inima bătând în viteză, a cercetat portul și a văzut uriașa manivelă de fier de lângă poartă – și a știut imediat că, dacă nu o ridică, Erec și oamenii lui, urmăriți așa cum erau de imensa flotă a Imperiului din spatele lor, ar fi în curând să fie prins în capcană. Mort.

Și apoi s-a întâmplat ceva nebunesc: Godfrey nu mai simțea teamă pentru el însuși. A fost înlocuit de o urgență arzătoare de a-și salva

prietenul. Fără să stea pe gânduri, începu să alerge, prin tot haosul, chiar spre port și spre acea manivela.

"Unde te duci?" strigă Silis, îngrozit.

„Pentru a salva un frate!” strigă Godfrey înapoi peste umăr în timp ce sprinta.

Godfrey a alergat și a alergat, respirând greu, dar de data aceasta fără încetinirea. El știa că alergând astfel în curtea deschisă era expus și probabil că va fi ucis. Dintr-un motiv ciudat, nu-i mai păsa. În schimb, și-a ținut ochii ațintiți asupra corăbiilor lui Erec, asupra acelei manivele și a rămas hotărât să le salveze.

Godfrey a fost surprins să audă pași și s-a întors și i-a văzut pe ceilalți alergând lângă el, ajungându-l din urmă.

Merek îi zâmbi înapoi, aruncând la fel de precauție în vânt.

— Mai bine știi ce faci, strigă el.

Godfrey arătă drept înainte.

— Navele alea, strigă el. „Aceia sunt ale lui Erec. Trebuie să ridicăm acea poartă!”

Godfrey s-a uitat afară și a văzut flota Imperiului apropiindu-se de ei și a alergat mai repede decât toți ceilalți, surprinzându-se pe sine, gâfâind într-un ultim sprint până a ajuns la manivela.

A sărit în sus, i-a apucat mânerul uriaș și a tras cu toată puterea.

Dar nu s-a clintit.

Ceilalți au ajuns din urmă și, ca unii, s-au alăturat cu toții, Silis și oamenii ei, Merek, Ario și chiar Akorth și Fulton, toți sprijinindu-se de manivela masivă de fier și trăgând cu toată puterea. Godfrey se încordă și gemu sub greutatea sa, disperat să-l elibereze pe Erec.

Haide , s-a rugat el.

Încet, manivela, cu un mare scârțâit, a început să se miște. A gemut și a protestat, dar s-a mișcat încet și, în timp ce făcea, Godfrey a văzut poarta de fier ridicându-se cu un centimetru.

Toți și-au lăsat strânsoarea, epuizați de efort.

— Merge prea încet, observă Ario. „Nu o vom deschide niciodată la timp.”

Godfrey s-a uitat peste el și și-a dat seama că aveau dreptate – manivela era pur și simplu prea masivă.

Deodată, s-a auzit un lătrat, iar Godfrey s-a uitat în jos pentru a-l vedea pe Dray la picioarele lui, cu o frânghie în gură, lătrând frenetic. Și-a

dat seama că Dray încerca să-i spună ceva și s-a uitat spre o trăsură și câțiva cai, abandonați, la câțiva metri distanță. Ochii i s-au luminat.

— Ești un geniu, Dray, spuse Godfrey.

Godfrey a izbucnit în acțiune, trecând în buclă un capăt al frânghiei peste manivelă, apoi alergând și trecând celălalt peste trăsură. Apoi a luat biciul de pe spate și a biciuit grupul de cai din nou și din nou.

„CĂLARE!” strigă Godfrey.

Caii masivi de război nechezau, apoi s-au ridicat și au decolat cu toată puterea lor.

Deodată, manivela a început să se miște, iar și iar, din ce în ce mai repede, în timp ce caii alergau din ce în ce mai departe.

Godfrey se întoarse la zgomotul de metal gemetat și se bucură să privească poarta de fier deschizându-se larg sub apă. Era încântat să vadă navele lui Erec mergând înainte, navigând spre ea și, în cele din urmă, strecurându-se prin deschidere, suficient de largă, și în port.

"STAI DEOPARTE!" strigă Godfrey.

Godfrey și-a scos sabia, s-a repezit înainte și a spart frânghia.

Manivela s-a înfășurat cu furie pe cealaltă parte, iar poarta de fier a început să se închidă din nou pe ea însăși, sigilând portul exact când ultima dintre navele lui Erec trecea prin el.

Curând s-a auzit zgomotul corăbiilor care scrâșneau și se spargeau, iar Godfrey a privit cu uimire cum mai multe corăbii ale Imperiului, chiar în spatele lui Erec, s-au izbit de porțile de fier și s-au spart într-un milion de bucăți. Sute de soldați ai Imperiului au strigat în timp ce navele lor erau înțepate, căzând peste bord și în port.

Godfrey a văzut bucuria de pe fețele lui Erec și ale oamenilor săi în timp ce flota lor naviga în port, în siguranță înăuntru. Se auzi un strigăt de triumf și de bucurie, iar Godfrey știa că i-a salvat. Se simțea bucuros. În cele din urmă, pentru o dată, făcuse ceva demn.

*

Erec a navigat prin porți, în portul Volusian, iar ochii i s-au deschis larg neîncrezător pentru a privi și a vedea că era Godfrey care învârtea manivela, un câine pe călcâie, tăia frânghia, deschidea acele porți și le salvează viețile. În timp ce a tăiat frânghia, porțile de fier s-au trântit, întrerupând restul flotei Imperiului și lăsându-i pe Erec și pe ceilalți liberi în portul și căile navigabile ale Volusiei. El și toți oamenii săi au scos o urale, în timp ce navele Imperiului crăpau și s-au spulberat în spatele lor.

În timp ce Erec se uită la Godfrey, radiantă, îl văzu flancat de un grup de oameni pe care nu-i recunoștea și simți un reînnoit sentiment de optimism. Dacă fratele lui Gwendolyn era aici, poate că era și ea.

Erec a studiat orașul cu un ochi de soldat profesionist și a fost confuz să vadă bătălie peste tot, un oraș cufundat în haos, Cavalerii celor Șapte inundând porțile și invadând ceea ce a mai rămas din oraș, ucigând ultimul vestigiu al soldaților Volusieni, care în cele din urmă s-a întors și a fugit. Fuseseră complet distrași. Dar de ce? De ce ar porni Empire pe Empire?

Odată cu Volusienii uciși și orașul învins, claxoanele au sunat în tot orașul, iar Erec i-a văzut pe cei Șapte începând să plece în masă, părăsind porțile orașului la fel de repede cum se rostogoliseră. Vasta armată a Cavalerilor celor Șapte pleca deja. , îndreptându-se înapoi în deșert și lăsând în urmă doar o mică forță de poate o mie de oameni pentru a ucide și a jefui ceea ce a mai rămas din Volusieni. În mod clar, își dădu seama Erec, acest război nu fusese niciodată despre ocuparea Volusiei, ci mai degrabă despre o vendetă. Erec a studiat străzile orașului, curțile deschise și, printre miile de cadavre volusiene, a numărat poate câteva sute de cavaleri rămași – aproximativ aceeași forță de oameni pe care o avea în navele sale. Erau o forță vicioasă de ucigași – dar cu numărul lor egal egal și cu Volusienii morți, Erec știa că cel puțin avea o șansă.

Când nava lui Erec a aterizat la marginea portului, Godfrey și oamenii săi aruncând frânghii pentru a le asigura, Erec a sărit de pe punte, fără să aștepte rampa - Cavalerii îi zăreaseră și încărcau deja, iar Erec știa că acolo nu era timp.

A aterizat dedesubt pe pavajul auriu. Lui i s-a alăturat Strom, iar în jurul lui oamenii lui au făcut la fel, sărind în jos, coborând rampele, asigurând frânghiile și adunându-și armele, toți lovind pământul și gata de luptă.

Chiar și în timp ce Cavalerii încărcau, Erec a scanat fețele, căutând peste tot pe Gwendolyn, dorind să o elibereze; dar nevăzând-o, el a mers mai departe, înainta, conducându-și oamenii și pregătindu-se pentru luptă.

A urmat o ciocnire extraordinară când Cavalerii celor Șapte și-au întâlnit oamenii. Zgomotul armurii răsună prin aer când Erec conducea drumul, primul în luptă, blocând o lovitură de topor cu scutul său, ridicând sabia și tăiind, doborând primul cavaler.

Erec se simțea pregătit pentru luptă, mai ales după ce pe mare. Alăturat de fratele său, de oamenii săi și chiar de Godfrey și de ceilalți, el a scos un mare strigăt de luptă în timp ce se arunca în adâncul mării de oameni, pregătit să riște totul pentru libertate.

Cavalerii, bine pregătiți, au venit la el legănându-se, iar dacă ar fi fost un soldat obișnuit, Erec cu siguranță ar fi căzut. Dar Erec era prea bine antrenat pentru asta; într-adevăr, fusese antrenat de când putea merge pentru lupte ca aceasta. Și-a ridicat scutul în timp ce strălucea sub soare și a blocat lovitură după lovitură, orbindu-și adversarii. A folosit-o și ca armă atunci când a ales, zdrobindu-i pe unii cavaleri în cap și pe alții în încheietura mâinii, dezarmându-i. Și-a folosit sabia, tăind și loviind, dar și-a folosit și picioarele și mâinile, dând cu piciorul înapoi pe alți soldați și dând cu coate pe alții. Era un vârtej de distrugere unic.

Cavalerii s-au concentrat asupra lui și au venit la el în valuri. S-a abătut, s-a eschivat și s-a învârtit, tăind unul în stomac și înjunghiându-l pe altul în inimă. A dat cu capul altuia, apoi a împins înapoi și a înjunghiat un soldat în spatele lui, chiar înainte să poată doborî un secure pe ceafă.

Erec s-a mișcat ca fulgerul, ca un pește care sărea în și din apă, apărând și atacând, doborând oameni și conducând drumul. Strom a luptat alături de el, alături de alți bărbați din Insulele de Sud și ei au luptat pentru viața lor, învârtindu-se în toate direcțiile în timp ce armata s-a apropiat. Au ucis oameni, dar unii dintre oamenii lui Erec, pe care i-a fost îndurerat să vadă, au căzut și ei. .

Umerii lui Erec erau obositori, iar el, cu mult depășit numeric, începea să se întrebe cât de mult mai puteau rezista oamenii lui – când deodată auzi un strigăt grozav din spatele Cavalerilor. Era haos în mulțime și consternare în rândurile soldaților, iar Erec se uită în afară, confuz, să-i vadă atacați din spate. A auzit un zgomot de lanțuri și nu a putut să înțeleagă ce se întâmplă – până când a privit afară și a văzut zeci de sclavi, încă încătușați, ridicându-se de pe străzile Volusiei și sărind soldații din spate. Au coborât asupra lor cu cătușele lor, i-au sugrumat, lovindu-i, smulgându-le săbiile — iar Cavalerii au fost prinși cu garda jos. Așezați acum între două forțe, ei nu știau în ce mod să lupte.

Bătălia nu mai era a lor, Cavalerii au căzut în grămadă în timp ce Erec și oamenii săi, reactivați, au făcut o ultimă împingere înainte, doborându-i în stânga și în dreapta.

Cei care au rămas au încercat curând să se întoarcă și să fugă — dar Erec și sclavii nu le-au lăsat. I-au înconjurat, le-au oprit scăparea și i-au ucis pe fiecare dintre ei.

Curând, toți au tăcut. Aerul nu era plin de nici un sunet decât cel al oamenilor care gemeau și se zvârcoliau pe străzile aurii ale Volusiei. Erec, încă respirând greu, cu inima bătând cu putere, o căuta peste tot după Gwendolyn, întrebându-se de soarta poporului său. Dar nu a văzut niciun semn de ea.

Godfrey veni alergând peste el și Erec îl îmbrățișă cu căldură.

— O față din Inel, spuse Godfrey cu uimire.

„Unde este Gwendolyn?” întrebă Erec.

Alistair se repezi înainte și îl îmbrățișă și pe Godfrey, iar ea îl studie, întrebându-se.

"Unde este fratele meu?" a cerut ea. „Unde este Thorgrin? Unde sunt toți ceilalți din Inel?”

„Tu ești tot ce a mai rămas?” întrebă Erec, precaut.

Godfrey clătină trist din cap.

„Aș vrea să știu”, a răspuns el. „Ultima dată am văzut-o, era în viață, cu oamenii noștri și se îndrepta spre Marea Deșeuri.”

Erec procesă vestea, simțindu-se consternat. Atat de mult sperase si se astepta sa o gaseasca si sa o salveze pe Gwendolyn aici. Și-a dat seama că călătoria lui era departe de a se termina.

Deodată, din mulțime au izbucnit doi oameni, o fată cu ochi fioroși și un bărbat care semăna cu ea, poate fratele ei, care alerga șchiopătând. Au alergat până la Godfrey, iar el s-a întors și i-a înfruntat, părând șocat.

„Loti?” strigă el. „Loc?”

S-au îmbrățișat, iar Erec s-a întrebat cine sunt.

— Darius este aici? întrebă ea, urgent.

El clătină grav din cap.

„A plecat de mult, dus în Capitală.”

Ea părea consternată.

„Am trecut deșeurile. Am văzut haosul din Volusia și ne-am așteptat șansa de a intra. Și apoi te-am văzut.”

— Atunci alătură-te nouă, spuse Godfrey. „Ne vom îmbarca din acest loc și, dacă există vreo șansă să-l găsim pe Darius, o vom face.”

Ei au dat din cap, mulțumiți.

— Poate că încă o putem prinde pe Volusia, spuse Erec, întorcându-se înapoi la subiectul în cauză.

Godfrey clătină din cap.

„Au plecat cu luni în urmă”, a adăugat Godfrey.

"Dar de ce?" el a intrebat. „Unde se duceau?”

Godfrey oftă.

„S-au îmbarcat pentru al doilea inel”, a spus el. „Creasta. Au crezut că este singura noastră speranță.”

Erec îşi miji ochii, gândindu-se bine.

„Și unde este această creastă?” întrebă Strom.

Godfrey clătină din cap.

„Nu știu dacă chiar există”, a răspuns el.

„Dacă există”, a spus Silis, făcând un pas înainte, „ar fi adânc în Marea Deșeuri. Există căi navigabile care șerpuiesc adânc prin Imperiu și care ne pot duce acolo. Este o cale lungă și o cale giratorie și, în timp ce duce prin Deșeuri, s-ar putea să nu ne ducă niciodată la creasta ta. Dar te pot conduce acolo, dacă tu și navele tale sunteți dispusi.”

Erec a evaluat această femeie și a simțit că era sinceră și adevărată.

„Sunt dispus”, a spus el. „Fie că această creastă există sau nu, aș merge până la capătul pământului pentru Gwendolyn și ceilalți.”

„Dar cum să ne descurcăm?” întrebă Godfrey, întorcându-se și cu fața spre port.

Erec se întoarse și văzu flota Imperiului, dincolo de porțile de fier, blocând intrarea în port.

Silis făcu un pas înainte și se întoarse, cercetând orașul.

„Acest oraș are mai mult decât o simplă ieșire de apă”, a spus ea. „La urma urmei, aceasta este marea Volusia, orașul apei. Cunosc căi navigabile care ne pot duce afară, prin capătul din spate al orașului și în portul de nord. Asta ne va duce la mare deschisă și de acolo putem ridica căile navigabile care ne vor duce în Deșeuri.”

Erec a privit-o în ochi și apoi a cercetat orașul, văzând canalele tăiate prin el, care duceau din port, suficient de late pentru a susține navele sale, și și-a dat seama că ar putea fi cel mai bun plan pe care îl aveau.

„Și noi ce rămâne?” se auzi o voce.

Erec s-a întors și a văzut zeci de sclavi care stăteau acolo, încă încătuși, bărbați de toate rasele, bărbați ale căror fețe erau toate gravate de durere, oameni care fuseseră abuzați toată viața de către Imperiu.

Erec a făcut un pas înainte solemn, atât de recunoscător acestor oameni pentru ajutorul lor, și-a ridicat sabia și, în timp ce trecea prin rândurile lor, pe rând, i-a tăiat, rupându-le legăturile, eliberându-i.

— Libertatea ta este a ta acum, spuse Erec, să faci cu ce vrei tu. Eu și toți oamenii mei, vă mulțumesc.”

Unul dintre sclavi, un bărbat înalt, cu umerii largi și pielea întunecată, a făcut un pas înainte și l-a privit drept în ochi.

„Ceea ce ne dorim de la libertatea noastră”, a spus el cu vocea profundă și îndrăzneață, „este răzbunare. Navigați spre răzbunare – vrem să vă alăturăm. La urma urmei, lupta voastră este și lupta noastră și vă putem întări rândurile.”

Erec l-a măsurat și a văzut în el un spirit de mare războinic. Nu putea refuza nimănui șansa de libertate, de luptă, iar Erec știa că și rândurile lui aveau nevoie de reînnoire și că era loc pe navele lui.

A dat din cap, solemn, a făcut un pas înainte și și-a strâns mâna. Armata lui crescuse, Erec știa, și împreună, ei vor naviga în această pustie, vor găsi Gwendolyn și vor zdrobi orice forță Imperiului le-ar sta în cale.

CAPITOLUL ȘAISISE

Thorgrin stătea la prova navei, strângând șina și se uită cu nerăbdare în timp ce mareele îi trăgeau mai adânc în întunericul Țării Sângelui. Pentru prima dată de când începuse această călătorie, a simțit un sentiment de speranță, a simțit mai aproape de a-l găsi pe Guwayne decât o avusese vreodată. La orizont, în fața lor, se profila castelul Domnului Sângelui, tot negru, părând a fi făcut din noroi și a ieși din peisajul înnegrit din jurul lui, de parcă o explozie de noroi s-ar fi întărit și s-ar fi instalat într-o formă îngrozitoare de castel. . O strălucire sinistră venea de la ferestrele sale mici, în formă de fante, și nu o făceau să se simtă mai prietenoasă, ci mai degrabă mai de rău augur. Thor putea simți răul acestui castel chiar și de aici și simțea fără îndoială că Guwayne zăcea dincolo de ușile lui.

„Nu-mi place asta”, se auzi o voce.

Thor s-a uitat în sus și a văzut-o pe Reece stând lângă el, privind afară, îngrijorat. Angel stătea de cealaltă parte, alături de Selese, O'Connor, Elden, Indra și Matus, toți aliniați, studiind orizontul, nituiți de privelițte.

„Este prea ușor”, a spus Reece.

„Apele sunt prea calme, pământul prea senin”, a intervenit Selese. „Ceva este în neregulă”.

„Guwayne a fost luat de o armată de creaturi”, a spus Matus. „Ar trebui să existe un batalion de gargui care să păzească acest loc, care ne așteaptă. Sau însuși Domnul Sângelui. *Ceva* . Dar, în schimb, nu există nimic. Mergem într-o capcană?”

Thorgrin se întrebă același lucru. În ciuda liniștei, a brizei blânde, nu se putea relaxa; un sentiment de întuneric atârna peste ei ca pe o pătură, iar bătaia apei roșii de sânge pe carenă, aducându-i tot mai aproape de acest loc, nu făcu decât să-i sporească necazul.

În fața lor, apele oceanului s-au bifurcat. Drept în față se întindea castelul negru, în timp ce spre stânga, un curent puternic se năpusti,

îndreptându-se spre un orizont plin de lumină, apele devenind din ce în ce mai ușoare pe măsură ce mergeau.

— Pare a fi calea de ieșire, spuse O'Connor, întorcându-se, în timp ce priveau cu toții spre stânga, spre lumina care se sparge. Pe măsură ce Thor urmărea apele, văzu și peisajul schimbat, de la negru la verde; în depărtare, părea că apele se lărgeau înapoi în ocean, delimitate de cascadele de sânge. Aveau dreptate: cu siguranță părea că libertatea era așa.

Thor s-a întors și s-a uitat drept înainte: eliberarea din Țara Sângelui nu era ceea ce căuta. Îl dorea pe Guwayne, indiferent de cost. Și Guwayne, știa el, stătea drept înainte, chiar în inima țării întunericului.

Și-au păstrat cursul, continuând drept înainte.

În față, calea navigabilă se îndrepta către un canal lung și îngust care ducea la castel și, în timp ce ceața se ridica, Thor se uită în față și văzu, blocând intrarea în canal, un pod mobil de piatră arcuit și o mică casă de poartă. Cu intrarea blocată, nu au avut de ales decât să-și oprească nava înaintea ei, toți nedumeriți de această intrare.

Thor a văzut o singură siluetă stând pe podul mobil, în fața lor. Portarul era, în mod ciudat, o femeie, neînarmată, cu părul lung și roșu de culoarea mării care i se revărsa pe părțile laterale ale feței, până când au atins apa. Stătea acolo și se uită înapoi la Thorgrin cu ochii ei mari și albaștri strălucitori, perfect nemișcați, abia îmbrăcat, iar Thor se uită înapoi mirat, hipnotizat.

— Nu-mi place asta, spuse Matus încet. „O femeie rămasă singură să păzească castelul? Trebuie să fie un truc.”

Încet, barca lor s-a oprit în fața ei și, în timp ce pluteau acolo, ea s-a uitat înapoi, cu ochii ațintiți doar asupra lui Thor și i-a zâmbit înapoi.

„Nu sunt femeie”, a corectat ea, după ce i-a auzit în mod clar, „ci paznic. Portarul la singura poartă care există, la singurul Domn al tuturor.” Se uită fix la Thor, cu ochii ei atât de intensi încât aproape că îl ardeau. „Domnul care ține pe fiul tău.”

Thor înroși, plin de un sentiment de hotărâre, de indignare.

„Ieși din calea mea, femeie”, a cerut el, „sau așa ajută-mă, Doamne, voi ucide pe oricine sau orice stă în calea fiului meu”.

Dar ea doar a zâmbit înapoi, neclintită, și a zâmbit mai larg.

„Vino la mine”, a spus ea. „Vino la mine și scoate-mă de pe acest pod și fiul tău va fi al tău.”

Thor, hotărât, nu a pierdut timpul. Fără să ezite, s-a repezit înainte pe punte, a sărit pe șină, apoi a sărit de pe nava lor, pe podul mobil de piatră.

„Thor!” strigă Angel, îngrijorată în voce.

Dar stătea deja pe uscat, pe podul de piatră, înaintea femeii. Stătea acolo încruntat, cu o mână pe mânerul sabiei, pregătit să o folosească dacă era nevoie.

Dar cel mai ciudat lucru s-a întâmplat: în timp ce Thor stătea acolo, cu fața ei, încet, își simți inima topindu-se înăuntru. O senzație de amorțeală i-a cuprins corpul, mintea și, în timp ce se uita înapoi la ea, începu să-i fie greu să se concentreze. Era ca și cum ea făcea o vrajă, iar el cădea încet sub ea.

Clipi, încercând să-l scuture, dar, oricât de încercat, nu se mai putea gândi să-i facă rău.

— Asta e, spuse ea, cu vocea ei
blândă. "Îngenunchea. Îngenunchează în fața mea."

Thor cu greu și-a dat seama ce făcea, deoarece picioarele lui au acționat de la sine și a îngenuncheat în fața ei. Ea întinse mâna și el simți mâinile ei moi trecând prin părul lui, palmele ei atât de netede, vocea ei atât de reconfortantă. Îi era imposibil să se concentreze pe altceva.

„Thorgrin!” strigă Reece alarmat, în timp ce celălalt interveni și el.

Thor a auzit vocile, dar el, încă în ceață, se simțea incapabil să privească în altă parte, incapabil să privească nicăieri decât la ochii acestei femei.

— Nu ai nevoie de ele, Thorgrin, spuse ea, cu vocea ei atât de blândă, atât de hipnotizantă. „Trimite-i acasă. Lasă-le să plece. Înapoi la libertatea lor. Nu ai nevoie de ele acum. Ești cu mine acum. Ești acasă acum — singura casă de care vei avea vreodată nevoie. Vei sta aici cu mine. Pe acest pod mobil. Pentru totdeauna."

Thor a simțit că se topește mai adânc în vraja acestei femei, crezând tot ce spunea și nedorind să fie nicăieri altundeva. Tot ce spunea ea avea un sens perfect. De ce și-ar dori vreodată să fie altundeva? Era acasă acum. A simțit-o.

— Spune-le, Thorgrin, șopti ea, mângâindu-i fața. „Spune-le să plece fără tine.”

Thor se întoarse către colegii săi, abia recunoscându-i prin ceața lui.

„Du-te”, strigă el. „Lasă-mă aici.”

"NU!" strigă Angel. „THORGRIN!”

Dintr-o dată a venit o val mare, iar Thor a privit cum nava începea să fie trasă departe de el. S-a bifurcat spre râu, spre calea spre libertate, din Țara Sângelui, curenții lui mișcându-se din ce în ce mai repede. În câteva clipe, devenise mai mic, dispăruse, plutind spre orizont și, pe măsură ce curenții săi se ridicau, Thorgrin știa că nu se va mai întoarce niciodată, niciodată.

Dar lui Thorgrin nu-i mai păsa. Voia ca nava să dispară. Voia să fie singur. Era fericit în brațele acestei femei și voia să rămână așa pentru totdeauna.

Si vreodata.

„THORGRIN!” Îngerul a strigat, deja atât de departe, un strigăt plin de disperare, de dor, în timp ce ei au dispărut din vedere, corabia lor dusă într-o altă lume cu totul.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Volusia stătea în vârful parapeților capitalei Imperiului, uitându-se la vastul deșert din fața ei, striată de stacojiu de zorii, și a privit priveliștea cu uimire. Înconjurată de toți generalii și consilierii ei, s-a uitat peste ei pentru a-i vedea pe toți arătând cenușii. Nu putea să-i învinovăţească.

În fața lor era o priveliște magnifică: lumea arăta ca un câmp de luptă uriaș. Întreaga lume părea acoperită de Cavalerii celor Șapte, steagurile lor negre distinctive zburând sus în vânt, armura lor neagră strălucitoare acoperind deșertul ca o ciumă, lăsând niciun spațiu liber. Asta nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată. Nu era ca forța mică care venise înainte; mai degrabă, aceasta era întreaga armată, toate bunurile Imperiului desfășurate în fața ei. Erau la fel de numeroși ca nisipul de lângă mare. Parcă armata nu avea sfârşit.

Doar steagurile, care zburau atât de sus deasupra trupelor, erau suficient de groase pentru a stinge soarele. Se unduiau sălbatic, sunetul lor era auzit chiar și de aici, deși liniile lor din față se aflau la câteva sute de metri distanță.

"Zeiţă?" întrebă unul dintre generalii ei, panicat în voce. „Au capitala înconjurată. Nu există scăpare de data asta.”

„Nici nu există nicio șansă să putem rezista atacului lor”, a adăugat altul. "Nu pentru mult timp."

Volusia, dorind să vadă singură, se întoarse încet într-un cerc larg, cuprinzând panorama. Ea a văzut armata neagră întinsă cât de larg putea fi, înconjurându-le ca un inel mare. Era o armată mai mare decât a văzut ea vreodată – nu știa că o asemenea forță a numărului era posibilă. Deși știa că acesta ar putea fi sfârșitul ei, se simțea recunoscătoare că era în viață pentru a vedea o astfel de priveliște. Numărul soldaților care erau în viață în lume părea să nu aibă sfârșit.

„Vrăjitoria ta nu te va ajuta acum”, a adăugat unul dintre consilierii ei. „Nu cu Volks plecați. Nu vei avea la dispoziție nicio magie - doar forță

brută. Vom fi noi împotriva lor. Este o bătălie pe care nu am putea-o câștiga niciodată.”

„A încerca chiar și o apărare ar fi o sinucidere”, a adăugat un general. „Nu avem de ales – trebuie să ne predăm.”

„Ridică steagul alb”, a adăugat un consilier, „și negociază un armistițiu. Poate că vor arăta milă.”

Volusia stătea acolo, o tăcere încordată căzând peste ei, în timp ce studia orizontul.

„Aceasta nu este o simplă armată, zeiță”, a spus un general. „Aceasta este forța întregului Imperiu, puterea lumii, care coboară asupra orașului nostru. Ne-ai dus la ruină. Predare. Nu există altă alegere.”

În timp ce Volusia se uita la orizont, a încercat să le blocheze vocile. Punctele lor erau toate adevărate, știa ea; cu Volks plecați, ea nu mai avea puterea vrăjitoriei. Și totuși, într-un mod ciudat, asta a făcut-o fericită pe Volusia. În tot acest timp, ea se bazase pe puterea exterioară a vrăjitoriei altora. Tot timpul, ea dorise în secret să se bazeze doar pe propria ei putere. Pentru că, în adâncul sufletului, simțea, știa, că este o zeiță, că este invincibilă. Că nu avea nevoie de Volks. Că nu avea nevoie de nimeni.

Și acum, în sfârșit, venise timpul să se dovedească, să arate lumii puterea marii Zeițe Volusia. Pentru a le arăta că ea, și ea singură, ar putea opri o armată, avea suficientă putere în ea pentru a opri întreaga lume.

După o lungă tăcere, Volusia s-a întors către oamenii ei și a zâmbit.

„Te înșeli”, a spus ea. „ *Ei* sunt *cei* care nu au de ales. Toți se vor preda mie, marei Zeițe Volusia, sau toți vor plăti prețul.”

Toți se uitau la ea, uluiți, fără cuvinte.

Volusia nu avea să mai piardă timpul cu ei, acești bărbați care nu aveau să înțeleagă niciodată până nu o vor vedea singuri.

„Numai eu îi voi înfrunta”, a adăugat ea. „Acum deschide porțile.”

Generalii ei, cu fețele înghețate de frică, se uitară înapoi la ea de parcă ar fi fost supărată.

Volusia se întoarse și coborî de pe metereze, coborând treptele de piatră, toți oamenii ei urmându-i în grabă. Ea a traversat prin curtea aurie a capitalei Imperiului, ceremonios, toți soldații ei, toți oamenii ei, oprindu-se din ce făceau ca să o privească plecând. Ea a mers singură spre porțile masive ale orașului, simțindu-și destinul clocotind în ea. În sfârşit, venise momentul. În cele din urmă, era timpul să arătăm lumii cine era ea cu adevărat.

Porțile uriașe, arcuite, aurii s-au deschis încet, scârțâind, în timp ce zeci de soldați învârteau manivelele. Merse spre ei, primele raze de soare revărsându-se printre goluri, luminându-i chipul grotesc.

Volusia a continuat să meargă, ieșind din siguranța capitalei, în deșert, simțind că pietrusul de sub picioarele ei făcea loc nisipului, scârțâind sub cizme. Singură, afară, a continuat să meargă, încet, pas câte un pas, fără să se uite niciodată înapoi.

Volusia putea simți ochii a mii de soldați ai ei asupra ei, privind-o nervoasă din capitala orașului – și putea simți, cu atât mai mult, ochii milioanelor de soldați ai Cavalerilor celor Șapte care se opreau și o priveau. Totuși, ea nu s-a oprit niciodată. La urma urmei, era o Zeiță și nu se va opri pentru nimeni. Nu avea nevoie de nimeni. Ea putea să preia forțele lumii singură.

Claxoanele au sunat în toată tabăra inamicului, iar Volusia a urmărit cum toate formațiunile intrau în acțiune. Mii de divizii s-au adunat, pornind înainte cu un mare strigăt de luptă, dornice de capul ei. Nerăbdător să o sfâșie.

Totuși, ea a continuat să meargă. Ea a mai făcut un pas și altul. Volusia închise ochii, ridică palmele spre cer, se lăsă pe spate și scoase un țipăt mare. Așa cum a făcut-o, a vrut ca lumea să se aplece la voința ei. Ea a vrut ca Pământul să se despartă înaintea ei, să înghită această armată. Ea a poruncit cerurilor să doboare, norilor să se repezi la voia ei și fulgerelor să-și omoare oamenii. Ea a vrut ca fiecare putere din univers să se grăbească în ajutorul ei. Ea a *poruncit* .

Volusia stătea acolo, strângând pumnii, dornică și așteptând ca bărbații să se apropie, galopul cailor lor scuturând pământul, umplându-i urechile.

Și totuși nu s-a întâmplat nimic.

Nu a fost nici un fulger, nici un cutremur; nu erau nori.

În schimb, se auzi doar sunetul tăcerii.

Tăcere îngrozitoare, îngrozitoare.

Iar ea, singură, era pe cale să fie distrusă de o armată.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Darius a îngenuncheat lângă tatăl său, ținându-și capul în mâini și s-a simțit copleșit de emoție în timp ce îl privea murind. Sângele i se revărsa din piept, acolo unde îl înțepase colțul elefantului, și i se prelingea din gură în timp ce ridica privirea la Darius cu privirea unui bărbat care își răsuflă ultimele respirații.

Darius s-a simțit cuprins de disperare când și-a văzut tatăl murind în brațele lui. Aici zăcea acest mare om care-și riscase viața pentru el, care îi salvase viața, cel mai mare războinic de departe pe care Darius l-a întâlnit vreodată. După toată viața de dor după el, în sfârșit, avuseseră șansa să se întâlnească, s-au reunit aici, pe câmpul de luptă. Și totuși, oricât de amabilă era soarta, era și crudă, pentru că îl smulsese pe acest om de la el înainte ca ei abia să aibă ocazia să se cunoască.

Darius ar fi dat orice pentru a avea șansa de a-și cunoaște tatăl, de a afla cum devenise un războinic atât de priceput, cum l-a dus viața aici, în arena capitalei. I-ar fi plăcut să ajungă la fundul misterului vieții sale și al absenței sale în propria viață.

Dar acum, asta nu ar fi niciodată. Să-și ia tatăl a fost cel mai crud lucru pe care Imperiul i-a făcut vreodată – mai crud chiar și decât să-și ia viața.

— Părinte, spuse Darius, reținându-și lacrimile în timp ce îl ținea în brațe. „Nu mă poți părăsi. Nu acum."

Darius auzi un huruit grozav în timp ce aștepta un răspuns și, cu coada ochiului, văzu elefanții înconjurând stadionul, pașii lor mari legănându-l, în timp ce se pregăteau să se întoarcă după el. Darius știa că nu avea mult timp. Dar nu-i păsa de asta acum. Era gata să moară alături de tatăl său.

Tatăl său a întins mâna și l-a prins de încheietura mâinii, strânsoarea lui surprinzător de puternică, chiar dacă forța vitală a început să scadă.

„Sunt mândru că ești fiul meu”, a spus el, cu vocea răgușită, stinsă. „Atât de mândru de tot ce ai făcut. Ești un războinic mai mare decât aș fi putut fi eu vreodată. O văd în ochii tăi. Trăiesc în tine. Luptă pentru mine, Darius. Lupta pentru mine."

Ochii i s-au închis când a mers moale în brațe.

Mort.

"NU!" țipă Darius, lăsându-se pe spate, simțind valuri de durere năvălindu-l peste el.

Darius a vrut să o ia, să schimbe lumea, să se întoarcă și să facă totul să se întâmple altfel. Voia să blesteme destinul, să-și înjure viața, care fusese grea și crudă din ziua în care se născuse. Dar nu știa că nimic nu-l putea aduce înapoi acum, pe acest bărbat pe care-l iubea și singurul bărbat care-l iubea.

Darius simți că lacrimi fierbinți îi curg pe obraji în timp ce ținea capul tatălui său, simțindu-se gol, simțindu-se de parcă nu mai avea nimic pe lume pentru care să trăiască. Putea simți pământul tremurând în timp ce elefanții își terminau rotirea și se îndreptau spre el – dar nu-i mai păsa. O parte din el era deja moartă.

În timp ce Darius îngenunchea acolo, întinzându-și tatăl pe pământ, încetul cu încetul durerea din interiorul lui s-a transformat în altceva.

Furie.

Darius ridică privirea, rece, calculat și, în timp ce făcea, își strânse mai strâns sabia. Se gândi la ce i-au făcut tatălui său, la ultimele cuvinte ale tatălui său. Au răsunat în capul lui ca o mantră, ca un ordin:

Lupta pentru mine.

Încet, Darius se ridică. S-a confruntat cu aceste fiare și s-a pregătit să-și ia rezistența finală. A ars, mai mult ca oricând în viața lui, pentru răzbunare. Ar muri încercând, dar nu ar fi coborât fără să ia pe cineva cu el.

Pământul se cutremură când cei doi elefanți se apropiau, fiare minunate, magnifice, toate negre, călare călare de soldații Imperiului. Au câștigat viteză, de parcă ar fi sperat să-l calce în picioare și, în timp ce făceau, Darius a simțit că toată durerea din el se transformă în furie rece și dură. Toată mânia pe care o avusese vreodată în viața lui — la Imperiu, la viața lui, la satul său, la absența tatălui său — totul a clocotit. Era o furie mai mare decât universul, o furie pe care nu o putea controla. O furie care i-a înfierbântat tot corpul.

Aici stătea Darius, un băiat care devenise bărbat, bărbat, în sfârșit, fără să mai trăiască nimic. Prietenii lui erau morți, tatăl său era mort – tot și toți cei pe care îi cunoscuse sau iubise vreodată i-au fost pierdute și luate. Și acum, era și el pe cale să moară. Era un om care nu avea nimic de pierdut în lume.

Dar mai avea un lucru și îl avea din belșug: dorința de răzbunare. Răzbunare pentru tatăl său. Răzbunare pentru viața lui.

Darius s-a confruntat cu elefanții în timp ce aceștia au tunat asupra lui, fără a simți frică pentru prima dată în viața lui. A te simti liber. Așteaptă cu nerăbdare să le asume.

În timp ce stătea acolo, timpul părea să încetinească și i s-a întâmplat ceva pe care nu a înțeles. Furia s-a aprins, l-a cuprins, a devenit ca un cancer în corpul lui. Era atât de puternic, spre deosebire de orice simțise el vreodată. Valuri de energie l-au copleșit, din cap până în picioare, atât de intense încât abia își simțea propria piele. Își simțea părul ridicându-se, simțea că ar putea exploda.

Și apoi, s-a întâmplat.

Pentru a doua oară în viața sa, Darius s-a simțit copleșit de o putere, o putere pe care nu o controla, o putere pe care până acum fusese îngrozit să o recunoască și să o îmbrățișeze. Era o putere pe care nu o înțelegea și o putere care îl speriase.

Până acum.

Puterea a crescut în el, iar Darius s-a trezit că scăpa armele. Știa instinctiv că nu mai avea nevoie de ele. Știa că puterea din el, la îndemâna lui, era mai mare decât orice putere, mai mare decât orice forjat din oțel.

În schimb, Darius și-a ridicat palmele. În timp ce elefanții se îndreptau spre el, el i-a ridicat din ce în ce mai sus în aer, țintând câte unul către fiecare elefant care se îndrepta asupra lui. Au intenționat să-l omoare, Darius a putut vedea asta.

Dar Darius avea alte planuri.

În timp ce își ridică palmele, Darius a simțit o minge arzătoare de energie emanând din fiecare palmă. Și în timp ce ridica brațele, s-a întâmplat cel mai nebunesc lucru: a simțit greutatea fiecărui elefant în palme. Parcă le ținea.

Și în timp ce își ridică brațele mai sus, a văzut cea mai șocantă priveliște din viața lui: elefanții, năvălind asupra lui cu furie, au început să se ridice de pe pământ.

Elefanții trâmbițau în timp ce Darius îi ridica din ce în ce mai sus în aer. S-au ridicat cinci picioare, apoi douăzeci de picioare, apoi treizeci, apoi o sută, cu picioarele clătinându-se. Au plutit sus în aer, neputincioși, la mila puterii lui Darius.

Mulțimea a tăcut în timp ce gâfâiau, uitându-se în sus la priveliște, nimeni nu știa ce să facă din ea.

Darius nu le-a dat timp să reacționeze. În timp ce furia îi curgea prin brațe și umeri, el și-a coborât rapid și hotărât brațele, gândindu-se, așa cum se făcu, la tatăl său, la toți prietenii pe care îi pierduse pe câmpul de luptă. A simțit sângele lor strigând din mormânt. Acum era timpul lor. Acum, era timpul pentru răzbunare.

Darius a simțit o creștere a puterii în ei, o putere care putea muta munții, și a folosit acea putere pentru prima dată în viață în timp ce își cobora brațele și arunca elefanții. A fost uimit să-i privească zburând prin aer, cap la cap, trâmbițând, zvâcnind, în timp ce se îndreptau, ca niște comete, spre gradele de piatră de pe stadion.

Mulțimea și-a dat seama, prea târziu. Câțiva s-au ridicat, au încercat să fugă, dar totul s-a întâmplat prea repede și nu aveau unde să meargă.

Cele două fiare s-au izbit de stadion cu o prăbușire extraordinară, zguduind arena de parcă ar fi fost lovită de o cometă. Impactul a scos secțiuni întregi de piatră, ucigând sute de oameni deodată. Urletele Imperiului de cruzime și bucurie se transformaseră acum în strigăte și țipete de groază.

Mulțimea alergă, încercând cu disperare să scape, dar elefanții s-au prăbușit prin gradație, rostogolindu-se și rostogolindu-se, zdrobind alți mii.

Arena a căzut în haos. Oamenii au țipat și au fugit în timp ce greutatea elefanților a prăbușit secțiuni întregi de piatră, avalanșa ucigând alte sute.

Darius stătea acolo, ultimul rămas pe câmpul de luptă, șocat de puterea lui. Lumea, simțea el, era a lui.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Stara și-a înfipt călcâiele în coastele calului, dând din ce în ce mai repede pinteni, sfâșiind Marea Deșeuri, hotărâtă să nu se oprească până nu va traversa acest deșert, până nu va trece lumea și o va găsi pe Reece. El era undeva acolo, la orizont, ea știa, dincolo de Deșeuri, dincolo de mare, acolo cu Thorgrin, în căutarea lui Guwayne. Știa că șansele ei de a-l găsi erau îndepărtate, că ar putea foarte bine să moară aici, în pustietate. Dar nu-i păsa. Oricât de nesăbuită era, ea se simțea mai bucuroasă, mai eliberată decât în lunile. În cele din urmă, era liberă, încântată să fie departe de Ridge, călare sub cerul liber și urmând dorințele propriei inimi.

Siguranța acelei Ridge, fiecare clipă în care fusese acolo, fusese un iad pentru ea. Ea nu voia siguranță: o dorea pe Reece. Pericolul nu însemna nimic pentru ea, dacă se afla între ea și bărbatul pe care îl iubea cel mai mult din lume. Dragostea, și-a dat seama în cele din urmă Stara, era cea care conta mai mult decât orice pe lume – mai mult decât plăcerile, bogățiile și siguranța, mai mult decât orice obiect pe care și-l putea dori. A contat dragostea și libertatea de a urma acea iubire. Și asta avea acum.

Fie că ea a murit aici, în această pustie, sau undeva pe mare, nimic din toate acestea nu conta – atâta timp cât putea fi liberă să-și urmeze dorințele inimii.

Stara a galopat pe cal, cu pielea încă crudă după ce a trecut prin Zidul de Nisip, buzele uscate, gâtul uscat, pielea arsă de soare, turbanul căzut de mult. Ea nu se oprise să-l primească, știind că, dacă nu se mai mișca nici măcar un minut, nu va continua niciodată prin această Deșeuri. Calul de sub ea, de asemenea, gâfâia, tremura, iar Stara se întrebă cât mai puteau să continue. Cumva, a simțit ea, a înțeles urgența misiunii ei și, fără nicio îndemn, a alergat înainte de una singură.

În timp ce calul a încărcat și a încărcat, Stara a încercat să urmeze instrucțiunile generale pe care i le dăduse Fithe, trecând peste ele ca o mantra din nou și din nou în capul ei: *traversează Zidul de Nisip, apoi se*

îndreaptă spre nord. Urmăriți Steaua Polară, care strălucește zi și noapte. Dacă locuiești, vei ajunge la canale. Acolo, s-ar putea să găsești un vas ascuns în port, depozitat pentru vremuri de evadare, ascuns sub ramurile sălciilor care cresc pe țărmurile sale. Chiar dacă sunt încă acolo. Căutarea ta va fi lungă și grea și probabil că nu vei reuși.

În timp ce Stara călărea, ea ridică privirea de nenumărate ori, căutând Steaua Polară, știind că era undeva sus, deasupra capului. Intră și ieșeau nori șerpuși și nici măcar nu mai știa dacă ține cursul. Se întinse instinctiv și duse sacul cu apă la gură și strânse – totuși era gol, uscat de mult. A aruncat-o, realizând că nu mai avea nimic.

Stara călărea și călărea, cu picioarele dureroase, spatele dureroase, capul care începea să se late, prea obosită ca să se agațe. Se simțea ghemuită, simțea că în orice moment ar putea cădea de pe cal. Ea știa că odată ce o va face, va fi terminată. *Reece* , se gândi ea, *te iubesc.*

În cele din urmă, când a crezut că nu mai poate merge, când a fost sigură că ar putea muri aici, a simțit că calul încetinește și și-a ridicat privirea. I-a simțit urcând pe o creastă și, în timp ce ridica privirea, își miji ochii, întrebându-se dacă vede ceva. Ea a clătinat din cap, dându-și seama că nu era, și inima i-a sărit în ea: acolo, împotriva apusului, era un corp de apă strălucitor. Râurile mici șerpuiau în toate direcțiile, terminând în deșert.

Canalele.

A fost o priveliște uimitoare și, pe măsură ce a venit aproape de vedere, Stara a fost cuprinsă de euforie. În cele din urmă, monotonia Marii Risipiri, monotonia pe care nu se așteptase niciodată să o termine, ajunsese la capăt.

Pâraiele convergeau dintr-o sută de râuri într-un bazin de apă la marginea Deșeului, înconjurat de un crâng de salcii, cu ramurile atârnând jos, așa cum spusese Fithe. Inima i-a bătut mai repede la vedere. Era apă. Era o potecă spre râuri, spre mare. Acolo era drumul către Reece. A existat libertate.

Stara nici nu a avut nevoie să lovească cu piciorul calului, care l-a văzut și el și și-a mărit pasul, alergând în jos pe creastă, fără să încetinească până nu a ajuns în crâng de copaci de la marginea apei. Stara a fost atât de recunoscătoare pentru umbră, în ciuda apusului, și a descălecat în timp ce calul s-a aplecat recunoscător pentru a bătui apa. Ea a căzut pe mâini și în genunchi lângă el și a început să bea și ea.

Stara înghiți din apă, icnind; în timp ce își ținea răsuflarea, și-a stropit cu apă rece pe față, pe gât, în păr, smulgând praful deșertului de pe ea. Ea a îngenuncheat acolo pentru o clipă, prea obosită pentru a se mișca, delectându-se cu sunetul ramurilor de salcie în timp ce se agitau în briza apei.

În cele din urmă, calul s-a aplecat și i-a lins fața, împingând-o înapoi.

Stara și-a recăpătat calmul și, în timp ce s-a ridicat, a cercetat apa, ramurile, căutând să vadă dacă mai erau vase ascunse. În timp ce își miji ochii, i s-a părut că vede ceva ascuns în spatele unui pâlc de copaci, în timp ce ramurile lor se legănau în vânt, iar ea s-a grăbit și a împins ramurile înapoi.

Acolo, ea a fost bucuroasă să vadă, era un vas mic, legănat în apă, legat de țărm, suficient de mare pentru a o ține pe ea și o velică mică. Fusese bine ascuns sub copaci și ea i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru asta, știind că fără ea ar muri aici.

Stara era pe cale să intre, să împingă, când și-a amintit de cal. Ea s-a întors, s-a apropiat de ea și i-a mângâiat fața, uitându-se în ochi. Făcu un gest de parcă ar fi vrut să o urmeze în barcă, dar ea clătină din cap.

„Este o călătorie numai pentru mine, prietene”, a spus ea.

Scoase un sunet slab de nechezat.

„Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc”, a spus ea. "Esti liber acum. Cutreieră deșeurile, găsește o casă nouă, nu răspunde la nimeni. Esti liber!"

Calul s-a aplecat și i-a lins fața, iar ea i-a sărutat capul. S-a întors și a fugit, fără să se uite niciodată înapoi.

Stara se întoarse și se strecură pe barcă. Ea a scos pumnalul ei mic de argint, pe care îl purtase cu ea din Inel și, într-o mișcare rapidă și decisivă, a tăiat frânghia.

Curenții i-au prins vasul și, în timp ce ea a ridicat vela, a început să se deplaseze în râul care se lărgi, câștigând viteză, spre apus, spre marea deschisă și undeva, se rugă, spre Reece.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Gwendolyn a coborât pe nesfârșitele parapeți ale castelului, Krohn lângă ea și Steffen lângă ea, căutând peste tot după Argon. Era nerăbdătoare să-l găsească încă de când părăsise turnul, de când Eldof îi spusese ceea ce știa. Căuta Argon chiar înainte de a se raporta la rege, deoarece simțea un sentiment de urgență și disperare. Eldof, la urma urmei, declarase că capătul Crestei va veni în curând și că nu putea face nimic pentru a o opri. Simțea în inima ei că singurul care ar înțelege cu adevărat, care ar putea avea vreo modalitate de a o opri, ar fi Argonul.

Mai important, cuvintele lui Eldof îi atârnau în urechi și se gândi din nou și din nou la ceea ce spusese el, despre Argon care știa cum să-l găsească pe Thor și despre stăpânul lui Argon. De ce îi ascunsese Argon aceste secrete? Ce ascundea el? Cine era stăpânul lui?

Gwendolyn a ars de hotărâre să-l înfrunte pe Argon, să nu-l lase să dezlipească până când nu i-a spus adevărul. Trebuia să știe ce ascunde el.

„Argon!” strigă ea, strigând spre cer. „Nu te poți ascunde de mine!”

Ea fusese deja în camera lui, în turnul în spirală și în tot castelul, iar el a rămas nicăieri. Plecase oare?

— Doamna mea, spuse Steffen, după o lungă tăcere, Gwen sprijinindu-se abătută pe un meterez. „Și am verificat peste tot. El nu e de găsit nicăieri. Și nimeni nu a văzut sau auzit nimic despre el.”

Gwen se întoarse și merse și mai repede, mărșăluind pe aleile înguste de piatră, scrutând dedesubt, prin oraș, cu inima bătând cu putere de îngrijorare. Plecase definitiv de data asta? Ar putea el cu adevărat să plece acum, în acest moment crucial, cu toate întrebările ei fără răspuns?

Clopotele au bătut brusc, răsunând în tot orașul din nou și din nou, suficient de tare încât să înece toate celelalte și surprinzând-o pe Gwen. Ea s-a oprit și s-a întors, auzind gâfâitul colectiv de dedesubt și i-a văzut pe toți membrii Ridge-ului oprindu-se și privind în sus, îngroziți, la clopotele care

bateau neîncetat. Au sunat din nou și din nou, de rău augur, iar Gwen a simțit imediat că ceva nu era în regulă.

— Doamna mea, spuse Steffen, clopotele alea sună pentru moarte.

Ea a știut că este adevărat în momentul în care el a spus-o și a rămas acolo nemișcată, privind în jos, privind cum panica se întindea în capitala Ridge-ului.

„Dar pentru cine?” a întrebat ea uluită.

Steffen a ridicat din umeri ca răspuns și a privit cum a văzut panica răspândită pe străzile de pe Ridge. Simțea că vor veni lucruri întunecate.

"Regele!" strigă cineva de jos. „Regele nostru a murit!”

Inima lui Gwen s-a răcit când a auzit plâns izbucnind pe străzi. Se simțea de parcă ar fi fost înjunghiată în intestin. Regele. Mort.

Cum ar putea fi?

Gwen îi venea să alerge acolo jos, să apuce pe cineva, să afle ce se întâmplase; ea voia să alerge la trupul Regelui, oriunde s-ar fi aflat el, să vadă singură. Cum ar putea fi posibil?

Gwen se simțea copleșită de emoții conflictuale. Dacă ar fi mers direct la el după turn, așa cum promisese, poate că i-ar fi putut salva viața. Acum, era prea târziu.

"MERGE!" îi porunci ea lui Steffen. „Aflați ce s-a întâmplat!”

— Da, doamna mea, spuse el, întorcându-se și fugind.

În timp ce Gwen se uită în jos, nu se putu abține să nu simtă că haosul începea deja să se desfășoare, că capătul Crestei sosește deja, așa cum profisese Eldof. Începea să simtă că nu mai era nimic care să o oprească. Era dacă războiul ar fi sosit deja.

Simțea o și mai mare urgență să găsească Argon acum, înainte să fie prea târziu.

„Uneori găsești când nu mai cauți”, se auzi o voce întunecată, criptică.

Gwen se răsuci și fu imediat surprinsă și ușurată să-l vadă pe Argon stând la câţiva metri distanţă, privind în spate. Își purta halatul de aur, își ținea toiagul și aproape că strălucea în soare, luminând ziua mohorâtă.

— Credeam că ai plecat, spuse ea. „În alt loc, într-un alt timp.”

Se uită înapoi, fără expresie.

„Destul de curând”, a răspuns el încet, „o voi face”.

„De ce nu mi-ai spus?” întrebă ea, indignată, făcând un pas înainte. „De ce nu mi-ai spus despre stăpânul tău? Că știai o modalitate de

a-l găsi pe Thorgrin?

Argon s-a uitat înapoi și, pentru prima dată, ea a putut vedea o adevărată surpriză în ochii lui.

„Cine ți-a spus despre stăpânul meu?” el a intrebat.

"De ce?" apăsă ea. „De ce nu îmi spui secretul pe care îl ții? De ce mă ții departe de Thorgrin? De la Guwayne?”

Argon își întoarse privirea, cu o expresie dureroasă pe față.

"Este adevarat?" apăsă ea, simțind că era pe ceva. „Ai un maestru?”

„Da”, a răspuns el în cele din urmă.

Ea se uită înapoi la el, șocată.

„Doar un simplu da? Asta mă sperie.”

„Stăpânul meu”, a început Argon, „este o creatură de care ar trebui să te sperii. Am jurat să nu mai pun ochii asupra lui niciodată – și este un jurământ pe care intenționez să îl țin.”

— Dar mă poate conduce la Thorgrin? apăsă Gwen.

Argon clătină încet din cap.

„Nu te apropii de el decât dacă ești pregătit să-ți pierzi viața. El este imprevizibil – și foarte, foarte periculos.”

„Nu-mi pasă dacă îmi pierd viața”, a rugat ea, făcând un pas înainte. „Nu vezi asta? Nu am viață acum fără Thorgrin și Guwayne. Cum ai putut să nu vezi asta în tot acest timp?”

Argon a studiat-o îndelung, apoi a oftat încet.

„Da, înțeleg”, a răspuns el în cele din urmă. „Voi, oamenii, gândiți diferit decât mine.”

Ea a respirat, plină de speranță.

— Atunci mă vei aduce la el? ea a intrebat.

Argon se întoarse și privi în altă parte, spre cer.

"Pentru dumneavoastră…"

Când vocea lui Argon s-a stins, Gwen a auzit un țipăt sus pe cer și și-a ridicat privirea și a fost șocată de ceea ce a văzut. Nu putea să-și creadă ochilor.

Un dragon.

Ea a crezut că mintea ei îi joacă feste, dar acolo era, un dragon, unul mic, care semăna șocant cu Ralibar, învârtindu-se iar și iar, dând din aripi.

La început, când dragonul se îndrepta spre ei, Gwen simți o reacție impulsivă de frică. Dar apoi, în timp ce o studia cu atenție, a simțit că nu

avea scopul de a-i face rău. S-a aruncat în jos, apoi în sus, iar și iar și și-a dat seama că ar putea să o omoare dacă ar vrea.

Dar nu a vrut să o omoare. Vroia altceva. Pentru a o avertiza, poate. Sau să-i transmit un mesaj.

Dragonul s-a învârtit o ultimă oară, apoi a coborât în cele din urmă, aterizând în apropiere, la vreo douăzeci de metri distanță.

Gwen a fost șocată când se uita la ea de aproape, stând acolo, atât de mândră. A țipăt, uitându-se drept la ea, în timp ce își batea din aripi o dată.

Gwen, uluită, se uită înapoi, fără suflare, în stare de șoc. Ce ar putea însemna asta?

— Haide, spuse Argon. "Atinge-l. Nu vă va face rău. Dragonii nu vin la întâmplare."

Gwen făcu un pas înainte, încet, iar ea întinse mâna cu tentativă și își puse mâna pe gâtul ei. A fost palpitant. Își simți solzii străvechi, atât de puternici, tari sub degetele ei și țipă.

Gwen sări înapoi în timp ce batea din aripi; totuși a rămas pe loc și și-a coborât capul, iar ea a simțit că vrea să-l mângâie din nou. Ea a făcut un pas, i-a simțit solzii accidentați și s-a simțit entuziasmată să vadă din nou un dragon adevărat. A fi atât de aproape de unul.

Cu atât mai mult, în timp ce o atingea, s-a simțit șocată că putea să-i citească gândurile. Ea a știut imediat că i-a fost trimis de Thorgrin.

Ea icni.

„Thorgrin trăiește", a spus ea, plină de speranță. „Mi-a trimis-o".

Argon a făcut un pas înainte cu toiagul său.

„Da", a răspuns el.

„Vrea să ne ajute", a continuat Gwen. „Vrea să mă salveze. Să mă aducă la el."

Gwen se întoarse către Argon.

— Nu pot, spuse ea. „Nu cu acești oameni în pericol. Nu le pot abandona. Am făcut un jurământ regelui."

„Atunci unde să luăm acest dragon?" întrebă Argon.

„Stăpânului tău", a răspuns ea, realizând imediat că trebuia să fie. „Tu și cu mine vom merge împreună. Mă vei aduce la el. Acum!" porunci ea.

Se uită la Argon, care ezită, iar Gwen știa că acesta era un moment esențial: fie va fi de acord, fie va dispărea pentru totdeauna.

Încet, spre surprinderea ei, Argon a făcut un pas înainte și a sărit pe dragon.

El întinse o mână pentru ea.

Ea a întins mâna și a luat-o și a știut, așa cum știa, că întâlnirea cu stăpânul lui, auzirea secretelor lui, îi va schimba viața pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Alistair stătea lângă balustrada navei, alături de Erec, Strom și oamenii lor, și se uită peste toți noii lor însoțitori cu un sentiment de bucurie: acolo stătea Godfrey, Dray la călcâie, o vedere pentru ochii dureroase, unul dintre doar priveliști familiare din Inel, împreună cu Akorth, Fulton, Merek, Ario, Loti și Loc și oamenii ei, toți cei pe care îi salvaseră din Volusia, alături de câinele lor, Dray. Deși nu o găsiseră încă pe Gwendolyn, văzând acești oameni o umplea de un sentiment de optimism, o făcea să simtă că, în ciuda șanselor uluitoare împotriva lor, ar putea să o găsească pe Gwendolyn și să-și atingă obiectivul. Pentru prima dată, Alistair a simțit că se apropiau să-i găsească pe toți ceilalți, orice a mai rămas din exilații Inelului și să-i elibereze de oriunde s-ar afla în Imperiu.

Alistair și-a dat seama cât de norocoși erau și ei că i-au găsit pe Godfrey și Silis; la urma urmei, ea îi ajutase să iasă din Volusia, le arătase calea de ieșire din spate și îi condusese acolo unde se aflau acum, înapoi pe oceanul deschis, navigând spre nord de-a lungul coastei Imperiului. În timp ce Alistair reflectă, briza oceanului mângâindu-i fața, și-a dat seama că călătoria lor fusese epică; în multe puncte părea că nu vor supraviețui în sus, nu se vor scutura niciodată de flota Imperiului, nu vor ajunge niciodată la Volusia. Cu toate acestea, reușiseră, reușiseră să-l salveze pe Godfrey și să evadeze – și să împiedice urmărirea flotei Imperiului din spatele lor.

Acum, în timp ce privea coasta în continuă schimbare, a văzut-o mișcându-se – oceanul s-a transformat într-un port adânc, iar acel port s-a împărțit în multe căi navigabile, toate ducând înapoi în Imperiu. Și-a simțit nava încetinită și i-a văzut pe bărbați coborând pânzele în timp ce toți se opreau înainte de răscruce. Alistair s-a uitat în razele soarelui privind apa, îngrijorat. Fiecare dintre aceste căi navigabile le-ar putea duce oriunde – și dacă ar alege-o pe cea greșită, nu ar găsi niciodată pe Gwendolyn.

Putea vedea privirile nedumerite pe toate fețele lor; niciunul dintre ei nu știa pe ce drum să meargă.

Toți s-au întors către Silis.

„Și acum în ce sens?” a întrebat-o Erec.

Ea a examinat căile navigabile și a clătinat din cap.

— Aș vrea să știu, milord, îi spuse ea în cele din urmă lui Erec. „Nu știu în ce direcție au mers Gwendolyn și ceilalți. Nu știu dacă faimoasa Ridge chiar există. Toți acești afluenți vă vor aduce adânc în Marea Deșeuri, și totuși fiecare într-o direcție diferită. Deșeurile, amintiți-vă, sunt vaste. Alegeți calea greșită și veți fi la o mie de mile de Gwendolyn.

Erec stătea acolo, părând uluit în timp ce se uita la apă. O tăcere lungă s-a lăsat peste ei, singurul sunet acela al apelor care se unduiau pe carenă, al vântului care trecea.

— Îmi pare rău, domnul meu, a adăugat ea. „Acesta este din câte știu eu. Ne-am adus aici și din Volusia, dar din acest moment decizia este la fel de a ta ca și a mea.

Erec se uită lung, apoi se întoarse în cele din urmă către Alistair.

Alistair se uită la apă, întrebându-se. Înăuntrul ei, își simțea fetița întorcându-se și lovind cu piciorul și se simțea mângâiată de prezența ei. Avea impresia că îi spunea ceva, îndemnând-o pe ce drum să meargă.

Alistair a închis ochii și a căutat în adâncul ei, chemându-și propriile puteri. A încercat să-și imagineze fratele ei Thorgrin, Gwendolyn, acolo, undeva.

Te rog, Doamne , s-a rugat ea. *Trimite-mi răspunsul.*

Alistair auzi un țipăt, sus, și deschise ochii și cercetă cerul. Sus, învârtindu-se atât de sus, încât abia a văzut-o, scufundându-se în și din nori, îl zări pe Estopheles, șoimul lui Thorgrin, țipând. S-a aruncat în jos, apoi în sus și, în timp ce se întorcea, Alistair a simțit că pasărea încerca să-i transmită un mesaj.

— Alistair? întrebă Erec, rupând tăcerea.

Alistair știa că a-i oferi sfaturi era o responsabilitate sacră. Soarta acestei nave, a tuturor acestor oameni cu ea, a tuturor exilaților Inelului, depindea de alegerea ei corectă.

Alistair închise ochii, simțind sute de ochi asupra ei și făcu un pas înainte și puse ambele palme pe șină, simțind energia. Ea a respirat adânc și s-a concentrat.

Lumea din jurul ei a devenit foarte liniştită; ea auzi apele bălțuind pe carena navei, briza ușoară în aer, țipetele lui Estopheles.

Gwendolyn , se gândi ea, *unde ești?*

În timp ce stătea acolo, Alistair începu să-și simtă palmele emanând o căldură și deschise încet ochii, privi toți afluenții și se concentra asupra unuia în special: un râu întortocheat care se îndrepta spre vest, între alți trei.

Estopheles , se gândi ea. *Dacă acesta este râul, dacă acesta este drumul nostru, coboară în jos. Arătați-mi.*

Deodată, Estopheles a coborât, spre șocul lui Alistair, chiar peste același râu la care se uita.

— Acolo, spuse Alistair, arătând cu degetul. — Asta ne va conduce la Gwendolyn.

Erec o studie, cu sprânceana încruntă.

"Esti sigur?" el a intrebat.

Alistair dădu din cap, simțind certitudinea în fiecare parte a corpului ei.

„Acel râu ne va conduce la ceea ce rămâne din Inel. Au nevoie de noi acum. Mai mult decât oricând. O pot simți. Urmează un pericol grozav."

Se întoarse spre Erec, cenușiu, încercând să șteargă iadul pe care tocmai l-a văzut.

„Nu știu dacă vor fi în viață până când vom ajunge la ei", a spus ea.

Erec s-a uitat înapoi îngrozit, apoi s-a întors și a strigat ordine noi, iar oamenii lui au intrat în acțiune, nava lor prinzând imediat viteză și întreaga flotă căzând în linie.

Alistair se întoarse și se uită la râul care se profila și, în timp ce făcea ea, se rugă.

Te rog, Gwendolyn. Trăi. Venim.

*

Godfrey stătea la pupa navei uriașe a lui Erec, rezemat de șină, cu picioarele atârnând peste margine în timp ce navigau, Dray zăcând lângă el, cu al doilea sac de vin în mână și, în sfârșit, simțindu-se bine. Alături de el stăteau Akorth și Fulton, care se aflau deja pe al patrulea sacoș, Merek pe primul și Ario, care privea doar în apă. Toți, în cele din urmă, au fost relaxați, toți, după haos, vârtej, cu șansa de a respira.

reflectă Godfrey în timp ce se uita la apă, încercând să proceseze totul. Nu-i venea să creadă că au scăpat de ororile Volusiei, un oraș în care era sigur că va muri — și nici nu putea să creadă că a dat peste Erec și Alistair — sau că reușise să-i ajute și pe ei să scape. Faptul că stătea chiar pe nava lor acum, în drum spre Gwendolyn, era suprarealist. Parcă i s-a oferit o a doua șansă la viață.

În cele din urmă, pentru prima dată de la sosirea în Imperiu, Godfrey era optimist. Era din nou în mișcare, cu o armată a propriului popor – și o armată de sclavi eliberați – și pe drum să-l salveze pe Gwendolyn și pe ceilalți. Mai luă o înghițitură de bere, lăsând totul să i se ducă la cap, fără să-și dea seama cât de mult îi lipsise.

Totuși, pe de altă parte, în timp ce privea afară, Godfrey simțea și trepidare; știa că erau încă departe de casă, călătoreau spre pericole și mai mari, îndreptându-se mai adânc în Deșeuri în căutarea lor de a-și găsi sora, dacă ea ar mai fi încă în viață. Cu siguranță aveau să fie în curând înghițiți de armatele ostile ale Imperiului și, cu cât mergeau mai adânc, cu atât mai greu va fi să iasă. Nu știa ce-i va rezerva viitorul.

Cu toate acestea, pentru prima dată după un timp, nu-i păsa. Făcea parte din ceva mai mare decât el însuși acum și simțea un sentiment de misiune, de scop. Ar merge oriunde ar fi trebuit, ar risca orice ar fi trebuit, pentru a-și salva sora.

În timp ce Godfrey mai bea o înghițitură, a speculat despre viitor. Dacă toți s-au întors, în siguranță, împreună din nou? Ce ar face atunci cu viața lui? Era o parte din sine, care se agita adânc în interior, pe care nu o înțelegea, care îi dădea un sentiment de neliniște. A simțit că se schimbă. Dacă ar supraviețui tuturor acestor lucruri, s-ar întoarce să-și petreacă zilele într-o tavernă? Sau ar face altceva? Va deveni oare fiul responsabil pe care tatăl său și-a dorit mereu să fie?

Era un simț îngrozitor, plictisitor al responsabilității care se strecura peste el, un sentiment că viața lui ar trebui să fie dedicată ceva mai mare, pe care îl ura. Simțea că poate, după toate prin care trecuse, se schimbă, devenind altcineva, cineva de care, băiat în taverne, avea să-și bată joc. Cineva prea serios. Cineva care nu a vrut să-și dedice viața băuturii și a jocurilor.

„Dacă vom găsi vreodată acest Ridge, cum crezi că vor fi tavernele lor?” se auzi o voce beată.

Godfrey se întoarse să-l vadă pe Akorth aşezat lângă el, privind în spate, cu ochii străluciţi de vin.

„Bănuiesc, foarte asemănător cu al nostru”, a spus Fulton.

— Tavernele din Volusia erau de prim rang, spuse Akorth.

— Și berea lor, a adăugat Fulton. „A fost suficient să mă facă să vreau să rămân și să mor acolo.”

— Poate că ar fi trebuit, spuse Akorth. „Am fi murit, dar cel puțin am fi avut zâmbetul pe buze. Acum navigăm spre cine știe unde?”

Godfrey se uită la ape în timp ce navigau, încercând să-și închidă vocile; în schimb, a încercat să reflecteze înapoi la toate locurile în care fusese, tot ceea ce văzuse. Pentru ce a fost totul? Și-a amintit de primele zile, când toți fuseseră împreună la Curtea Regelui, el și Gwendolyn, Kendrick și Gareth, Reece și Luanda. Tatăl lui păruse atunci atât de invincibil, atât de atotputernic. Cum au putut astfel de vremuri de putere și glorie, o împărăție atât de impermeabilă, să fi fost reduse la aceasta?

Godfrey a simțit că vinul tare îi urcă la cap și a început să se simtă amețit. Știa că vor avea loc lupte înainte. Cu siguranță, va avea loc o luptă pentru a salva Gwendolyn, oriunde ar fi ea, și o bătălie pentru a scăpa din acest loc. Bătălii în care ar putea foarte bine să moară. Șansele erau încă copleșitoare împotriva lor; erau încă o mică flotă în mijlocul unui vast Imperiu.

O parte din Godfrey, bătrânul Godfrey, a vrut să se bea în uitare, să uite toate acestea. Voia să fie atât de beat încât, când va veni bătălia, nici nu avea importanță pentru că ar fi atât de pierdut.

Dar noul Godfrey, cel pe care nu-l înțelegea, clocotind în el, începea să simtă altfel. Îl îndemna să-și înfrunte necazurile, indiferent de ceea ce avea în față, cu capul limpede, cu curaj. Cu curaj.

Încet, Godfrey a stat în picioare până când a ajuns la înălțimea maximă. S-a uitat la ape, a întins mâna înapoi și și-a aruncat sacul încă plin cu vin.

A văzut-o aterizează în râu cu o stropire satisfăcătoare și plutind.

"Ce ai facut?" întrebă un Akorth revoltat, de parcă tocmai ar fi ucis un om.

"Esti suparat?" strigă Fulton. „Aș fi băut asta!”

Dar Godfrey se întoarse spre el, cu un zâmbet pe buze, simțind claritate pentru prima dată în viața lui. Urmau necazuri – și avea să le facă față.

„Nu”, a răspuns el. "Nu sunt supărat. Sunt treaz. Pentru prima dată în viața mea, sunt *treaz* .”

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Volusia stătea în fața porților deschise ale capitalei, cu palmele întinse inutil în fața ei, și privea, îngrozită, cum Cavalerii celor Șapte se aruncau asupra ei, la doar cincizeci de metri distanță. Era moartea, privind-o în față, galopând spre ea și a simțit că vine cu certitudine. În cele din urmă, era pe cale să moară.

Dar nu asta a îngrozit-o cel mai mult. Ceea ce a umplut-o cu un sentiment de groază rece, chiar mai dureroasă decât moartea care urma, a fost conștientizarea ei bruscă. Nu era, la urma urmei, o zeiță? Ea nu putea înțelege. Ea încercase să-și cheme puterile și nu reușise. De ce nu i-a răspuns lumea?

Dacă nu, își dădu seama Volusia, o groapă în stomac, totul fusese o minciună, o mare amăgire. Și dacă ea nu ar fi o zeiță, până la urmă? Dacă ar fi o simplă muritoare, ca toți ceilalți? Ce-ar fi dacă toate statuile pe care și le ridicase, toate slujbele, rugăciunile, tămâia, sărbătorile, cultura pe care și-o crease — și dacă toate ar fi fost false?

Ideea că ea era o simplă muritoare, o simplă ca toți ceilalți, a fost cea mai dureroasă din viața ei. Era cineva care putea să sângereze și să moară. Cineva care nu era atotputernic. Cineva a cărui viață era pe cale să se încheie.

Să întâlnești moartea pe față și să nu fii o zeiță, ce ar însemna asta? Volusia a luat în considerare toți oamenii pe care i-a torturat și ucis de-a lungul vieții; ea crezuse întotdeauna că nu va trebui să răspundă pentru asta. Dar acum, ce ar fi dacă toți ar aștepta să o întâmpine de cealaltă parte? Dacă viața crudă pe care o dusese nu ar aștepta să o înfrunte? Va fi târâtă în iadurile cele mai de jos?

Ea a închis ochii și a vrut pentru ultima oară ca universul să-i răspundă, a vrut ca fulgerul să lovească, pământul să se miște.

Totuși, nu sa întâmplat nimic. Cu Volks plecați, ea nu putea să miște nici măcar un grăunte de nisip.

Volusia stătea acolo, înghețată de groază și frică în timp ce armata se apropia, jumătate din fața ei topită, urandu-și viața, blestemând că s-a născut vreodată. Prin minte i-au trecut flashback-uri și a fost inundată de imagini din viața ei. A văzut ziua în care și-a ucis mama; a văzut toate modurile în care torturase oamenii; s-a văzut pe ea însăși copil, fiind lovită de mama ei și i s-a spus că nu va ajunge niciodată la nimic. Era sigură că i-a dovedit că mama ei se înșeală, devenind conducător, luând capitala, devenind mult mai puternică decât a fost vreodată mama ei.

Dar acum, în cele din urmă, se întreba dacă mama ei are dreptate. Ea nu reușise, așa cum prevăzuse mama ei. La urma urmei, ea era doar un alt muritor, care aștepta să fie ucisă ca toți ceilalți.

Strigătele bărbaților creșteau pe măsură ce se apropiau, atât de aproape acum. În panică, Volusia se întoarse și se uită înapoi spre oraș, întrebându-se dacă avea timp să se întoarcă. Dar în timp ce privea, a auzit un geamăt și a privit îngrozită cum toți generalii și consilierii ei stăteau acolo, privind. Nu au fugit să o salveze, să o protejeze – ci mai degrabă au rămas acolo, lăsând-o neprotejată, blocată în mijlocul deșertului pentru a înfrunta singuri o armată.

Mai rău, au început să închidă ușa.

Volusia era îngrozită: porțile nu gemeau ca să se deschidă, ci să se închidă asupra ei. Să o excludă din capitala pe care o învinsese. Și să o închidă pentru totdeauna.

A fost ultima lovitură pentru inima ei.

Volusia se întoarse și se uită înaintea ei pentru a vedea cavalerii celor șapte călcând-o în jos, acum la doar zece metri distanță, caii bătându-i în urechi, strigătele bărbaților umplând aerul. Au venit chiar pentru ea, cu lăncile întinse. Se întrebă dacă poate că vor încetini, o vor lua prizonieră. Cu siguranță, cineva la fel de valoros ca ea ar fi mult mai valoros ca prizonier.

Dar pe măsură ce fețele lor s-au apropiat, ea i-a văzut gravați de poftă de sânge și și-a dat seama că nu vor fi prizonieri în această zi. Nu încetineau, ci mai degrabă accelerau, cu lăncile lor ascuțite coborâte, îndreptate chiar spre pieptul ei.

O secundă mai târziu, ea a simțit asta: vârful ascuțit al unei lănci a străpuns-o și ea a țipat, mai multă agonie ca niciodată în viața ei, în timp ce lancea trecea drept, ieșind din spatele ei. Pentru a adăuga insultă la

vătămare, a fost doar un soldat banal care o ținuse în țeapă, iar el a rânjit, străpungând-o până la mâner.

Pe măsură ce forțele se închideau în jurul ei, Volusia a simțit că cade pe spate, cu brațele întinse, încă în viață, zdrobită de durere, murind de o moarte crudă și nemiloasă, în timp ce caii au început să o calce în picioare. A fost moartea care nu s-a terminat niciodată. S-a rugat pentru moarte, s-a rugat pentru ca durerea să se termine și în curând, știa ea, va veni. Dar nu destul de curând. Căci ea era doar o muritoare acum. Un muritor, la fel ca oricine altcineva.

*

Darius stătea în centrul arenei, privind haosul care se desfășura în jurul lui și se întrebă ce tocmai făcuse. Stătea acolo, simțind că căldura încă îi pulsa în palme, simțindu-i venele pulsand cu o putere necunoscută și se întrebă despre el însuși. S-a uitat la distrugerea din jurul său - cei doi elefanți, morți, zdrobiți de tribune, miile de spectatori ai Imperiului morți, arena crăpată în bucăți, oameni care fugiseră pentru a-și salva viața în toate direcțiile - și cu greu îi venea să creadă că a făcut-o. tocmai am făcut toate astea.

Darius a privit în jos, la cadavrul tatălui său, și a simțit un nou val de durere. De data aceasta, însă, s-a simțit petrecut. Chemarea acelei energie a avut un mare impact asupra lui și a simțit că avea nevoie de timp pentru a-și reveni. Brațele și umerii îi erau slăbiți și nu simțea că ar putea să-l cheme din nou.

Era doar un om normal acum, ca orice alt soldat și, în timp ce se uita în jur la tot haosul, știa că timpul era esențial. S-a întins în jos, a smuls o sabie de pe cadavrul unui soldat al Imperiului și și-a tăiat lanțurile, eliberându-se. Era acum sau niciodată dacă voia să scape.

Darius a dispărut în haos, topindu-se în mulțimea care fugea, țesând într-un loc și în altul, nimeni nu dă atenție că toți alergau pentru a-și salva viața. A sprintat prin mulțime și, în timp ce privea în față, a zărit o fisură pe stadion, o crăpătură care ducea spre orașul Empire, spre libertate. A alergat după ea, contopindu-se cu mulțimea, fiind lovit în stânga și în dreapta și fără să-i pese.

Era aproape la ieșire când un soldat al Imperiului s-a întors și s-a uitat în direcția lui, iar fața lui a căzut în semn de recunoaștere.

„SCLAVUL!” strigă el, arătând spre Darius. „El este...”

Darius nu l-a lăsat să-și termine fraza. Și-a scos sabia, a alergat înainte și l-a înjunghiat înainte să mai poată spune un cuvânt.

Alții au început să se întoarcă și să se uite la Darius, dar el nu a așteptat. Se repezi înainte, intrând în tunelul întunecat, dar la treizeci de metri de libertate, văzând lumina de la capătul acestuia. A alergat cât a putut de repede, tremurând de adrenalină, și în cele din urmă a izbucnit prin deschizătură, în aer liber și în lumina strălucitoare a orașului.

Darius se aștepta să vadă curțile ordonate și deschise ale capitalei, dar în timp ce privea înainte, văzu în schimb ceva confuz. Se părea că oamenii din oraș se întorceau și alergau în panică. Soldații alergau în toate direcțiile, străbătând străzile de parcă fugiseră de un inamic. Nu avea sens. De ce ar intra cineva în panică în mijlocul capitalei Imperiului, cel mai sigur oraș din lume?

Darius auzi o zarvă mare dincolo de zidurile orașului, aproape ca și cum ar fi o armată chiar dincolo de ei, strigând să intre. Totul nu avea sens.

La porțile de aur masive ale capitalei, Darius a văzut sute de soldați aliniați, ca și cum s-ar pregăti de atac. Darius era nedumerit. Ce forță ar putea ataca însăși capitala Imperiului? Și unde era Volusia?

Oricine ar fi fost, ei doreau în mod clar ca toți acești soldați Imperiului din capitală să fie distruși – și, în mod ironic, aceasta era o misiune împărtășită de Darius. Oricine ar fi fost dincolo de acele porți, Darius a vrut să-i ajute să intre, să distrugă acest loc. La urma urmei, nu ar exista o răzbunare mai bună pentru tatăl său, pentru poporul său. Darius a știut imediat că acele porți erau cheia: trebuia să ajute la deschiderea lor, indiferent de cost, chiar dacă asta îi însemna viața.

Darius s-a repezit înainte, cu sabia ridicată, și și-a pus ochii pe grupul de soldați ai Imperiului ghemuiți în fața manivelei mari spre porți. Erau o jumătate de duzină de ei, cu spatele la el, păzind manivela – și niciunul nu se aștepta la un atac din spate.

Darius a scos un mare strigăt de luptă în timp ce a încărcat și s-a aruncat în grup. Darius l-a tăiat pe unul, l-a înjunghiat pe altul, l-a lovit pe altul în față cu mânerul săbiei, a dat pe altul cu piciorul și i-a dat un cot în gât. Câțiva au încercat să se apere – dar era prea puțin, prea târziu. Darius era ca un om în flăcări, care își arunca viața în vânt, un vârtej, fără să-i mai pese. Această manivela a fost cheia pentru a deschide porțile, pentru ca acest oraș să fie distrus. Și pentru asta, Darius, un om cu nimic de pierdut, ar da orice.

În timp ce a terminat pe ultimul grup de soldați, Darius și-a ridicat sabia sus și a tăiat frânghia grea care a fixat manivela de poartă. A tăiat din nou și din nou, dar era atât de groasă, încât a durat timp.

Aproape că a terminat de tăiat-o, a fost prins brusc din spate de un soldat al Imperiului. Darius sa întors pe spate și i-a dat un cot în față, doborându-l. Soldatul s-a întins înapoi și l-a zdrobit pe Darius peste față cu scutul său, iar Darius s-a împiedicat înapoi și a căzut.

Soldatul a sărit peste el și, în curând, Darius s-a trezit luptându-se cu el. Soldatul întinse mâna și începu să-l sufoce pe Darius. Darius, cu ochii mari, simți că pierde rapid aer.

Darius se zgudui, apucând de orice, simți un obiect pe centura bărbatului – apoi îl apucă, dându-și seama că era un pumnal. L-a tras înapoi și l-a înjunghiat pe bărbat în coaste.

Soldatul a strigat și s-a rostogolit de pe el, iar Darius s-a pus în genunchi și l-a înjunghiat în inimă.

Darius, respirând greu, și-a șters sângele de pe buză și, când a auzit un strigăt mare, s-a uitat în sus și a văzut că ceilalți soldați ai Imperiului îl zăriseră. Toți au început să se întoarcă și să se îndrepte spre el și, având în vedere că se aflau la doar cincizeci de metri distanță, Darius știa că nu mai avea timp. Era acum sau niciodată.

Darius a sărit în picioare, a întins mâna cu sabia și a lovit din nou frânghia – și din nou. Soldații s-au apropiat, acum doar la câțiva pași, toți cu săbiile ridicate, gata să-l omoare.

În cele din urmă, s-a auzit un zgomot grozav de pocnit și frânghia a fost tăiată. A zburat peste marginea zidului și, în timp ce a făcut, manivela s-a învârtit, iar porțile au început să se deschidă încet.

Porțile se deschideau din ce în ce mai larg și s-a ridicat un strigăt uriaș – strigătul unei armate – din cealaltă parte. Soldații Imperiului care alergau pentru Darius s-au oprit în loc și s-au întors și ei spre el, cu fețele gravate în panică.

Prin porțile deschise au inundat deodată mii de Cavaleri ai celor Șapte, fluturând bannerele lor negre, îmbrăcându-și armura neagră strălucitoare, intrând cu răzbunare, de parcă ar fi așteptat să intre pentru totdeauna, ca o mie de lilieci eliberați din iad. . Au atacat drept pentru soldații Imperiului, fără să încetinească niciodată, ridicându-și bielele, sulițele, lăncile și halebardele și și-au croit drum printre rândurile oamenilor într-o mare ciocnire de armuri.

A fost un val de forță brută și distrugere, ucigând totul în cale, iar Imperiul nu a avut nicio șansă. Bărbații au căzut în stânga și în dreapta, strigătele lor umplând aerul, iar Darius a simțit un mare sentiment de ușurare, de justificare. O făcuse. A ajutat la răsturnarea capitalei Imperiului. Își simți tatăl privindu-l de sus, zâmbind.

Darius, pe calea distrugerii, știa că trebuie să se întoarcă și să fugă. Dar tocmai când se pregătea să facă asta, brusc, și-a ridicat privirea pentru a vedea ceva venind pentru el și a simțit o durere enormă în partea laterală a capului. A auzit un zgomot de metal și și-a dat seama că era o bâtă și că fusese zdrobit în cap de unul dintre cei Șapte.

Darius a zburat la pământ și, în timp ce zăcea acolo, cu lumea învârtindu-se, a simțit că începe să-și piardă cunoștința. A simțit câteva mâini aspre apucându-l de la spate și a fost neputincios să reziste, când se simțea legat, încheieturile și gleznele legate la spate. Înainte să-și piardă cunoștința, a auzit o voce singulară și întunecată strigând prin mulțime și a știut că soarta lui fusese hotărâtă pentru el.

„Aduceți acest sclav pe corăbii.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Lordii Supremi ai Cavalerilor Cei Șapte stăteau în camera lor, stând deasupra mesei rotunde, luminați de oculul sus, care arunca umbre puternice pe fețele lor când ieșeau din întuneric. Au intrat în micul cerc de lumină din turnul altfel înnegrit, ceva ce nu ar fi făcut decât dacă era un moment important.

Acum era una din acele vremuri. Bărbații au făcut un pas înainte, cu fețele îmbătrânite palide și încrețite, îndepărtându-și încet gluga de pe față, fiecare față mai hidosă decât următoarea, în timp ce își dezvăluiau rânjetele crude. Se uitaseră fiecare la fețele celuilalt timp de o mie de ani și știau fiecare ce gândește celălalt. Și în această zi, fiecare știa că s-a întâmplat ceva care va schimba soarta Imperiului pentru totdeauna.

„Luna de sânge a răsărit”, a spus liderul lor, cu vocea lui străveche, trosnitoare, ca un foc fără sfârșit. „Vremea care a fost profețită a sosit. Acum este timpul să se încheie toate timpurile, momentul în care Imperiul poate fi complet. Volusia a fost distrusă. Capitala a fost luată din nou. Exilații Inelului au fost găsiți și sunt pe cale să fie șterse. Și cea mai mare veste dintre toate.”

O tăcere lungă s-a așternut asupra grupului, în timp ce așteptau neliniștiți.

„Creasta a fost descoperită.”

Din ceilalți se auzi un icnet.

„Ultimul bastion al rebeliunii din tot Imperiul a fost găsit”, a adăugat el. „Și acum va fi al nostru. Trebuie să trimitem imediat o armată, cea mai mare armată pe care o putem aduna – și atunci Imperiul va avea control complet pentru totdeauna.

Lordul ieși înapoi din cerc și, în timp ce făcea, un altul dintre lorzi făcu un pas înainte.

„Cele patru coarne și două țepi sunt în spatele tău”, a spus el. „Acționăm ca una.”

Stăpânul Lorzilor îi simțea pe toți privindu-l, așteptând ultimul cuvânt. A stat acolo mult timp, respirând, simțindu-i pe cei din vechime alături de el, îndemnându-l la puterea supremă. În curând, știa el, Imperiului nu va mai avea dușmani.

El a zâmbit larg.

— Este timpul, domnilor mei, spuse el încet, cu zâmbetul crescând, să distrugem Ridge și tot ce se află în ea. Este timpul ca ei să învețe adevărata putere a Imperiului.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Angel apucă șina în timp ce stătea la pupa navei, privind spre Țara Sângelui care se stingea, în timp ce curenții îi trăgeau în aval, departe de Thorgrin. Se străduia să-l vadă în timp ce el disparea din vedere, prins în brațele acelei femei la poarta de la castel. În timp ce plutea, știa, știa doar că, dacă nu oprește cumva nava asta, avea să fie luată de el pentru totdeauna.

Curenții i-au purtat spre libertate, departe, în cele din urmă, de acest pământ al întunericului. Însă Angel nu voia libertate – îl dorea pe Thorgrin, viu, alături de ei. Ea știa că va rămâne prins aici, pentru totdeauna, împreună cu fiul său, Guwayne. Nu putea să-i întoarcă spatele. Thorgrin îi salvase viața, o salvase de pe acea insulă și nu uitase niciodată o bunătate. Viața fără loialitate nu însemna nimic pentru Angel.

„Thorgrin!” strigă ea, iar și iar, hotărâtă să-l aducă înapoi.

Simți că brațele o rețin în timp ce țipa și se întoarse pentru a vedea pe Reece și Selese ținând-o cu compasiune, din îngrijorare pentru ea.

„Acești curenți sunt prea puternici”, a spus Reece, cu vocea plină de angoasă. „Nu putem face nimic.”

"NU!" strigă Angel, refuzând să accepte.

Fără să stea pe gânduri, ea s-a smuls din strânsoarea lor, a sărit pe șină și a sărit, sărită de margine, chiar spre apele de dedesubt.

Angel a simțit aerul năvălind pe lângă ea în timp ce ea se cufunda, cu fața întâi, în marea de sânge. Cufundată în lichidul gros, s-a împroșcat înapoi la suprafață, luptând cu curenții cu tot ce avea pentru a se îndrepta spre Thorgrin.

Ea a simțit că se slăbește, începe să se înece și a închis ochii în timp ce se agita.

"Înger!" strigă Selese din spatele ei.

Angel a auzit o stropire în apă lângă ea și a văzut că Selese aruncase o frânghie.

"Apuca-l!" strigă Selese. „Te vom târî înapoi înăuntru!”

Dar Angel a refuzat. Ea nu l-ar fi abandonat pe Thorgrin.

În schimb, ea a vrut, cu toată puterea și tot sufletul, ca curenții să o ducă la Thorgrin. Nu pentru ea însăși, ci pentru el.

Și apoi s-a întâmplat ceva ciudat. În timp ce înota, a simțit brusc cum se inversează curenții, luând-o cu ei înapoi spre Thorgrin. Era ca și cum forța ei de voință ar fi fost suficient de puternică pentru a schimba marea.

Angel a înotat și a înotat, simțind dragostea ei pentru Thorgrin, hotărârea ei de a-l salva, purtand-o de-a lungul mareelor. Era atât de puternic, încât nu era nimic care să-l țină înapoi.

Angel ajunse la podul mobil de piatră, apucă piatra alunecoasă și se grăbi la suprafață, zgâriindu-și mâinile și genunchii.

A îngenuncheat acolo, respirând greu, acoperită de apele roșii lipicioase ale mării de sânge și și-a ridicat privirea. Acolo, la vreo trei metri distanță, era vrăjitoarea, Thorgrin în poală, cu ochii larg deschiși, parcă în transă. Femeia se uită la Angel șocată, de parcă nu s-ar fi așteptat niciodată la ea.

Femeia lăsă încet pe Thorgrin jos și se ridică în picioare, ridicându-se la înălțimea ei, în timp ce Angel își ridică și ea picioarele. Cei doi stăteau acolo, față în față.

„Îndrăznești să pătrunești asupra casei porții Domnului morților”, a clocotit ea. „Thorgrin nu va pleca niciodată de aici. Ce te face să crezi că o vei face și tu?”

Dar Angel, hotărât, se uită înapoi, fără teamă. Ea se confruntase deja cu moartea de multe ori în scurta ei viață, cu boala ei, și aceasta îi insuflese neînfricare.

„Sunt imun la farmecele tale”, a răspuns Angel. „Nu sunt un bărbat. Sunt o femeie. Și farmecele tale nu pot lucra asupra mea.”

Femeia se încruntă, pentru că trebuie să-și fi dat seama că Angel, care stătea acolo, sfidător, avea dreptate; în mod clar, puterile ei erau inutile împotriva ei. Trebuie să fi fost prima persoană din viața acestei femei, își dădu seama Angel, pe care nu o putea atinge.

Femeia scoase un țipăt de furie, în timp ce se repezi înainte, cu ghearele afară, de parcă l-ar fi făcut bucăți pe Angel.

Angel nu a putut reacționa la timp – și nu era unde să alerge pe podul mobil îngust de piatră. Ea s-a pregătit când a simțit curând că femeia

o abordează, deasupra ei, apucând-o și împingând-o spre piatră. În timp ce femeia își gheare pentru față, Angel a apucat părul femeii și a smucit cât de tare a putut, până când în cele din urmă a strigat de durere și Angel a reușit să se rostogolească.

Angel se ridică în picioare și o lovi puternic pe femeie, forțând-o să se îndepărteze din calea ei, apoi alergă spre Thorgrin. El zăcea acolo, încă legat de vraja invizibilă.

Angel se întinse lângă el și îngenunche lângă el, frenetic, când femeia începu să se întoarcă.

„Thorgrin!” strigă ea scuturându-l. "Sunt eu! Înger! Vino înapoi la mine."

Dar, spre groaza ei, Thorgrin stătea întins acolo, neajutorat, cu ochii străluciți, în timp ce se uita la cerul întunericului.

Angel simți că inima i se scufundă.

„Thorgrin, te rog!” ea a plans.

Dintr-o dată a simțit ghearele înfipându-i în gleznă și s-a întors și a văzut-o pe femeie care o apucă. Următorul lucru pe care îl știa că aluneca înapoi de-a lungul pietrei în timp ce femeia o smucea.

Angel a reușit să se întoarcă și, în timp ce o făcea, a privit bine fața femeii și a fost îngrozită. Nu mai era o femeie frumoasă acolo; în schimb, adevăratele ei culori îi ieşiseră odată cu furia. Acum era un demon urât, cu fața verde, căptușită cu negi. S-a năpustit asupra lui Angel, aterizat deasupra ei și și-a pus ambele mâini pe gât. Ea a strâns și a început să o sufoce pe bune.

Angel, gâfâind, a întins mâna și a prins-o de încheieturile mâinilor și a încercat din răsputeri să o smulgă pe grotesca femeie de pe ea. Dar nu a fost de folos; nu era suficient de puternică. Această femeie era un demon și Angel știa că va muri prin strânsoarea ei.

„Thorgrin!” strigă Angel slab, gâfâind. "Ajuta-ma! Vă rog!"

Angel pierdea aer. Simțea că leșina, știa că în câteva clipe va fi moartă. Dar ea nu a regretat; măcar ea murise luptând pentru Thorgrin.

Deodată, Angel putu să respire din nou, când a văzut-o pe femeie zburând cu spatele de pe ea. Ea clipi, confuză, gâfâind, iar inima i s-a ridicat pentru a-l vedea pe Thorgrin grăbindu-se înainte și aruncând femeia de pe ea.

Angel a sărit în picioare și Thor a venit în fugă la ea și a îmbrățișat-o.

— Înger, spuse el, în mod clar depășit. „M-ai adus înapoi. Dragostea ta m-a adus înapoi.”

Amândoi s-au întors și au înfruntat femeia care, în timp ce stătea în picioare, a început să se transforme în altceva. Trupul ei s-a întins pe măsură ce se ridica din ce în ce mai sus, până la o înălțime mare, treizeci de picioare înălțime, corpul ei verde, lipici, cu chipul unui demon.

Ea a ridicat un picior uriaș și l-a dat jos, parcă pentru a-i zdrobi pe amândoi.

Thor l-a apucat pe Angel și a scăpat din drum cu ea în ultimul moment. Piciorul demonului a coborât chiar lângă ei. Angel a simțit vântul năvălind în aerul ei și, când a lovit piatra, lumea s-a cutremurat. Piciorul său a lovit cu suficient impact pentru a zdrobi podul mobil de piatră, făcându-l în bucăți.

Angel a simțit că cade, în timp ce ea și Thor cădeau prin pod, care s-a prăbușit în jurul lor într-o mare avalanșă și zgomot de piatră. A căzut prin aer și, o clipă mai târziu, s-a trezit din nou scufundată, înapoi în marea de sânge, cu Thorgrin lângă ea.

S-au împroșcat și s-au zdruncinat, căci de data aceasta, curenții, mult mai puternici, i-au dus în goană în aval, departe de castel, înapoi spre corabie. Era ca și cum ar fi fost prinși de repezi, iar cei doi se zvârliră cap la cap în apele spumante, marea clar supărată, vrând să-i alunge din această Țară a Sângelui. În depărtare, Angel îl văzu pe demonul încă stând pe pod, urlând, înfuriat, dorind cuvenitul.

Au țâșnit în aval și, în timp ce ea s-a ținut de Thorgrin, cei doi au făcut tot posibilul să rămână pe linia de plutire.

„Thorgrin, frânghia!” strigă o voce.

Angel s-a întors și a văzut o frânghie trecând pe lângă ea și, în timp ce ridica privirea, a văzut nava lor, Reece și ceilalți stând lângă șină și privind în jos disperați.

Thorgrin a întins mâna spre el și pur și simplu a ratat-o – dar Angel, mai aproape de ea, a reușit să o apuce. Ea a agățat o viață dragă, iar Thor a agățat de ea, iar cei doi au fost în cele din urmă opriți, atârnați de funie, legați de navă.

Ea s-a ținut strâns când i-a simțit pe ceilalți trăgându-i, o mână pe rând, și în curând s-au apropiat suficient pentru ca Reece și ceilalți să se întindă în jos, să-i apuce și să-i tragă înapoi pe punte.

Angel și Thorgrin au îngenuncheat acolo, scuipând apele de sânge, respirând greu, în timp ce au fost aduși în picioare și îmbrățișați de ceilalți.

Thor se întoarse către Angel, cu o privire de profundă recunoștință în ochii săi – care, Angel a fost încântat să vadă, nu mai erau smălțiți.

„Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc”, a spus el.

S-au îmbrățișat în timp ce ceilalți li s-au alăturat, iar curenții hohotei și-au dus nava departe, spre un orizont de lumină, spre libertate și departe de Guwayne, de Țara Sângelui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Gwendolyn a zburat pe spatele lui Lycoples, cu Argon în spatele ei, cei doi planând peste Marea Deșeuri așa cum fuseseră ore întregi și cu greu îi venea să creadă unde se afla. Părea că cu doar o clipă în urmă ea era prinsă în Ridge, că toate păruseră fără speranță; dar acum, zburând din nou pe spatele unui dragon în drum spre a-l vedea pe stăpânul lui Argon, pentru a afla despre Thorgrin, pentru a descoperi secretul, se simțea din nou eliberată — și plină de speranță. Se simțea ca și cum lumea ar fi a ei.

În timp ce Gwendolyn zbura, se uită în jos la Deșeurile nesfârșite răspândite dedesubt, contururile în continuă schimbare ale ținuturilor Imperiului, atât de mortale și totuși atât de frumoase. De aici de sus, pământul părea o uriașă operă de artă, întinderea nisipurilor roșii ale deșertului întinzându-se în toate direcțiile, în sus și în coborâre, nimic altceva decât golul înglobând Creasta cât de departe putea vedea cu ochii. Iluminat de cei doi sori, era uluitor de frumos, chiar dacă pustiu, nisipurile roșii reflectând și absorbind lumina, terenul schimbându-se din când în când în stâncă sterp, stânci și revenind înapoi la stâncă și nisip. Din când în când, mult mai jos, observa mici grupuri nomadice de sclavi sau creaturi care se plimbau prin deșert, oprindu-se și strâmbându-se la ei, probabil, își gândi ea, întrebându-se ce ar putea zbura deasupra capului.

Gwen habar n-avea unde se îndreptau, așa că a urmat exemplul lui Argon în timp ce acesta îi îndruma pe Lycoples spre nord, spre Northern Spike, spre țara în care spunea că locuia stăpânul său. După atâtea ore de zbor, parcurgând atâtea mii de kilometri, zburând cu o viteză atât de mare încât abia își mai tragă respirația, Gwen nu se putea abține să nu se întrebe cât de departe era Northern Spike și dacă stăpânul lui Argon va fi cu adevărat acolo. Deși era încântată să-l cunoască, simțea și un sentiment de groază. La urma urmei, Argon avertizase că întâlnirea cu el le-ar pune în pericol viața.

Gwendolyn apucă strâns solzii balaurului, ținându-se în timp ce balaurul zbura înăuntru și ieși din nori și, în timp ce făcea, s-a pierdut în

gânduri. O parte din ea a vrut să ia frâiele și să întoarcă dragonul și să zboare direct la Thorgrin, la Guwayne, oriunde s-ar afla. Ea voia să zboare departe de toate acestea, departe de necazurile Crestei, departe de Imperiu și necazurile lui, înapoi peste marea deschisă; a vrut să-și găsească soțul și fiul, să trăiască undeva fericită cu ei, în pace.

Dar ea știa că nu poate. Ea avea o responsabilitate. Ea a jurat că-l va ajuta pe Rege, pe oamenii din Ridge și pe exilații ei din Inel încă acolo. Ea mai avea responsabilitățile unei regine și chiar dacă ar fi o regină în exil, și nu putea întoarce spatele poporului ei.

În timp ce zburau, Gwen se întrebă cu nerăbdare cum ar putea fi stăpânul lui Argon. Nici nu-și putea imagina cât de puternic ar putea fi, cineva suficient de puternic pentru a antrena Argon. Ce ar avea de spus? Oare ar putea să o ajute să o reunească cu Thorgrin? Și care era secretul pe care îl ascundea? Gwen a simțit că era important, că era secretul pe care Argon i-l ascunsese de când îl cunoscuse. Că avea de-a face cu însuși destinul Inelului însuși.

Au alunecat sub nori și, în timp ce făceau, lui Gwen i s-a oferit o vedere la ceva mult mai jos, care i-a făcut inima să bată mai repede. Acolo, la orizont, pustiirea Marii Deșeuri a făcut loc unui nou peisaj. Era un teren diferit de oricare pe care l-a văzut ea vreodată, apa strălucind sub soare; părea că pământul s-ar fi rupt în bucăți, arăta ca o mie de insule mici plutind în ape puțin adânci, aproape una de alta. Era ca și cum deșeurile s-ar fi spulberat în o mie de lacuri minuscule, mici insule de pământ între ele conectate prin pasarele de nisip și stâncă.

Lycoples coborau jos, întorcându-se în cerc și, în timp ce făcea ea, ochii lui Gwen erau aproape orbiți de strălucirea apei. Ea a văzut acest nou teren întinzându-se pentru totdeauna și s-a întrebat: oare acesta să fie locul?

Licoplii au țipat brusc și s-au crescut fără avertisment și au coborât în jos, stomacul lui Gwen coborând surprins. Se opri chiar la intrarea în insule și se așeză pe o stâncă mare și plată.

— Ce este, Lycoples? a întrebat ea, în timp ce balaurul stătea acolo și țipa, dar a refuzat să se ridice din nou.

Argon descălecă încet, apoi se întoarse și întinse mâna și făcu semn spre mâna lui Gwendolyn.

„Acest pământ este domeniul stăpânului meu”, a explicat el. „Dragurii nu au voie aici. Aici e cât de departe poate merge. Mă tem că trebuie să traversăm restul pe jos.”

Gwendolyn îl luă de mână în timp ce descăleca și, în timp ce stătea acolo, se întoarse și se uită la vastul peisaj de lacuri și insule interconectate, părând să se întindă pentru totdeauna, cât putea ea să vadă, de parcă lumea s-ar fi spart într-un milioane de bucăți mici. Ea s-a uitat în jos și a văzut că apa era puțin adâncă, aproape de un picior adâncime, și s-a mirat de natura ei. Aici, și-a dat seama ea, se poate merge cu adevărat pe apă.

— Stăpânul meu cere ca vizitatorii să meargă pe jos, spuse Argon, în timp ce se întoarse și o înfrunta pe Gwendolyn, cu fața plină de îngrijorare, o expresie pe care ea nu-l mai văzuse niciodată purtând.

„Acesta este un loc al puterii, Gwendolyn”, a adăugat el. „Un loc diferit de oricare ai fost. Dacă stăpânul meu încă locuiește aici, s-ar putea să nu supraviețuiești întâlnirii. Ești sigur că aceasta este o șansă pe care ești dispus să o asumi?”

Gwen simți un sentiment de aprehensiune când se uită înapoi la el, dându-și seama de finalitatea deciziei ei – dar fără îndoieli când se gândea la Thorgrin, la Guwayne.

Ea dădu încet din cap, hotărâtă.

Argon se uită înapoi la ea cu seriozitate, apoi în cele din urmă dădu din cap.

— Foarte bine, spuse el. „Mergeți aproape de mine. Intri într-un pământ care este mai mult magic decât substanță. Nu te abate de la cale. Iar tu, spuse el, întorcându-se către Lycoples, așteaptă-ne aici. Adică dacă ne întoarcem.”

*

Gwendolyn a făcut o drumeție cu Argon peste cele mii de insule, urmându-l în timp ce traversa podurile făcute din stâncă și nisip, care leagă insulele minuscule ca niște trepte într-un lac vast, simțindu-se ca și cum ar fi pășit într-un vis. Pe măsură ce mergea, micile lacuri au căpătat fiecare culoare diferită, trecând de la albastru la galben, de la stacojiu la roz, la alb, făcându-l să pară întregul loc ca și cum ar respira, făcându-l să se simtă viu.

La un moment dat, Gwen urma să pășească în apă, văzând că are doar câțiva centimetri adâncime, dar Argon a oprit-o.

„Acea apă pare puțin adâncă”, a spus el, „dar nu este. Este o iluzie. Pășește-te în ea și te vei cufunda în adâncurile eternității și nu vei mai fi văzut sau auzit niciodată.”

Gwendolyn se uită în jos la apa limpede, la doar câțiva centimetri sub ea, și a fost șocată. Începea să aprecieze cât de perfid era acest loc.

Făcuseră drumeții de ore în șir, toate în mod ciudat de tăcuți, cu excepția strigătului îndepărtat al păsărilor exotice și a sunetului animalelor ciudate stropind în apă, pe care Gwendolyn nu le putea vedea niciodată. Al doilea soare începea deja să apune și a început să cadă o ceață ușoară, să se întindă peste tot locul ca o pătură. În mod ciudat, nu a întunecat priveliștea, ci mai degrabă a făcut-o mai strălucitoare, făcând chiar aerul să pară strălucitor, viu. Cerul s-a fragmentat într-un milion de curcubee mici și, în timp ce mergea, cu umezeală grea în aer, a simțit energia intensă de aici. Era ca și cum intra într-un tărâm diferit, într-o dimensiune diferită a vieții și simțea că era cel mai puternic loc în care va fi vreodată.

Gwendolyn, cu picioarele dureroase, cu inima bătându-i în așteptarea de a-l găsi pe stăpânul lui Argon, a început să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar întâmpla. Ea mor de nerăbdare să pună întrebări despre Argon, dar ea ținea limba, știind că va vorbi când va fi gata.

— Stăpânul meu a trăit aici de o mie de secole, spuse în cele din urmă Argon, spulberând tăcerea, cu vocea profundă și sumbră. „Este un loc al nașterii – și, de asemenea, al morții. Este locul în care s-a format însăși lumea.”

Gwen se întrebă cât să ceară.

„Și cine este stăpânul tău?” a întrebat ea în cele din urmă, dorind să știe.

Argon făcu o pauză.

„El este chiar din lucrurile din care a fost format pământul”, a răspuns el în cele din urmă. „El este mai mult o creatură decât un om. Mai puțin uman chiar și decât mine. El este altceva, ceva mult mai puternic: este un Paragon.”

Un Paragon. Gwen a fost șocată de termen, unul despre care auzise doar când a citit cărțile antice. Nu crezuse niciodată că există unul cu adevărat.

„Am crezut doar că sunt un zvon”, a spus ea. „Chestii de legendă.”

Argon clătină din cap.

„Majoritatea sunt morți”, a recunoscut el. „Dar unul supraviețuiește încă.”

Gwen s-a tulburat la știri. Și-a amintit că a citit despre miticul Paragon, o rasă și mai puternică decât druidii, despre care se spune că este unul dintre stâlpii care au format și susținut lumea. Ar trebui să aibă puterea de a vedea nu numai trecutul și viitorul, ci și de a controla și modela

timpul. S-a zvonit că sunt cu un pas sub Dumnezeu. Se strădui să-și amintească ce spuneau cărțile.

„Alungat din rândurile cerului de Dumnezeu însuși, după ce și-au depășit puterea”, a spus Argon, citindu-i gândurile.

Gwen a tresărit când se cufunda atât de ușor în mintea ei.

"Este adevarat?" ea a intrebat.

El a continuat să meargă, rămânând tăcut, iar ea bănuia că nu va răspunde niciodată. Sentimentul ei de aprehensiune s-a adâncit. Din tot ce citise, o întâlnire cu un Paragon însemna o moarte sigură.

Totuși, ea a mers mai departe, hotărâtă de dragul lui Thor, de dragul lui Guwayne, totuși întrebându-se tot timpul dacă asta era o idee teribilă. Făcea drumeții și drumeții, traversând o insulă după alta, simțindu-se ca și cum ar fi mers de ani de zile.

Gwen se întoarse și se uită înapoi în timp ce mergea, și nu i-a mai putut vedea pe Lycoples, nici locul în care intraseră. Totul dispăruse de la orizont ceea ce părea cu veacuri în urmă. Ea și Argon erau singuri, adânc în acest pământ magic, prea departe pentru a se întoarce. Și pe măsură ce soarele apunea mai jos, ea nu se putea abține să nu se întrebe de parcă s - ar *mai* întoarce *vreodată* .

Pe măsură ce făceau drumeții, Gwen a început să aibă impresia că își pierde noțiunea realității și murea de nerăbdare să rupă monotonia.

— Îți amintești de tatăl meu? l-a întrebat ea în cele din urmă pe Argon, pierzându-se în gânduri, în amintiri și disperată după conversație. „Uneori, îmi este rușine să spun că nu. Încerc atât de mult să-i văd fața, dar nu pot. Trecutul meu uneori... se simte ca o lume îndepărtată.”

Argon a rămas tăcut mult timp, iar Gwen nu știa dacă avea să răspundă măcar. După ce a trecut suficient timp, a început să se întrebe dacă chiar pusese întrebarea.

„Îmi amintesc foarte bine de el”, a spus Argon. „Era un rege bun, dar un om mai bun. Avea o inimă suficient de mare pentru Regat.”

La cuvintele lui, lui Gwendolyn îi era dor de tatăl ei mai mult decât putea spune.

„Din toți copiii săi”, a continuat Argon, ceva timp mai târziu, „el ți-a plăcut cel mai mult.”

Gwendolyn a fost surprinsă de cuvintele lui.

"Pe mine?" a replicat ea. „Dar eu sunt o fată. Kendrick este cel mai în vârstă și liderul Silver. Reece este un războinic cu Legiunea. Luanda era

o regină și fiica cea mare. De ce mi-ai spune?”

Argon clătină din cap.

„Vorbiți despre ceea ce au făcut frații tăi, nu despre cine au *fost* ei . Esența unei persoane este cu totul altceva. Da, fiecare era bine în felul lui, dar aveai toate trăsăturile lor combinate. Ai fost mai mult decât un războinic – ai fost și un lider.”

El a mers în tăcere mult timp, în timp ce ea contempla cuvintele lui.

— Tatăl tău a fost la fel de apropiat de un frate ca și eu, spuse Argon. „Dar există un motiv pentru care nu-mi este dor de el: pentru că el trăiește în tine.”

Gwendolyn s-a simțit emoționată de cuvintele lui și a simțit o dorință bruscă de a se întoarce în Ring.

„Argon”, a spus ea, „te-ai întrebat vreodată dacă...”

Ea se opri brusc când Argon își ținea toiagul la piept și se opri în loc. Privi cu prudență, iar Gwen privi spre lacurile și insulele din fața lor, întrebându-se ce se întâmplă. Nimic nu i se părea diferit.

Argon își coborî încet toiagul și, în timp ce stăteau acolo, ascultând, așteptând, Gwen putu să vadă teama autentică de pe chipul lui. S-a uitat în ceața sclipitoare, fără suflare, până când, în cele din urmă, încet, apele au început să se undă.

Apele s-au ondulat nebunește până când curând a venit o mare stropire și a ieșit din adâncuri, ca un vulcan în erupție, o creatură care nu putea fi decât un Paragon. Inima i s-a oprit la vedere.

Arăta ca un bărbat, dar era de două ori mai lat și mai înalt și a apărut arătând ca un morman de noroi. Încet-încet, noroiul a căzut, alunecând pe părțile sale laterale, iar el a crescut mai înalt în timp ce ea se uita, din nou de două ori mai înalt. În cele din urmă, era totul limpede, arătând ca un schelet cu carne translucidă și ochi albi uriași, strălucitori, care o îngrozeau. Scoase un zgomot îngrozitor din adâncul interiorului, de fiecare dată când respira.

Își întinse gâtul până la nivelul ochilor lor și se uită la ei, încruntat, dar la câțiva centimetri de fața lui Gwendolyn – iar inima ei se umplu de frică.

În cele din urmă, se lăsă pe spate, stând în picioare și legănându-se pe loc, cu brațele și gâtul zvârcolindu-se ca șerpii, niciodată statice.

„Mă deranjezi din adâncuri”, a bubuit el, cu vocea profundă și tare ca o sută de oameni, zguduind lumea în timp ce vorbea.

Se întoarse către Argon, iar încruntarea lui s-a adâncit.

„Te-ai întors la stăpânul tău. Dar nu mai ești binevenit aici.”

Argon s-a îmbujorat.

„Iartă-mă, stăpânul meu”, a răspuns el și, pentru prima dată în viața ei, Gwen l-a văzut pe Argon îngenunchind și coborând capul. Gwendolyn i-a urmat exemplul, îngenunchind și plecând și ea capul.

Gwen a auzit zgomotul său de mârâit distinctiv, l-a văzut pe Paragon deschizând gura și mârâind și, pentru o clipă, a simțit că vor fi uciși.

Dar apoi a părut să se oprească, să se reconsidere.

— Ridică-te, spuse el.

S-au ridicat și, când Gwen și-a ridicat privirea la el, a părut furios. Stătea în picioare și se uită în jos la Gwendolyn cu atâta intensitate încât aproape i-a pârât ochii.

„De ce ai venit la mine?” a întrebat-o pe Gwendolyn, cu vocea reverberând.

„Trebuie să-mi găsesc soțul”, a răspuns Gwen. „Și fiul meu.”

Paragonul a stat acolo mult timp, scoțând un sunet ca un mârâit din adâncul pieptului lui, iar ea se întrebă dacă va răspunde vreodată.

„Fiul tău este pierdut”, a spus el, „în brațele Domnului Sângelui”.

Gwendolyn simți că un cuțit i-a fost înfipt în inimă la cuvintele lui, în timp ce simțea certitudinea lor. Ea a simțit un sentiment oribil de pierdere și doliu.

„Trebuie să existe o modalitate de a-l aduce înapoi!” a implorat ea. "Vă rog. as da orice! Chiar și propriul meu suflet.”

Paragonul făcu o pauză lungă, uitându-se înainte și înapoi de la Argon la ea.

„Există întotdeauna o cale”, a spus el. „La urma urmei, lumea este o creație. Și creația nu este statică.”

Gwen își gândi cuvintele, simțind un sentiment de speranță.

"Ce inseamna asta?" întrebă ea, disperată.

Dar Paragonul s-a întors către Argon, ignorând-o.

„Sfârșitul zilelor a sosit”, i-a spus el lui Argon. „Timpul tău pe acest pământ este aproape de sfârșit. Eu am fost cel care te-am născut și eu trebuie să te iau înapoi. Știai deja că acest lucru este adevărat – motiv pentru care nu ai vrut să mă vezi.”

Argon se uită înapoi, cu frica în ochi.

„Nu vă faceți griji”, a continuat Paragonul. „Nu te voi lua acum. Dar curând. Foarte, foarte curând. Alege-ți cu grijă moartea.”

Argon dădu din cap și se uită în jos, smerit, iar Paragonul se întoarse înapoi către Gwendolyn.

— Ai făcut un jurământ, nu-i așa? el a intrebat-o.

Gwen se uită în urmă, confuză.

„Un jurământ făcut Regelui Crestei. Ai jurat că îi vei salva poporul. Oricare ar fi costul. Să-i conducă afară din Ridge dacă Regatul lui ar fi distrus.”

Gwendolyn dădu din cap.

„Am făcut”, a spus ea.

"A sosit timpul. Regele a murit, ucis de propriul său fiu.”

Gwendolyn icni, îngrozită să audă că fusese fiul lui.

„Creasta așa cum o cunoști,” a adăugat Paragonul, „nu va mai fi. În timp ce vorbim, este invadat de hoarde pe care lumea nu le-a văzut niciodată.”

Făcu o pauză, aplecându-se mai aproape.

„Tu, Gwendolyn, ești ultima speranță. Poți salva acest popor, îi poți conduce în exodul lor. Crezi că destinul tău a fost exodul Inelului, dar asta a fost doar o încălzire. Adevăratul tău destin este exodul Ridge-ului. Nu ți-ai îndeplinit misiunea în viață – nici măcar nu ai început-o.”

Gwen se uită înapoi, încercând să înțeleagă.

„Dar unde pot să-i conduc pe acești oameni?” ea a intrebat. „Creasta este înconjurată de nimic. Nu i-aș conduce decât prin Marea Deșeuri, până la moartea lor. Și cine sunt eu să conduc o națiune atât de mare?”

Paragonul și-a lăsat gâtul pe spate, l-a răsucit și l-a întors și l-a curbat cu susul în jos înainte de a se întoarce spre ea. Gwen nu înțelegea deloc această creatură și simțea o teamă groaznică în prezența lui, o teamă și o teamă pe care nu le putea înțelege.

„Sau”, a continuat Paragonul, „poți alege să nu salvezi Creasta. Îți poți plimba cu dragonul peste mare, până la Thorgrin. Îl poți găsi și fi cu el pentru totdeauna. Alegerea este a ta.”

gândi Gwendolyn. Inima ei tresări la gândul că îl va vedea din nou pe Thorgrin, atât de ușor la îndemână. Dar și-a luat în considerare jurământul și și-a dat seama că nu-l poate încălca.

„Am făcut un jurământ”, a spus ea. „A fost un jurământ sacru. Asta înseamnă mai mult decât viața mea. Mai mult decât Thorgrin.”

Paragonul dădu înapoi în semn de aprobare.

„Bine”, a spus el. „Asta te diferențiază. Ești regină din cauza meritului, pentru că alegerile tale merită să fii una. De aceea vei conduce acest popor.”

„Dar încă nu înțeleg”, a spus Gwen. „Unde pot să-i conduc?”

Paragonul făcu o pauză.

„Nu știi?” el a intrebat. „Este răspunsul care a stat în fața ta de tot timpul.”

Ea se uită înapoi în gol.

Apoi, deodată, o imagine i-a fulgerat în minte. Era uluită.

„ *Inelul* !?” întrebă ea fără suflare.

A dat din cap înapoi.

Mintea lui Gwen năvăli de mirare.

"Dar cum?" ea a intrebat. „Inelul este distrus. Și se află peste mare, la jumătatea lumii.”

„Și cum rămâne cu Scutul?” A intervenit Argon, și el, părând surprins. „De asemenea, nu mai este.”

„Fără Scut”, a adăugat Gwen, „nu am putea reține hoardele Imperiului.”

Paragonul se lăsă pe spate și râse.

„E chiar mai rău decât atât, mă tem”, a spus el. „Milioanele de soldați Imperiului care așteaptă să te atace sunt cel mai mic dintre pericolele tale. Există o forță mult mai mare decât ei asupra distrugerii voastre.”

Gwendolyn aşteptă, simţind un sentiment de groază.

„Cele întunecate”, a spus el. „Condus de Domnul Sângelui. De creatura care are fiul tău. Marea armată se ridică. O armată mai mare decât a cunoscut-o vreodată Imperiul. Sunt o forță de neoprit.”

— Atunci este fără speranță, spuse Gwen, recurgând la frică. „Toți suntem sortiți să murim.”

„Te-am considerat că ai mai multă speranță decât atât”, a spus Paragonul, dezaprobator. "Intotdeauna exista speranta."

"Dar cum?" întrebă Gwen. „Cum ne putem întoarce la Inel fără scut?”

Paragonul sa întors la Argon.

„Ai fost cel mai mare student al meu”, a spus el. "Tu sti raspunsul. Se află adânc în tine. Întotdeauna a fost dincolo de mâna ta, a fost întotdeauna secretul care nu era la îndemâna ta. Este singurul lucru care

te-a roade, singurul secret pe care ți l-am ascuns în toate aceste secole. Singurul lucru pe care nu puteai să-l știi până nu a venit momentul potrivit. Dar acum a sosit momentul."

Argon se uită înapoi cu trepidare și mirare.

„Ce este, stăpâne?" el a intrebat. „Care este secretul pe care încă trebuie să-l învăț?"

Paragonul s-a oprit îndelung, cu brațele clătinându-și ca șerpii, întorcându-și gâtul într-un loc și în altul – până când în cele din urmă se opri și rămase foarte nemișcat. Se uită la Argon.

— Inelul vrăjitorului, spuse el. „Nu ai înțeles niciodată pe deplin ce înseamnă. Întotdeauna ai luat-o doar pentru Scut. Dar Inelul Vrăjitorului, studentul meu, are două semnificații. Da, este Inelul, Scutul despre Canion. Dar există un alt sens. Un alt inel."

Argon strânse ochii uimit în timp ce Paragonul se aplecă în față și se uită în ochii lui.

„Un alt inel?" întrebă Argon.

Paragonul dădu din cap.

— Un inel adevărat, spuse el.

Gwen și Argon gâfâiră amândoi, uimiți de revelație.

„Inelul vrăjitorului este, de asemenea, un obiect. Un inel magic, format în zorii timpului. Este singurul lucru care îl poate opri pe Lordul Sângelui, singurul lucru care poate restabili Scutul pentru totdeauna, restabili Inelul, restabili Regatul pe care l-ați avut cândva. Acest inel este singura ta speranță de mântuire."

„Și unde putem găsi un astfel de inel?" întrebă Gwendolyn. „Voi merge oriunde. Fă orice."

Paragonul clătină din cap.

„Se află în Țara Inelului", a spus el, „dar nu trebuie să găsești tu. Este o căutare pe care o poate face doar o singură persoană din lume. Este un inel pe care doar o singură persoană din lume îl poate purta."

Ochii lui Gwendolyn s-au luminat de înțelegere.

— Thorgrin, spuse ea.

Paragonul dădu din cap.

„Și de unde va ști el unde este?" ea a intrebat.

„El va ști", a răspuns el. „În adâncul sufletului, el va ști."

Gwendolyn a avut deodată o altă realizare.

— Dragonul, spuse ea, punând totul împreună. „A venit ca să o pot trimite înapoi peste mare, la Thorgrin. Pentru a putea transmite acest mesaj, spune-i lui Thorgrin despre Inel.”

Paragonul dădu din cap.

„Dar dacă o fac”, a continuat Gwendolyn, „atunci va trebui să renunț la dragon. Odată ce mă va întoarce pe Ridge, nu voi avea niciun dragon care să mă ajute. Va trebui să conduc oamenii pe jos.”

Paragonul a tăcut și, în cele din urmă, Gwendolyn a înțeles. Totul avea sens: urma un test suprem pentru ea și pentru Thorgrin. Două fețe ale aceleiași monede, ambele necesare pentru a restaura Inelul.

„Și fiul meu?” ea a intrebat.

„Inelul este singurul lucru care îl poate salva acum”, a răspuns Paragonul. „Dacă Thorgrin nu reușește să-l găsească – și cel mai probabil el va eșua – toți nu veți fi nimic.”

Paragonul și-a ridicat brusc brațele spre cer, a scos un țipăt care a despicat pământul, apoi s-a scufundat la fel de repede din nou sub ape, apa clocotind și șuierând în jurul lui, lăsând doar fum și ceață.

Gwendolyn și Argon s-au uitat unul la altul, fiecare realizând că în fața lor se aflau cele mai mari încercări de până acum.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Kendrick a galopat prin Marea Deșeuri, alături de Brandt, Atme, Koldo, Ludvig – și acum Kaden – cei șase încărcând înapoi, după confruntarea lor cu Umblătorii Nisipului, înapoi spre siguranța Crestei. Kendrick era bucuros, la fel ca și ceilalți, toți atât de ușurați încât îl găsiseră pe Kaden la timp și îl aduceau acasă nevătămat. Călăreau din greu toată ziua și toată noaptea de când l-au recuperat, iar Kendrick simți nevoia, la fel ca și ceilalți, să se întoarcă pe Ridge.

În cele din urmă, după ore de monotonie, peisajul a început să se schimbe, iar Kendrick, spre uşurarea lui, a văzut Zidul de Nisip care se profilează la orizont şi ştia că Ridge nu avea să fie departe de el.

— Încă nu-i văd, strigă Ludvig.

Kendrick se uită la orizont și, de asemenea, nu văzu niciun semn de Naten și de ceilalți; a fost surprins. Acei cavaleri ai Crestei juraseră să se întoarcă pentru ei, cu cai. Kendrick știa că cavalerii din Ridge sunt onorabili și bănuia că Naten era în spatele ei. Poate că nu dorise ca Kendrick să se întoarcă și știa că, dacă nu ar fi venit după ei, probabil că n-ar fi venit. Dar nu știa el că își găsiseră proprii cai, că își găsiseră propria cale de întoarcere. Bănuia că vor avea naiba de plătit când se vor întoarce.

În timp ce călăreau, Kendrick a observat expresiile de pe fețele lui Koldo și Ludvig și părea că erau mai răniți de trădarea oamenilor lor decât Kendrick.

„Atunci nu au venit după noi”, a răspuns Koldo, cu vocea dezamăgită.

Ludvig pufni.

„Ar trebui să fim surprinși?” el a raspuns. „Naten vorbește mare și îi amenință pe alții. Dar când vine vorba de asta, el este un laș.”

„Când ne întoarcem, el va fi disciplinat”, a răspuns Koldo. „Ne-a lăsat acolo să murim și se va face dreptate.”

Koldo se întoarse către Kendrick.

— Ai fost amabil să-l suporti, spuse el. „Îmi pare rău că ți-a dat atât de greu. Vă datorăm că v-ați alăturat acestei misiuni, o misiune care nici măcar nu a fost a voastră. Nu vă putem mulțumi suficient.”

Kendrick dădu din cap, respectul și admirația lui pentru Koldo și Ludvig reciproc.

„Nu toți membrii unei instanțe au aceleași valori”, a răspuns el. „Același lucru este valabil și în Inel. A fost o onoare să vă alătur în această misiune. La urma urmei, ceea ce face un frate este egală onoare, curaj – iar voi doi sunteți frații mei astăzi.”

Au călărit și au călărit, iar sunetul a devenit asurzitor pe măsură ce se apropiau de Zidul de Nisip, Kendrick mijind din ochi când nisipul începea să-l lovească chiar și de aici. Kendrick s-a acoperit în folie pe care le-o dăduse Koldo, înfășându-se din nou și din nou, până când în cele din urmă, când au intrat în el, și-a înfășurat și fața. Și-a amintit, după ce l-a străbătut o dată, cât de aspru putea fi acest Zid de Nisip și nu aștepta cu nerăbdare să intre din nou.

Zgomotul a atins un nivel de febră, înecând toate celelalte, când Kendrick s-a trezit brusc cufundat într-un zid de nisip, o tornadă staționară. Nisipul l-a zgâriat din toate unghiurile posibile. Era aproape imposibil de văzut, iar Kendrick răsuflă, aerul și nisipul atât de intense în timp ce galopează împreună cu ceilalți. Nu avea senzația că se va termina vreodată.

Kendrick a izbucnit în cele din urmă pe cealaltă parte, împreună cu ceilalți, pornind înapoi în cerul liber, în deșert deschis, și a gâfâit de ușurare. Lumina orbitoare a soarelui năpădea asupra lui și nu-i păsa – era doar fericit să fie din nou în aer liber. Și în timp ce se uita în lături, îi văzu și pe ceilalți desfăcându-se și le-a văzut bucuria și ușurarea pe fețele lor, toți și caii lor, zgâriați, dar încă vii.

Dar Kendrick observă, de asemenea, expresiile surprinse de pe fețele lor în timp ce priveau drept înainte, și el se întoarse, privind înapoi înainte, întrebându-se ce vedeau.

În timp ce făcea, Kendrick căzu gura căscată de șoc. Acolo, în față, erau vârfurile crestei, așezate la orizont – și la început a fost uşurat să le vadă. Dar înaintea lor, între grupul lor și casă, era o priveliște care îl umplea de groază, o priveliște pe care nu se așteptase să o vadă în viața lui. A fost o priveliște care ia făcut pe toți să se oprească brusc pe cai.

Stăteau cu toții acolo, respirând greu, holbați, fără cuvinte.

„Nu se poate”, a spus Koldo.

Kendrick se gândea la același lucru. Pentru că acolo, înaintea lor, era cea mai mare armată pe care o văzuse vreodată, milioane de soldați, purtând o armură neagră strălucitoare, răspândindu-se în toate direcțiile, cu spatele la Kendrick. Toți se pregăteau să invadeze Ridge din toate părțile, înțelese Kendrick. Roiau ca furnicile într-un cerc masiv, apropiindu-se de vârfuri.

Kendrick a auzit un zgomot, s-a întors și a văzut izbucnind prin Zidul de Nisip, alți mii de soldați ăștia, care se revărsau în fiecare secundă. Au arborat bannere distinctive, iar el s-a chinuit să înțeleagă cine erau, cine se putea mobiliza pentru a ataca creasta.

„Cavalerii celor șapte”, a anunțat Koldo, cu vocea gravă.

— Ei suportă toată greutatea armatelor Imperiului, spuse Ludvig, consternat în glas. „Dacă au descoperit creasta, am terminat.”

Kendrick stătea acolo, cu inima bătându-i-se, realizând că aveau dreptate.

Kendrick și-a dat seama, de asemenea, că se aflau într-o poziție neobișnuită acum, putând asista la asta din spate, prezența lor încă nedetectată din Imperiu. Nu puteau, desigur, indiferent de șanse, să se întoarcă și să plece, nici cu frații lor înăuntru, nici cu Gwendolyn acolo.

Toți au făcut schimb de priviri și, în tăcere, toți se gândeau la același lucru. Ar trebui să găsească o modalitate de a ataca.

„Trebuie să găsim o cale de întoarcere”, a spus Koldo, „și să-i ajutăm să se apere. Chiar dacă înseamnă viețile noastre.”

„Frații noștri vor muri cu toții acolo”, a spus Kendrick. „Și vom muri apărându-i.”

„Și cum să intrăm?” întrebă Brandt. „Au Ridge înconjurat.”

Kendrick i-a văzut pe Koldo și pe Ludvig scrutinând peisajul, contururile crestei, apoi au schimbat o privire înțelegătoare.

„În spatele acelei formațiuni de stâncă, departe de rândurile soldaților”, a spus Koldo, arătând, „se află un tunel, ascuns. Se duce pe sub Ridge. A fost construit pentru vremuri ca asta. Putem ajunge la el nedetectați. Să mergem repede și să ne alăturăm fraților noștri, înainte ca soldații să ne detecteze.”

Koldo a dat cu piciorul calului și i s-au alăturat cu toții, alergând sub cerul deșertului, pentru Ridge, pentru frații lor, pentru cea mai mare bătălie din viața lor - pentru vitejie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Thorgrin stătea pe puntea navei, cu capul în mâini, cu coatele pe genunchi, complet deznădăjduit. După ce curenții i-au scos din Țara Sângelui, de sub întuneric, prin cascada de sânge și înapoi în marea deschisă, ei au plutit acum fără țintă în vastul ocean deschis, Thor simțindu-se de parcă întreaga lui viață ar fi plutind. departe de el. Soarele a apus, luminând totul, iar Thor știa că ar trebui să fie fericit să fie din nou sub cerul liber, departe de întunericul Țării Sângelui.

Dar Thorgrin nu simțea nimic ca bucuria; în schimb, se simțea de parcă, pentru prima oară în viață, eșuase la o căutare. Se străduise să-și salveze fiul și nu-și reușise misiunea. Nu reușise să ajungă la cea mai prețuită posesie a sa din lume, nu reușise să învingă un dușman, o țară, mai puternică decât el. De fapt, fusese menit să moară acolo, știa el și, dacă nu ar fi fost Angel, ar fi fost încă acolo acum, prins pentru totdeauna.

Acum iată-l, plutind pe mare cu restul Legiunii, prea descurajat pentru a se mișca, deși toți căutau la el pentru conducere. Pentru prima dată în viața lui s-a simțit paralizat, s-a simțit lipsit de scop, a simțit că nu poate oferi niciunul. Își pierduse fiul și nu vedea rostul să continue. Știa că nu există cale de întoarcere în Țara Sângelui, știa că era un loc de netrecut pentru el. Încă nu era suficient de puternic – așa cum îi avertizase Ragon.

A fost umilitor pentru Thor să realizeze că există inamici mai puternici decât el, că există limite ale puterii sale – chiar și atunci când propriul său fiu era în joc. Și, mai presus de toate, îl chinuia pe Thorgrin să se gândească la Guwayne blocat acolo, în ghearele Lordului Sângelui și a ființelor sale întunecate, pentru a fi modelat în orice scop răul pe care îl aveau pentru el. Propriul său băiat, smuls de la el; un tată incapabil să-și salveze fiul.

Thorgrin stătea acolo ținându-și capul, urându-se pe sine.

În timp ce stătea acolo, Thor s-a gândit din nou și din nou în capul lui ce nu a mers prost, cum ar fi putut să facă totul diferit. În timp ce nava

lor se legăna pe valurile care se rostogoleau, el se simțea fără țintă, de parcă nu ar exista niciun motiv să meargă mai departe fără Guwayne. Nu se putea întoarce la Gwendolyn fără el, un eșec — nici măcar nu putea trăi cu el însuși ca un eșec. Și totuși nu vedea altă cale.

S-a simțit fără speranță pentru prima dată în viața lui.

— Thorgrin, se auzi o voce blândă.

Thor simți o mână liniștitoare pe umărul lui și ridică privirea pentru a vedea pe Reece stând deasupra lui. Reece stătea lângă el, cu bunăvoință, încercând clar să-l consoleze.

„Ai făcut tot ce ai putut”, a spus el.

„Ai ajuns mai departe decât oricine altcineva”, se auzi o altă voce.

Thor s-a întors să-l vadă pe Elden venind și așezându-se pe partea cealaltă a lui. A auzit scârțâind lemnul pe punte și și-a ridicat privirea pentru a-i vedea și pe O'Connor, Matus, Selese, Indra și Angel, toți adunându-se în jurul lui, și a putut vedea în ochii lor îngrijorarea, cât de mult le păsa. pentru el. Se simțea rușinat; Îl văzuseră întotdeauna ca fiind atât de puternic, atât de sigur pe el însuși, fiind un lider. Nu-l văzuseră niciodată așa. Nu mai știa să acționeze; nu mai știa să fie cu el însuși.

Thor clătină din cap.

„Fiul meu încă stă dincolo de mâna mea”, a spus el, cu vocea unui bărbat zdrobit.

„Adevărat”, a răspuns Matus. „Dar uită-te în jurul tău. Suntem cu toții în viață. Ai supraviețuit. Nu totul este pierdut. Vom trăi cu toții pentru a lupta într-o altă zi. Vom îndeplini o altă misiune.”

Thorgrin clătină din cap.

„Nu există misiune fără fiul meu. Totul este lipsit de sens.”

— Și cum rămâne cu Gwendolyn? întrebă Reece. „Dar exilații Inelului? Și ei au nevoie de noi. Trebuie să-i găsim și să-i salvăm, oriunde s-ar afla.”

Dar Thor nu putea suporta gândul de a o înfrunta pe Gwendolyn, de a se întoarce la ei pe toți ca un eșec.

Încet, clătină din cap.

„Lăsați-mă”, le spuse el tuturor, fiind mai aspru decât și-ar fi dorit.

Îi simțea pe toți că se uitau înapoi la el, toți surprinși că va vorbi așa cu ei. Nu le mai vorbise niciodată în acest fel și le putea vedea rănirea pe fețele lor. S-a simțit imediat vinovat, dar era prea amorțit în sine și prea rușinat pentru a face față vreunuia dintre ei.

Thor privi în jos, incapabil să se uite la ei, și auzi gemetele și scârțâitul punții. Cu coada ochiului îi privi pe toți părăsindu-l, trecând spre partea îndepărtată a navei, lăsându-l în pace.

Thor simți o groapă în stomac; și-ar fi dorit să fi putut acționa altfel. Și-ar fi dorit să-și fi revenit, să-și recapete conducerea, să treacă peste asta. Dar această căutare eșuată l-a rănit prea profund.

Thor a auzit un țipăt îndepărtat și a cercetat cerul, întrebându-se dacă și-a imaginat asta. Suna ca strigătul unui dragon. Ar putea sa fie? A fost Lycoples?

În timp ce ridică privirea, căutând, inima lui Thor a sărit brusc o bătaie pentru a-l vedea pe Lycoples coborând, spargerea printre nori și înconjurând nava, țipând, batând din aripi. Putea vedea ceva atârnând din ghearele ei și, în timp ce ridica privirea spre soare, ferindu-și ochii, se strădui să-și dea seama ce era. Părea a fi un sul.

Câteva clipe mai târziu, Lycoples se prăbușește și ateriza pe punte în fața lui, deschizându-și aripile încet. Ea se uită fix la el și el putea să vadă înverșunarea, puterea din ei, privind înapoi sfidător, cu simțul scopului. Vroia să meargă să o îmbrățișeze, să verifice sulul, dar se simțea prea nepăsător ca să facă asta.

Ceilalți, totuși, s-au înghesuit în jurul dragonului de pe punte, păstrându-și distanța.

„Ce este pe sul?” întrebă Angel.

Thorgrin clătină din cap.

Angel, nerăbdătoare, a sărit în sus și a alergat spre Lycoples, a întins mâna cu tentativă și a luat sulul din gheare. Lycoples țipă încet, dar nu rezista.

Angel o desfăcu și se uită înăuntru.

— Este de la Gwendolyn, spuse ea, întorcându-se către Thorgrin și împingându-l în mâinile lui.

Thor îl simți în degete, pergamentul dur și se simțea atât de fragil; cu greu îi venea să creadă că traversase lumea. Ținând-o, l-a scăpat cumva din reverie și, în ciuda lui, a început să citească:

Dragul meu Thorgrin:

Dacă pergamentul te găsește, să știi că încă trăiesc și că mă gândesc la tine cu fiecare moment de respirație. L-am întâlnit pe stăpânul lui Argon și mi-a spus despre un Inel. Inelul vrăjitorului. De acest Inel avem

nevoie să fim reuniți din nou, pentru a-l salva pe Guwayne, pentru a ne restabili patria și a ne întoarce pe toți în Inel. Numai tu poți găsi acest Inel. Thorgrin, avem nevoie de tine acum. Am *nevoie de tine acum. Licoplii te vor conduce la Inel. Alătură-te ei. Fa-o pentru mine. Pentru fiul nostru.*

Thorgrin coborî pergamentul, cu ochii îngroziți, copleșit de emoție că primise un obiect de la Gwendolyn, auzind vocea ei, mesajul ei în capul lui.

Thor ridică privirea spre Lycoples, care stătea acolo, așteptând, și o parte din el se simți plină de energie, reînnoită cu un nou simț al scopului, gata să plece.

Dar o altă parte a lui încă se simțea prea zdrobită, prea epuizată pentru a continua. Ce rost avea, când Lordul Sângelui încă mai exista, cineva acolo pe care nu l-ar putea învinge niciodată?

"Bine?" apăsă Angel, uitându-se la el, aşteptând un răspuns.

Angel luă sulul și îl citi ea însăși cu nerăbdare, apoi se uită înapoi la Thor.

"Ce mai astepti?" a cerut ea.

Thorgrin stătea acolo, apatic, deprimat. O tăcere lungă s-a lăsat peste ei și, în cele din urmă, a clătinat din cap.

— Nu pot continua, spuse el, cu vocea ruptă.

Toți ceilalți îl priveau șocați.

— Dar au *nevoie de* tine, insistă Angel.

— Îmi pare rău, spuse Thorgrin. „I-am dezamăgit pe toată lumea. Imi pare rau."

Se simțea groaznic chiar și când rostia cuvintele și nu suporta să vadă privirea dezamăgită din ochii lui Angel.

Ceilalți au traversat puntea, dându-i din nou spațiu, dar Angel a rămas lângă el și a făcut un pas mai aproape. A văzut-o privind în jos la el cu ochii ei plini de suflet și s-a simțit cuprins de rușine.

— Îți amintești când ți-am spus despre Țara uriașilor? ea a intrebat. „Locul care ar putea găzdui leacul pentru lepra mea?”

Thorgrin dădu din cap, amintindu-și.

„Țara uriașilor este o metaforă”, a spus ea. „Nu este un teren propriu-zis. Este un loc în care trăiesc cei mari. Acesta este locul despre care vorbește Gwendolyn. Știu, pentru că am auzit de el toată viața mea —

locul despre care se zvonește că deține nu numai leacul pentru lepră, ci și Inelul vrăjitorului.

Thor privi înapoi, perplex.

„Nu înțelegi?” apăsă ea. „Dacă găsești acest Inel, nu numai că i-ar putea salva pe ceilalți, ci m-ar putea salva și pe mine. Nu poți să o faci pentru mine?”

În timp ce Thor s-a uitat înapoi la ea, a vrut să o ajute, a vrut să-i ajute pe toți – dar ceva din interiorul lui se simțea îngreunat, simțea că nu putea continua.

În ciuda lui, a privit în jos.

Angel se întoarse, cu o privire de trădare în ochii ei, și se năpusti spre partea îndepărtată a punții.

Thor închise ochii, suferind, simțind o durere în piept. Apoi, dintr-un motiv oarecare, s-a gândit la mama lui.

De ce, mamă? De ce am eșuat? De ce puterile mele și-au atins limitele? De ce te-am dezamăgit?

A închis ochii, încercând să-și imagineze chipul mamei sale, așteptând un răspuns. Dar nu a venit niciunul.

S-a concentrat cu toate puterile.

Nu am cerut niciodată nimic, mamă. te intreb acum. Ajuta-ma. Ajută-mă să-mi salvez fiul.

De data aceasta, când Thorgrin închise ochii, el și-a văzut mama în timp ce stătea la capătul skywalk-ului, cu un zâmbet pe față, privind înapoi la el cu compasiune.

Thorgrin , spuse ea, *nu ai eșuat. Nu poți da greș. Ceea ce vezi ca un eșec este doar o iluzie. nu vezi? Un eșec este ceea ce definiți că este.*

Thorgrin clătină din cap în ochii minții lui, luptându-se cu cuvintele ei.

Nu. Am eșuat. Fiul meu este fără mine.

Este el? a întrebat mama lui.

Nu-l voi mai găsi niciodată.

Nu vrei? ea a intrebat. *Niciodată nu este mult timp. În viață, eșuăm. Viața nu ar fi viață fără eșec. Pierderi. Înfrângere. Dar nu înfrângerea ne definește. Este ceea ce facem* după *înfrângere. Te vei prăbuși și vei cădea, Thorgrin? Asta este eșecul. Sau vei sta și te vei ridica? Vei fi*

suficient de curajos să te ridici pe picioare? Vei avea curajul să lupți din nou? Asta este victoria.

Ceva s-a trezit în Thorgrin și el și-a dat seama că avea dreptate. Curaj, cavalerism, onoare, vitejie – nu avea nimic de-a face cu victoria sau înfrângerea. A avut de-a face cu curajul de a încerca, de a susține ceea ce ai crezut, de curajul de a-ți înfrunta inamicul, oricât de formidabil ar fi el.

Thorgrin a simțit dintr-o dată un val proaspăt de energie copleșindu-l și, deodată, a simțit că alunga valul de întuneric care îl asuprise de când părăsise Țara Sângelui. S-a ridicat în picioare, ridicându-se la toată înălțimea și s-a simțit din ce în ce mai puternic, mai îndrăzneț, până când a rămas înalt și mândru.

Thor a început să traverseze puntea, să meargă spre Angel și, în timp ce mergea, ceilalți din Legiune trebuie să fi simțit asta, pentru că toți s-au întors și l-au privit plecând, iar de data aceasta, ochii li s-au umplut de bucurie când l-au văzut. stând înalt și mândru. Se întorsese la bătrânul Thorgrin.

Thor se apropie de Angel, o bătu pe umăr și ea se întoarse, iar ochii i s-au luminat și ei.

El a îngenuncheat și a îmbrățișat-o, s-a lăsat pe spate și a privit-o în ochi.

— Voi găsi Inelul Vrăjitorului, spuse el. „Sau voi muri încercând.”

Ea l-a îmbrățișat, iar el a strâns-o pe spate. Apoi s-a ridicat, s-a întors și i-a îmbrățișat solemn, unul câte unul, pe fiecare membru al Legiunii.

Thor s-a întors și ochii i-au întâlnit Lycoples, doi războinici, cu ochii strălucitori. Putea să vadă hotărârea pe chipul ei și era o hotărâre pe care el însuși o simțea acum. Aveau să călărească, bucuroși, până la marginile pământului împreună.

Thor s-a întors către ceilalți, în timp ce toți stăteau acolo, gata să-l îndepărteze și, în timp ce toți îl priveau cu speranță, pentru conducere.

— Puneți pe navigație spre Inel, cu toții, spuse el, cu vocea umplută din nou de încredere. „Ne întâlnim acolo. Voi găsi acest Inel al Vrăjitorului, mă voi întoarce la Inel și acolo vom fi uniți pentru totdeauna. Voi găsi acest inel, sau voi muri încercând.”

Grupul s-a uitat înapoi solemn, o lungă tăcere lăsând peste ei.

„Și dacă nu te întorci?” întrebă Matus.

Thor îl privi grav.

„O voi face”, a răspuns el. „De data asta, indiferent de ce, o voi face.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Naten stătea cu resentimente pe platformă, în timp ce aceasta se ridica din ce în ce mai sus de-a lungul vârfului Crestei, oamenii săi smulgând frânghiile în timp ce lemnul slăbit se legăna și scârțâia. Caii au călărit alături de ei, toți nerăbdători să coboare de cealaltă parte și să se aventureze în Marea Deșeuri pentru a-și căuta frații de arme, pentru Koldo, Ludvig, Kendrick și ceilalți. Naten îi era supărat amar.

Naten stătea acolo și el se gândi. Făcuse tot ce îi stătea în putere pentru a-i convinge pe soldați să *nu* se mai întoarcă acolo, să-și abandoneze frații, și mai ales pe Kendrick și oamenii săi, și să rămână în urmă aici, în siguranța Ridge-ului. Naten îi disprețuia pe Kendrick și pe ceilalți; nu-i dorea aici pe aceşti exilaţi din Inel. Îi detesta pe cei din afară și dorea ca lucrurile să fie așa cum fuseseră înainte de a sosi. Nici nu i-ar fi deranjat nici Koldo și Ludvig să nu se întoarcă – asta i-ar oferi doar o putere mai mare în rândurile armatei Ridge-ului.

— Este mormântul lor, l-au săpat, spuse Naten cu amărăciune, încercând să-și convingă oamenii pentru ultimă dată.

Toți — ceilalți șase soldați — stăteau acolo solemn, nemișcați.

„Pentru noi să ieșim acolo acum, este o prostie”, a continuat Naten. „Nu le vom găsi niciodată. A durat prea mult să se regrupeze. Și chiar dacă o facem, până acum ei vor fi deja morți. Să ne sinucidem cu toții? Va aduce asta beneficii pentru Ridge? The Ridge are nevoie de noi aici acum. Stii asta."

Dar oamenii lui se uitau în tăcere, moroși, nedorind să se clinteze.

În cele din urmă, unul dintre ei a ridicat din umeri.

„Avem ordine”, a spus unul. „Nu putem abandona misiunea. Dacă se întorc, am fi închiși.”

„Nu ne abandonăm pe frații noștri”, a adăugat altul.

Naten tăcea, ardea, ura această misiune. Ar fi trebuit să-i omoare pe toți el însuși mai devreme, când a avut ocazia. Acum era blocat, condamnat

să se întoarcă acolo.

Pe măsură ce platforma se ridica din ce în ce mai sus, Naten și-a zguduit creierul, disperat să vină cu o schemă, cumva să iasă din asta. Pe măsură ce se gândea și se gândea, i-a venit o idee: când ajungeau pe podeaua deșertului, când ceilalți nu se uitau, le înjunghia caii în burtă. Nimeni nu ar ști că este el. Și cu caii murind, nu aveau de ales; ar trebui să se întoarcă înapoi.

Naten a zâmbit la acest gând; a fost strategia perfectă. Pe măsură ce platforma continua să se ridice, îi mai era teamă, dar aștepta cu nerăbdare să-și pună în aplicare planul. În timp ce se apropiau de vârful crestei, Naten avea un zâmbet pe buze – îi va depăși pe toți. Întotdeauna a făcut-o.

Platforma s-a oprit în cele din urmă în vârful crestei, tremurând când ușile de lemn s-au deschis și toți caii și oamenii au ieșit. Nathan i-a condus, primul afară, asigurându-se că era în față și asumând comanda misiunii, fără a lăsa pe niciunul dintre ceilalți să i-o ia. El a mers cu o săritură în pas în timp ce se gândea la noul său plan. Ceilalți, alături de el, se țineau cu toții de grupul de cai suplimentari pe care îi duceau înapoi lui Koldo, Ludvig, Kendrick și ceilalți – iar Naten zâmbi înăuntru, știind că nu vor avea niciodată șansa să-i folosească.

Naten a păstrat pretenția, totuși, mărșăluind pe platforma largă din vârful Crestei și îndreptându-se spre partea îndepărtată, unde urmau să urce pe următoarea platformă și să coboare. S-a uitat afară în timp ce mergea, bucurându-se de priveliștea de pe cealaltă parte a crestei, de cerul vast și deschis, de sentimentul eternității. De aici sus, a simțit că stăpânește lumea.

Naten ajunse în cele din urmă în partea îndepărtată și, în timp ce făcea, se opri, așteptând cu nerăbdare să se bucure de asta. Întotdeauna iubea acest loc mai mult decât oricare din lume, unde putea să stea pe marginea stâncii și să simtă că privea spre eternitate.

Dar de data aceasta, în timp ce stătea acolo, Naten și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Se uită afară și nu văzu nicio platformă care să-i aștepte. Pentru prima dată, a dispărut.

S-a uitat în jos, nedumerit și, în timp ce o făcea, a fost și mai nedumerit să vadă platforma ridicându-se, făcându-și drum pentru a-l saluta. Nu avea niciun sens – nu era nicio patrulă care să fie condusă acum. Cine ar putea să-l urce?

Înainte ca Naten să poată înțelege, înainte să înțeleagă ce se întâmplă, platforma s-a oprit în vârf. Și înainte de a putea înregistra ce se

întâmpla, ușile ei s-au deschis și a văzut că se uitau înapoi la el niște fețe pe care nu le recunoștea. Fețe despre care și-a dat seama, cu un moment prea târziu, nici măcar nu erau omenești. Chipuri care erau inamicul.

Gura lui Naten rămase deschisă de șoc și groază când și-a dat seama, în picioare în fața lui, că era o platformă plină de soldați ai Imperiului, Cavalerii celor Șapte, toți înarmați și ucigași – primii invadatori care au ajuns vreodată pe solul Crestei. Vestitorul unei armate vaste care va veni.

Înainte să poată reacționa, Naten îl privi, în timp ce timpul încetinește, unul dintre ei ridică o suliță lungă și i-o împinge prin pântece, cu lama ei străpungându-i pieptul, el în agonie în timp ce durerea îl unduia. Cât de ironic, se gândi el: era aceeași moarte pe care și-o imaginase pentru caii săi.

Naten începu să cadă, în tăcere, fără cuvinte, peste marginea stâncii, prăbușindu-se jos spre moartea sa, prima victimă a războiului. În timp ce a făcut-o, a văzut dedesubt, așteptând să-și întâmpine cadavrul, priveliștea finală a vieții lui: milioane și milioane de soldați ai Imperiului, pregătindu-se să urce, pregătindu-se să distrugă Ridge o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Gwendolyn stătea pe vârful Crestei, pe platforma largă de piatră pe care o făcuse cândva în tur cu Regele, și cercetă cerul. Argon stătea lângă ea, Steffen de cealaltă parte și Krohn la călcâie, în timp ce cerceta orizontul, privindu-i pe Lycoples dispărând. După ce Lycoples i-a zburat înapoi de la stăpânul lui Argon și le-a lăsat pe ea și pe Argon aici, pe vârful Culmii, Gwen îi poruncise lui Lycoples să plece, să meargă să-l găsească pe Thorgrin și să-i transmită mesajul ei. Găsirea inelului vrăjitorului a fost ultima lor speranță, iar Gwendolyn, oricât și-ar fi dorit din motive egoiste, nu a putut să-l țină pe Lycoples aici cu ea. Așa că renunțase la singura ei șansă de a scăpa și, în schimb, alesese să ia o poziție aici, cu Inelul, pentru a nu-și abandona oamenii, jurământul, orice pericol ar veni.

Gwen nu avea regrete. Nu era în machiajul lui Gwendolyn să-și abandoneze poporul, iar ea îi promisese Regelui că îi va ajuta poporul și intenționa să-l păstreze. Ar fi putut să-i pună pe Lycoples să o lase jos, în siguranța capitalei, peste lac, departe de primele linii ale invaziei viitoare — dar nu era cine era ea. Dacă urma un război, aici voia ea să fie, în prima linie, adunând trupele, pregătindu-se.

Gwen și-a simțit inima fâlfâind, a simțit o senzație familiară de furnicături în mâinile ei, în brațe, în timp ce se pregăti pentru luptă, când intra în mentalitatea mentală. În timp ce zburase peste Marea Deșeuri, privise cu uimire, groază și fascinație numărul nesfârșit de trupe ale Imperiului, toate mărșăluind spre Crestă – părea că întreaga lume se aduna pentru a distruge locul. A fost un sentiment suprarealist să zbor chiar în inima necazului, și nu departe de ea. Parcă Lycoples i-ar fi lăsat jos chiar în ochiul furtunii.

Și ea știa, dacă profețiile stăpânului lui Argon erau adevărate, că nimic nu va reține Imperiul, că Ridge va fi în curând distrusă.

Dar Gwen nu a fost una care să renunțe cu ușurință sau să țină seama de profeții. De la sosire, ea făcuse, dimpotrivă, tot ce îi stătea în

putere pentru a aduna trupele din Ridge, toți cavalerii regelui, pentru a ajuta la apărarea acesteia. La început încercase să-i determine să-și asculte cuvintele și să evacueze Ridge, dar ei nu aveau să audă despre asta și știa că nu va putea niciodată să-i forțeze pe acești oameni să-și evacueze casa de secole și să iasă în necunoscut. Mai ales când nu era încă niciun dușman la vedere. Mulți dintre ei încă trăiau în negare că Imperiul ar ataca.

Așa că Gwen a făcut următorul lucru cel mai bun. Ea a sunat din toate coarnele, care au continuat să sune chiar și acum în timp ce ea stătea acolo, toate sunând în cor, iar și iar, adunând pe toți cavalerii în numele Regelui, poruncindu-le pe toți să se adune în vârful Crestei. Oamenii, încă șocați de vestea morții Regelui, ascultase, căutând conducerea, mai ales cu fiii cei mai mari ai Regelui încă plecați și știind că Gwendolyn acționa cu voința fostului Rege. Cel puțin le spusese atât de clar comandanților săi înainte de a muri.

Acum toți curajoșii cavaleri ai Crestei stăteau în vârful acestui platou larg, înșiruindu-se cât de departe putea vedea, armura lor strălucind în soare, toți așteptând comanda ei. Era toată puterea Crestei, toți stăteau în atenție în tăcere, așa cum fuseseră ore întregi.

Cu toate acestea, acum toți începeau să se uite la ea cu scepticism, în timp ce claxoanele răsunau din nou și din nou și pe măsură ce încă un set de întăriri sosea pe platformă.

În fața lor tuturor stătea Ruth, fiica cea mare a Regelui, mai mândră și mai înverșunată decât toți, și ținând, în absența fratelui ei, respectul tuturor bărbaților. În cele din urmă, ea făcu un pas înainte și se uită înverșunat la Gwendolyn.

— Tatăl meu a murit, spuse ea, cu vocea profundă, puternică. „Nu este momentul să ne adunăm oamenii pe vârfurile Ridge pentru o invazie fantastică.”

Gwen se uită înapoi la ea cu fermitate, admirându-i curajul.

„Invazia este reală”, a spus Gwen.

Ruth se încruntă.

„Atunci unde este această armată? Arată-mi-le și o să-i ucid. Nicio armată, chiar dacă ne-ar găsi, nu poate escalada vârfurile Crestei. Avem toate avantajele din lume. Dar nu există niciunul - urmărești o fantezie. Ai pierdut timpul oamenilor noștri aici sus. Este timpul să mă întorc înapoi în capitală și să-mi îngrop tatăl. Frații mei se vor întoarce curând și Koldo, cel

mai mare născut, va fi cel care va fi la comandă. Împreună cu Kendrick al tău. Ești un visător.”

Gwendolyn oftă; nu o putea învinovăți. Simțea cât de nerăbdători erau bărbații, totul pentru asigurările ei și știa că nu putea ține o armată să aștepte aici sus pentru totdeauna – mai ales fără dușman. Se gândi la Mardig, jos în capitală, la refuzul lui de a se alătura cavalerilor, și se întrebă ce rău complotează el jos, după ce și-a ucis tatăl. Cu siguranță, dacă se întorceau, el ar încerca să preia puterea și să împiedice orice apărare a Crestei.

Menționarea lui Kendrick, de asemenea, o făcea pe Gwen să se gândească la el, la bătăliile în care se luptaseră împreună și, mai mult ca oricând, și-ar fi dorit să fie aici, alături de ea, și-ar fi dorit să se fi întors deja din Deșeuri. L-ar putea folosi pentru a ajuta la conducerea acestei bătălii. Mai mult decât orice, era îngrijorată pentru el: avea să moară acolo?

— Doamna mea nu visează, se răsti Steffen, încordându-se, apărând-o. „Dacă doamna mea spune că va fi o invazie, atunci va exista. Ar trebui să înveți să respecți...

Gwen întinse însă o mână pe umărul lui Steffen și îl opri. Ea a apreciat loialitatea lui, dar nu a vrut să înflameze situația și mai mult.

Chiar atunci, o altă platformă de bărbați s-a oprit în partea de sus dinspre Ridge și, în timp ce a făcut, stomacul lui Gwen a căzut și a văzut-o pe Mardig, flancat deja de câțiva dintre consilierii fostului rege. Se încruntă spre Gwen în timp ce mărșăluia spre ea.

"Ce este asta?" strigă el, dezaprobator. „Nu am aprobat asta. Nu aveți dreptul și nicio autoritate să aduni oamenii tatălui meu.”

„Am tot dreptul”, a replicat ea, simțindu-se rău la vederea acestui criminal. „Tatăl tău mi-a dat acest drept.”

Mardig se opri în fața ei și se încruntă.

„Tatăl meu nu ți-a dat nimic”, a spus el. „Eu sunt la comandă acum. Cu frații mei plecați, sunt cel mai mare al Regelui. Și vă poruncesc tuturor, a spus el, întorcându-se către oamenii săi, să vă întoarceți în capitală. Se întoarse spre Gwen. „Și să arestez această femeie!” a adăugat el, arătând spre ea.

Bărbații stăteau acolo, cu o mare tensiune umplând aerul, toți nesiguri ce să facă. mârâi Krohn, pășind între Gwen și Mardig, iar Steffen își puse mâna pe mânerul lui – iar Gwen știa că nu va fi închisă fără luptă.

Dintr-o dată, Gwendolyn auzi un sunet, ca o săgeată care zboară, și își ridică privirea și văzu pe unul din anturajul lui Mardig stând acolo, cu fața înghețată de șoc, cu o săgeată prin gât.

A fost urmat de un strigăt de luptă tuns, un zgomot ca o sută de tunet – și deodată, totul a fost haos.

Gwen s-a întors și a fost complet șocată să vadă platforma ridicându-se în partea îndepărtată a Ridge-ului și au apărut zeci de soldați, îmbrăcați în armura neagră a Imperiului. De-abia puseseră piciorul pe pământ, când mai apărură zeci de bărbați, trecând peste pereții cu cârlige de luptă. Toți au scos un strigăt, și-au scos săbiile și au pornit împotriva oamenilor ei.

Și abia începuseră, când în spatele lor apărură alți zeci de soldați — în val după val.

Gwen și-a văzut cavalerii stând acolo, uluiți; în mod clar, nu se așteptau la asta. Cum ar putea? Nici o dată în istoria lor nu fuseseră invadați.

"ÎNCĂRCA!" strigă Gwen, scoțându-i din amețeală și conducându-i înainte, în timp ce își scotea sabia, pentru a-i întâlni pe atacatori.

Claxoanele sunau, mai urgent acum, iar oamenii ei i-au întâmpinat comanda, scăpandu-se din ea și grăbindu-se să-i oprească pe invadatori.

A urmat o mare ciocnire de armuri. A fost un război total, aprig, sângeros, corp la corp, în timp ce oamenii luptau cu săbii și scuturi, topoare și ciocane, doborându-se unul pe celălalt de ambele părți. Gwen a aruncat o suliță, ucigând un soldat înverșunat înainte ca acesta să poată doborî un secure pentru capul ei, apoi și-a ridicat scutul în timp ce un alt soldat a atacat-o cu un ciocan. Puterea loviturii i-a zguduit brațul, a trimis-o în genunchi și, în timp ce atacatorul ei și-a ridicat din nou ciocanul, ea nu a crezut că ar putea rezista unei alte lovituri.

Se auzi un mârâit, iar Gwen ridică privirea recunoscătoare pentru a-l vedea pe Krohn încărcând înainte, sărind în aer și strângându-și fălcile pe gâtul atacatorului ei, ținându-l pe spate.

Dar abia dacă Gwen a avut o șansă să-și facă mintea, când a apărut un alt soldat, ridicând o sabie și coborând-o pentru față. Ea s-a pregătit, incapabil să o blocheze la timp – și s-a auzit încă un zgomot de metal. Ea se rostogoli din drum și se uită în sus, recunoscător, pentru a-l vedea pe Steffen blocând cu sabia lui, ferind-o de lovitura fatală. Steffen și-a răsucit apoi sabia și a tăiat picioarele soldatului.

Bătălia s-a dus înainte și înapoi, cavalerii uimiți de la Ridge trecând încet peste șoc și luptând pentru viața lor.

„LUPTAȚI PENTRU PATRIA TA BATĂ!” strigă Ruth.

Ruth a luptat mai înverșunat decât majoritatea bărbaților și a condus un contingent de cavaleri care au tăiat mulțimea, legănându-se și trântind în stânga și în dreapta, doborând atacatorii în toate direcțiile. Ea nu s-a oprit din tăiat, tăind rândurile lor ca un vârtej, până când a ajuns la ultimul soldat, doar urcând pe stâncă, și l-a lovit cu piciorul puternic – trimițând pe primul soldat al Imperiului, țipând, înapoi peste partea de unde veniseră.

Gwen, trăgându-și răsuflarea, a observat o mișcare cu coada ochiului și s-a întors înapoi pentru a o vedea pe Mardig fugind. Cu greu îi venea să-și creadă ochilor – iată-l că el, lașul, întorcându-se și alergând, cu panica în ochi, înapoi la siguranța de pe partea Ridge. Și mai rău, odată ajuns la el, și-a luat singura platformă goală, urcându-se în ea și pregătindu-se să coboare singur, să scape.

"OPRESTE-L!" țipă Gwen.

Câțiva dintre soldații ei s-au întors să-l urmărească – dar era prea târziu. Deja cobora frânghiile, și deja în afara lor, coborând repede, singur, lăsându-i pe toți abandonați acolo sus și fugind de luptă ca lașul care era.

Gwen era plină de ură și dezgust. Nu era nimic pe care ea ura mai mult decât lașitatea.

Gwendolyn s-a întors și l-a căutat pe Argon, sperând în ajutorul lui. Dar nu era de găsit nicăieri. Cumva, el dispăruse.

Gwen și-a dat seama că era singură acum și singură dintr-un motiv: trebuia să câștige această luptă pe meritele ei. Ea s-a uitat înapoi și și-a văzut cavalerii care începeau să preia pământul înapoi, să țină linia rândurilor Imperiului care escaladau zidurile ca furnicile. Ea a cercetat câmpul de luptă și și-a dat seama imediat de punctul lor slab: Imperiul folosea platforma, depunând o căruță după alta plină de soldați, întărindu-le rândurile. Ea știa că trebuie să pună capăt.

"PLATFORMA!" a plâns Gwen.

Ea s-a pregătit, a luat o sabie însângerată de pe un cadavru și s-a repezit pe câmpul de luptă, ridicându-și scutul. Ea a alergat direct în grădina de oameni și și-a ridicat scutul în timp ce soldatul o tăia în stânga și în dreapta. Krohn și Steffen au însoțit-o, păzind-o pe fiecare parte și, datorită lor, ea năvălea nevătămată printre rânduri, cu excepția mai multor vânătăi și zgârieturi.

Gwen se apropie în cele din urmă de partea îndepărtată a platoului, îndreptându-se spre platformă, sosind din nou cu alți soldați și, în timp ce făcea, Ruth văzu ce făcea și i se alătură mai mulți oameni. Au atacat, luptându-se cu noua grupă de soldați corp la corp când au ieșit de pe platformă, iar Gwen a știut că aceasta era șansa ei. În timp ce toți erau distrași, ea a trebuit să pună capăt acelei platforme, livrându-le mai mulți soldați la secundă.

Gwen înainta cu nesăbuință, punând prudență în vânt, renunțând la protecția celorlalți. O tăietură grozavă de sabie i-a doborât scutul din mână și i-a învinețit încheietura mâinii; totuși ea a continuat să alerge. Un alt soldat a venit spre ea, trântind-o, iar ea s-a eschivat – dar nu înainte ca el să-i poată tăia brațul. Ea a strigat de durere, dar a continuat să alerge, apucându-și rana pentru a opri sângerarea.

Gwen alergă singură până ajunse pe platformă, apoi, într-o ultimă mișcare disperată, își ridică sabia, se aruncă înainte și tăie frânghiile.

Ea a simțit senzația satisfăcătoare de a tăia frânghia, apoi s-a auzit un geamăt de lemn, urmat de lemnul care sări de piatră și se prăbușește în aer, ca un meteor pe cale să lovească pământul.

Gwen se îndreptă până la margine și se uită în lateral, fără să creadă ce tocmai făcuse. Ea văzu platforma prăbușindu-se, aruncându-se peste o parte, încă plină de zeci de soldați ai Imperiului, toți țipând. A căzut ca un bolovan și a aterizat dedesubt cu o explozie, ucigând zeci de oameni în timp ce a aterizat asupra lor, zdrobindu-i.

La început Gwen a fost încântată, simțind că a făcut o diferență uriașă în luptă; dar apoi, stând acolo, respirând greu, se uită peste margine și văzu exact pe ce aterizase platforma, ce era jos — și inima i s-a oprit.

Acolo, întinsă dedesubt, cât putea vedea cu ochii, era cea mai mare armată, cea mai mare forță de oameni adunați pe care ea le văzuse vreodată. Se întindea până la orizont în toate direcțiile. Era o mare de negru roiind. Nici măcar nu putea vedea pământul. Trebuie să fi fost un milion de bărbați. Poate mai mult.

Și în timp ce se lăsă pe spate și se uită peste stânci, se uită în jos pe creasta abruptă, mai văzu alte mii, toți în negru, cățărându-se cu cârlige pe rând, escaladând stâncile și răspândindu-se peste piatră ca iedera. Era o armată în mișcare, toți venind să-i omoare. A fost de neoprit. Nelimitat.

Gwen și-a dat seama acum ce se întâmpla: Imperiul, cu atâția oameni la dispoziție, își putea permite să-i folosească pe acești oameni drept

hrană. Nu s-ar opri niciodată. Dacă ar ucide o mie, ar trimite doar alte o mie. Acești bărbați erau consumabili. Gwen și-a dat seama imediat, cu o groapă din ce în ce mai adâncă în stomac, că aceasta era o bătălie pe care nu o puteau câștiga niciodată.

Totuși, asta nu însemna că va renunța. Era fiica tatălui ei și nu-l văzuse niciodată înapoi dintr-o luptă.

Gwen a privit încă un soldat urcând peste creastă, trăgându-se de frânghie și, în timp ce a făcut el, ea a fost prima care a păși înainte, și-a ridicat cizma și l-a lovit cu piciorul în piept, trimițându-l înapoi, căzând, frământându-se, în jos. la sute de picioare până la armata lui de mai jos.

Peste tot în jurul ei, bărbații ei i-au urmat exemplul, găsindu-și inspirație în conducerea ei. Rândurile ei li s-au alăturat Steffen și Ruth și zecile ei de cavaleri, chiar și Krohn, toți luptându-se spre margine și, în timp ce au reușit, lovind cu picioarele, înjunghiând și lovind bărbați înapoi peste lateral.

Unii dintre oamenii ei au ridicat pietre și le-au aruncat jos, zdrobind craniile bărbaților în timp ce urcau creasta, în timp ce alții aruncau sulițe. Gwen a găsit un arc aruncat, a țintit și a tras mai multe săgeți direct pe stâncă, scoțând alte zeci.

Au împins înapoi rând după rând de soldați ai Imperiului, dar asta le-a lăsat și flancurile expuse soldaților care reușiseră deja să ajungă până la creastă. Gwen a strigat în timp ce un soldat al Imperiului îi tăia celălalt braț, iar ea s-a întors spre el când era pe cale să o înjunghie în piept – apoi Krohn a sărit înainte și a înfipt colții în încheietura mâinii bărbatului, tăindu-i mâna.

În jurul ei, totuși, oamenii ei nu au fost atât de norocoși și mulți au căzut, înjunghiați din spate, în timp ce luptau cu rândurile soldaților care se apropiau recent. Acest lucru a lăsat deschizături pentru mulți soldați ai Imperiului pentru a escalada cu succes pe platou și a se alătura rândurilor lor. Peste tot, Gwen a văzut cârlige de luptă apărând peste margine, săpând în stâncă, lansate de săgeți de jos, de cealaltă parte a crestei. Zeci de cârlige aterizau cu fiecare clipă care trecea, câte un soldat al Imperiului în spatele fiecăruia, urcându-și drumul.

Oamenii lui Gwen au luptat glorios ore în șir, fără să se retragă niciodată, ucigând mai mulți oameni decât ar putea armatele, trimițând mii de soldați Imperiului înapoi peste margine. Dar chiar și așa, erau doar oameni și au început să obosească sub soare, copleșiți de rândurile

proaspete ale Imperiului. Rândurile de cavaleri Ridge ale lui Gwen au început să se subțieze – iar rândurile ei erau mult mai prețioase decât ale Imperiului. O duzină din bărbatul ei a căzut – și asta s-a transformat în două duzini, apoi trei. Luptele au continuat, sute de Imperii căzând, murind, fiind împinși înapoi – dar alte sute au apărut în spatele lor. Gwen s-a luptat până când i-au durut coastele din cauza încercării de a-și rezuma respirația – dar întotdeauna erau mai mulți bărbați. Erau ca un val care nu putea fi oprit.

Din ce în ce mai mult Empire făcea progrese, escaladând stâncile, preluând platoul și începând să-și împingă oamenii mai în spate pe platformă, târându-se înapoi spre partea Crestă. Curând, atât de mulți Imperii și-au mărit partea, încât Gwen și oamenii ei nu au mai putut ajunge la marginea îndepărtată, nu au mai avut avantajul de a-i da cu piciorul în timp ce soseau sau de a lupta direct în jos.

Iar tamponul lor de la margine s-a adâncit – mai întâi cinci picioare, apoi zece, apoi douăzeci, apoi treizeci – un tampon care a devenit atât de adânc încât în curând a fost depășit jumătatea drumului, iar Gwen și oamenii ei s-au trezit în situația de a se târî înapoi spre lor. propria margine, propria lor plonjare, propria lor moarte. Gwen, cu inima bătând cu putere, transpirat sub soarele care se stingea, și-a dat seama că pierd.

În jurul ei, din ce în ce mai mulți dintre oamenii ei cădeau, negrul Imperiului umplea lumea. Platforma era alunecoasă, era roșie de sânge și ei pierdeau.

Un soldat l-a lovit cu piciorul pe Krohn, făcându-l să se prăbușească, scâncând, în timp ce Steffen era închis luptând doi soldați deodată. Asta a lăsat-o singură pe Gwen, iar ea și-a ridicat scutul și a blocat un aprig dedesubt de la un soldat uriaș al Imperiului, dar era atât de puternic, încât și-a pierdut scutul. A fost atât de iute, încât a făcut un pas înainte și a lovit-o cu un picior în piept, iar cizma lui mare a trimis-o să zboare înapoi, șerpuit, aterizat pe spate pe stânca tare. Avea impresia că i s-ar fi crăpat coaste.

Gwen ridică privirea și îl văzu stând deasupra ei, încruntat, ridicând sabia sus, pe cale să o omoare.

Când și-a dat jos sabia, Gwen și-a văzut viața fulgerând în fața ei și a știut că era pe cale să moară. Ea a văzut chipul tatălui ei, îndemnând-o, îndemnând-o să fie puternică. Și nu era încă pregătită să moară.

Gwen și-a ridicat piciorul și, în ultima secundă, a lovit soldatul cu un picior puternic între picioare. El a gemut și a lăsat sabia, iar ea a sărit în

picioare și l-a prins de ceafă și l-a îngenuncheat în față.

A căzut lângă el, nemișcat, iar Gwen s-a simțit născut din nou. Nu era încă jos.

Chiar atunci, Gwen a simțit o mișcare cu coada ochiului și s-a întors, prea târziu, pentru a vedea o tăietură de sabie venind spre fața ei. Ea s-a pregătit pentru lovitură – când deodată, s-a auzit un zgomot distinctiv de sabie care oprește sabia, dar la câțiva centimetri de fața ei.

Gwen s-a uitat în sus și a fost șocată să vadă, stând la câțiva metri distanță, pe Kendrick, blocând lovitura, învârtind sabia, apoi înjunghiând soldatul în inimă.

Ea s-a uitat peste el și a văzut că tocmai sosise dinspre Ridge – și împreună cu el, Brandt, Atme, Koldo, Ludvig și Kaden.

„Trebuie să te retragi!” strigă Kendrick. "Voi toti! Nu este timp! Vino cu noi!"

Gwen a privit șocată cum Kendrick și ceilalți se aruncau în luptă cu forță proaspătă, blocând și tăind, salvând mulți dintre oamenii ei și trimițând zeci de Empire înapoi. Au adus o energie proaspătă în luptă și le-au permis oamenilor ei să-și tragă respirația – și, mai important, să fie revigorați. Gwen a fost nespus de bucuroasă de uşurare să-i vadă înapoi din Deşeuri, să ştie că încă mai trăiau.

Gwendolyn auzi un țipăt și se întoarse și se uită îngrozită pentru a vedea că primii ei oameni fuseseră împinși înapoi, peste propria lor parte a Crestei, aruncându-i spre moarte. Doar câțiva metri mai rămăseseră acum între oamenii ei și margine, iar timpul lor era scurt.

„Trebuie să evacuăm!” strigă Kendrick. „Trebuie să plecăm, Gwendolyn! Nu putem câștiga aici!”

"Nu putem!" strigă Gwendolyn. „I-am jurat regelui să apere Ridge și poporul său!”

„Nu îi putem apăra aici sus!” strigă Koldo. „Nu se mai poate apăra!”

Gwen știa că aveau dreptate și în cele din urmă dădu din cap înapoi.

„BĂRBAȚI, TREBUIE să ne retragem!” Koldo a strigat cavalerii tatălui său.

Gwen i-a văzut pe toți privindu-l cu mare respect și a fost ușurată că era aici, pentru a conduce oamenii din Ridge în luptă, așa cum și-ar fi dorit tatăl său. Imediat, oamenii lui au început să se mobilizeze.

Numai prezența lui i-a inspirat și, pe măsură ce se retrăgeau încet, pas câte un pas, toți au făcut și un împingere grozav, luptând cu energie

reînnoită, doborând soldați din toate părțile. S-au luptat glorios, ucigând zeci, s-au adunat în timp ce claxoanele răsunau în jurul lor.

În timp ce erau susținuți aproape de margine, Gwen văzu că nu mai rămăsese nicio platformă – Mardig o luase, îi lăsase pe toți fără niciun mijloc înapoi. Nu mai rămăseseră decât frânghiile, încă atârnate de grinzile care o nascuseră. S-a uitat în jos și i-a văzut legănându-se acolo, atârnând la sute de picioare.

"A SARI!" porunci Koldo.

În jurul ei, oamenii lor s-au întors și au sărit, apucând frânghii, alunecând până în jos, departe, departe, la sute de metri mai jos.

Gwen se întinse și îl ridică pe Krohn. Apoi a rămas acolo, ezitând.

„TREBUIE, doamnă!” strigă Kendrick.

Ea simți brusc brațul puternic al lui Kendrick în jurul taliei ei, iar el sări.

Următorul lucru pe care îl știa că zburau prin aer, peste Ridge, prăbușind, zvâcnindu-se, țintind spre o frânghie, un ultim colac de salvare înainte de a cădea în uitare.

CAPITOLUL TREIZECE

Thorgrin a alergat prin aer pe spatele lui Lycoples, strângându-i solzii, dorind-o să meargă mai departe și, pentru prima dată după multă vreme, se simți din nou viu. A simțit un simț impulsiv al scopului, dezlănțuit din Țara Întunericului, știind că Lycoples îl ducea în Țara Inelului, știind că destul de curând va avea șansa de a găsi obiectul sacru care ar putea schimba soarta omenirii pentru totdeauna. .

Thorgrin putea simți emoția din corpul dragonului, această fiară străveche care purta sângele lui Ralibar și Mycoples, a căror putere străveche îi spunea exact unde să meargă. În timp ce zburau, trecând peste întinderi vaste de mare, simțindu-se ca și cum ar zbura spre sfârșitul lumii, Thor a simțit puterea lui Lycoples curgând prin el și a simțit propria piele furnicături, știind, cu fiecare nor care trecea, că erau apropiindu-se tot mai mult de locul care avea să-i dea Inelul Vrăjitorului.

Thor știa că nu va fi ușor; știa că orice s-ar afla în fața lui va fi cea mai mare încercare a vieții lui. Capul îi înota când se gândea la asta. Inelul vrăjitorului. Cel necesar pentru a restaura Inelul pentru totdeauna. Inelul pe care doar el, alesul, l-a putut purta.

Și totuși știa că va avea un preț. El știa că va fi păzit cu înverșunare și s-a rugat să fie la înălțime. De asemenea, știa că, într-un fel, găsirea acestui inel i-ar crește puterea, ar fi ultima încercare pentru a deveni un Maestru Druid. Devenind Regele Druizilor.

Thor a închis ochii în timp ce mergea, a respirat adânc și și-a imaginat chipul mamei sale. O simțea alături de el și știa că avea nevoie de puterile ei, de ajutorul ei, pentru a-l trece prin asta.

Lycoples țipă, zguduindu-l pe Thor din gândurile lui și, în timp ce ea coborî din nori, Thor privi în jos și rămase uimit de ceea ce văzu: mult mai jos, în mijlocul unei mări de nori, văzu o serie de stânci, formate în cerc. Pereții lor erau zimțați, ieșind în sus în aer, dar în vârful lor era un cerc îngust și neted, ca buza unui vulcan. De aici sus, arăta ca un inel, poate de o

milă în diametru, cu ceață și ceață și nori în interior, și ceață de jur împrejur. Pasarela circulară din vârf era îngustă, suficient de largă pentru a ține Thorgrin și nu multe altele. Thor a simțit imediat că acesta era locul în care se afla Inelul.

Era cel mai neobișnuit peisaj pe care îl văzuse vreodată și Thor simțea că va trebui să meargă de-a lungul lui, în cerc, într-un inel.

Imediat, a simțit un sentiment de aprehensiune. Ce fel de inel era acesta? Nu era niciun semn de obiect sacru, de Inelul Vrăjitorului. Nu era decât un inel de stâncă care ieșea din nori, o pasarelă îngustă care înconjura un cerc imens, perfect, fără nicio persoană, nicio destinație, la vedere. Thor nu a văzut nicio creatură împotriva căreia să se apere, niciun vrăjitor care să-l aştepte să-l întâmpine. Nu a văzut nici arme sau scuturi, nici structuri de orice fel. Nimic în afară de acest inel masiv de stâncă, care îl ispitește să aterizeze dedesubt și să meargă pe el.

Dar de ce? De ce să mergi într-un cerc imens?

Ce era locul acesta?

Lycoples se aruncă brusc în jos, țipând, batând din aripi, țintând spre platforma de deasupra stâncii, iar Thor știa că găsise locul. A simțit puterea în aer, o vibrație care l-a străbătut.

Încet-încet, Thor a început să-și dea seama că acest loc era doar parțial real – și că a existat parțial într-o altă dimensiune, adânc în canalele propriei sale minți. Într-un fel, era ca Țara Druizilor, un pământ creat parțial de propria sa minte. Totuși, a fost și parțial real. Simțea că intră într-un alt tărâm, un tărâm mult mai periculos decât realitatea. Era un tărâm al magiei. Se simțea ca o capcană.

Ar fi cerut cea mai mare bătălie a lui, știa el, pentru că nu s-ar lupta cu un adversar din afară. Ar fi luptat pentru interiorul minții sale. S-ar lupta singur.

Lycoples i-au așezat pe marginea stâncii, iar Thor a descălecat repede, stând cu prudență pe platforma îngustă de pe stânci. Privindu-se în jur, a văzut stâncile zimțate dispărând în nori și a văzut doar nori în centru. Aleea era îngustă – dar lățimea de câțiva metri – și știa că, dacă făcea un pas greșit în oricare direcție, se va prăbuși în neant pentru eternitate.

Thor se întoarse să-l înfrunte pe Lycoples, iar ea se uită la el, întinzând gâtul înainte, cu ochii ei intensi privindu-l.

Aici te las , a auzit-o spunând în ochii minții. *Aceasta este călătoria unui războinic. O călătorie numai pentru tine.*

Thor se uită înapoi la ea, simțind un sentiment din ce în ce mai profund de teamă.

„Vechi prieten”, a spus Thor, „unde vei merge?”

Thor întinse mâna să atingă solzii de pe fața ei, dar în timp ce făcea, a fost șocat să vadă că ea dispăruse.

Thorgrin se întoarse, uitându-se peste tot în jur, întrebându-se unde era ea, întrebându-se ce este exact acest loc. Avea un sentiment profund de groază aici, mai puternic decât în orice alt loc în care fusese. Inamicul de aici, simți el, era invizibil. Ar fi preferat să înfrunte o vizuină de monștri, un Lord al Sângelui, chiar și porțile iadului, peste acest loc. Pentru că acesta era un loc, se temea el, care îl va face să se confrunte.

— Antrenamentul tău este aproape complet, tânăre Thorgrin, se auzi brusc vocea lui Argon.

Thor se întoarse, șocat, uitându-se în jur după Argon, dar nu-l văzu nicăieri.

„Argon?” strigă Thor, vocea lui răsunând. "Unde esti?"

„Sunt peste tot și nicăieri”, a răspuns Argon. „Întrebarea este: unde *ești* ?”

„Unde este inelul?” strigă Thor. „Unde este inelul vrăjitorului?”

Urmă o tăcere lungă, apoi, în cele din urmă, vocea lui Argon răsună din nou.

„Inelul poate fi găsit, poate fi purtat doar de cel care îl merită. Unul care a devenit un Maestru Druid. Regele Druizilor. Asta înseamnă să fii Rege. Trebuie să treci ultimul pas, testul final.”

„Și care este acel test?” întrebă Thor.

„Dacă poți câștiga”, a strigat Argon, „dacă te poți învinge, atunci Inelul va fi al tău”.

Thor se încruntă.

„Dar cum pot să mă înving pe mine?” el a intrebat.

Toți au tăcut, iar Thor s-a uitat în jur, dar nu a mai auzit niciun sunet. Se auzea doar zgomotul norilor, al vaporilor care pluteau înăuntru și afară pe vânt.

Deodată, s-a auzit un zgomot de armură, iar Thor a sărit, surprins. Se răsuci, șocat să vadă un războinic stând la câțiva metri distanță, apărând din ceață, cu fața la el. Armura lui argintie strălucea în ceață și, în

timp ce acest cavaler minunat își ridică viziera, Thor rămase fără suflare să vadă că însuși se confrunta.

Thor apucă mânerul Sabiei Morților, o trase încet și își ridică scutul. Apoi s-a pregătit, în timp ce dubla lui l-a încărcat.

Dubla lui ia doborât sabia, o lovitură menită să ucidă, iar Thor a ridicat Sabia Morților și a blocat, scântei zburând – și a fost surprins de cât de puternică era lovitura. Thor a fost șocat să vadă că și dubla lui mânuia sabia morților.

Dubla lui și-a coborât sabia mai mult, aproape atingându-i gâtul, iar Thor, zbătându-se, în cele din urmă, s-a învârtit și și-a trântit sabia din cale. În timp ce a făcut-o, Thor și-a pierdut echilibrul și s-a oprit înainte de a cădea peste margine.

Dubla lui Thor a profitat de asta și s-a repezit înainte înainte ca Thor să-și poată recăpăta picioarele și l-a lovit cu piciorul în coaste.

Thor a scos un strigăt în timp ce a alunecat de pe o parte și a început să alunece pe stâncă. A întins mâna cu o mână, frământându-se, a reușit să prindă marginea și s-a ținut, atârnând. Se uită în jos peste umăr și văzu că era pe cale să alunece în neant.

Thorgrin se trase în sus cu toată puterea, încordându-se, în timp ce dublul său apăru în fața lui și ridică sabia, pregătindu-se să-l termine. Thor știa că viața lui atârnă în balanță și că trebuie să acționeze rapid. Într-o mișcare rapidă, s-a smuls în sus, și-a răsucit picioarele și, cu toată puterea, a lovit dublu-ul în spatele genunchiului, făcându-l să cadă.

Dubla lui căzu pe spate, peste marginea stâncilor, prăbușindu-se în ceață, armura lui zgomotând în timp ce cădea și cădea, dispărând în nori.

Thorgrin îngenunche acolo, gâfâind, frecându-și coastele acolo unde fusese lovit cu piciorul. Fusese o confruntare rapidă, acerbă și neașteptată și îl prinsese cu nerăbdare. Chiar îl bătuse? Oare el însuși îl bătuse?

Thor se uită în stânga și în dreapta, precaut, căutând mai mulți dușmani – dar nu erau niciunul.

Încet și-a luat picioarele, și în timp ce stătea acolo, singur, derutat, a simțit instinctiv că, pentru a găsi răspunsurile pe care le căuta, trebuie să meargă pe acest inel, să parcurgă tot cercul. Completează-l.

Thor a început să meargă, câte un pas, înăuntru și ieșind din ceața care îi bloca uneori vederea. S-a uitat în jos, căutând peste tot un inel, orice obiect sacru — dar nu era niciunul. Se întrebă dacă o va găsi vreodată și unde ar putea fi ascunsă.

În timp ce Thor mergea, precaut, auzi un zgomot slab al armurii, din ce în ce mai puternic. S-a uitat în ceață și a fost șocat să vadă alți câțiva dintre dublele lui încărcând pentru el, la rând, fiecare ridicând topoarele de luptă. Au pornit din ceață, iar Thor știa că nu-i poate evita – și că vor reprezenta lupta vieții lui.

În timp ce încărcau, Thor și-a dat seama brusc: încercând să li se opună, el se opunea. Ar pierde. Dintr-o dată a înțeles că aceste duble erau, în parte, creația lui. Acest loc a fost creația lui. Cu cât le-a înzestrat mai multă putere în mintea lui, cu atât mai multă putere ar avea ei. Singura modalitate de a-i învinge, își dădu seama, ar fi să nu-i recunoști. Nu pentru a le da putere. Să-și dea seama că erau creația lui — și să nu le mai creeze.

Așa că Thorgrin, în loc să atace, în loc să se apere, a rămas foarte nemișcat. Nici nu i-a confruntat. A închis ochii și a rămas nemișcat în timp ce își ridică palmele pe o parte și a simțit căldura pulsand în ele. În ochiul minții sale, a ales să creeze o realitate diferită: nu a văzut războinici ostili încărcându-l; în schimb, a văzut nimic. Aburi. Tăcere. I-a văzut pe războinici căzând de pe marginea stâncii și dispărând pentru totdeauna. El a înlocuit violența cu pacea, armonia.

Thor deschise ochii, dar, simțindu-și puterea arderea în el, nu se mai sprijini când primul soldat a ajuns la el, coborând toporul pentru capul lui. Știa că era mai puternic decât atât. Mai puternic decât să creadă ce era înaintea lui era real. Thor s-a forțat să rămână concentrat, centrat și să vadă o realitate diferită până în ultima secundă. A fost cel mai greu efort din viața lui, pentru că fiecare gram din el a țipat să se apere. Dar știa că trebuie să-și păstreze mintea puternică. Știa că, dacă mintea lui nu era suficient de puternică, va fi ucis de acest adversar.

Thor stătea acolo calm și privea, crezând în sine, în puterea minții sale, iar în ultima secundă, dublul care conducea încărcarea se aplecă într-o parte și căzu de pe stâncă, prăbușindu-se într-un zgomot puternic de armură. În spatele lui, unul câte unul, toți ceilalți duble au căzut și ei, dispărând pe marginile stâncii, în ceață.

Thor a continuat să meargă cu îndrăzneală înainte și, în timp ce a înconjurat inelul, încă zeci dintre acești duble au apărut din ceață. Dar Thor a intrat direct în ei, menținându-se centrat, simțind căldura în palme, având încredere în el însuși și, în timp ce continua, făcând un pas după altul într-o plimbare a credinței, a mers chiar în mijloc, cavalerii despărțindu-se. , căzând de fiecare parte a stâncilor.

În cele din urmă, au încetat să mai vină. În cele din urmă, în timp ce mergea, era pace. Tăcere.

El îi învinsese. Se învinsese pe sine.

Thor își dădea încet seama că singura putere rămasă de învins în univers era puterea din mintea lui. El ajungea să-și dea seama că cea mai mare sursă de putere din univers nu se afla în afara undeva, ci în interiorul său. Era frontiera finală și cea mai mare, fântâna infinită pe care abia începuse să o atingă. A fost cel mai înfricoșător lucru din lume – și cel mai inspirat.

În timp ce Thorgrin continua să meargă, mergând fără teamă înainte, la jumătatea cercului, ceața se ridică. Soarele începu să apară, aburi de lumină coborând asupra lui în stacojiu și, în timp ce aleea se lumina, el se opri scurt. A văzut că înaintea lui era un decalaj de vreo douăzeci de picioare în alee înainte ca aceasta să se ridice din nou.

Și asta, își dădu seama Thorgrin, era un test. A fost un test al credinței, al credinței să treci peste asta. A fost credința lui suficient de puternică? Era oare credința lui în sine, în mintea lui, suficient de puternică? A fost suficient de puternic pentru a păși în neant?

Thorgrin și-a dat seama că trebuie să fie. Asta a însemnat să treci testul final. Asta a însemnat să se stăpânească pe sine. Asta a însemnat să devii Regele Druizilor.

Și ce era ceea ce se cerea pentru a fi demn de Inelul Vrăjitorului.

Thorgrin închise ochii, trase adânc aer în piept și ieşi. A făcut pasul final, fatidic, de pe margine, în neant. Așa cum a făcut-o, și-a dorit să-și imagineze un rezultat diferit. A refuzat să se vadă căzând, dar în schimb s-a văzut stând în aer, mergând.

Vizualizarea lui Thor a devenit atât de puternică în ochii minții sale, încât nu a mai fost surprins când a făcut acel pas fatidic în aer și, în schimb, s-a simțit stând pe ceea ce părea un teren solid. S-a uitat în jos și a văzut că era aer, ceață – și totuși stătea pe ea.

Thor a continuat să meargă, traversând golul, mergând pe aer, continuând în jurul inelului, un picior după altul, până când în cele din urmă ajunse din nou la piatră.

O făcuse.

A continuat să meargă, simțindu-se încurajat de o putere pe care nu o simțise niciodată înainte, o putere copleșindu-l complet. Se simțea mai

puternic decât fusese vreodată, nemaifiind frică de adversari, ci primindu-i bun venit. Nu se mai teme de el însuși, ci salutându-l.

Și când a terminat de mers în cerc, a simțit un sentiment de completare, a simțit ca și cum ar fi finalizat ceva în sine. În sfârșit, după toți acești ani și toate aceste bătălii și toate aceste cuceriri, nu i-a mai fost frică. În cele din urmă, a avut încredere supremă în sine.

Brusc, ceața s-a ridicat complet și soarele a străbătut, scânteind într-o ceață, de un milion de culori, ca un curcubeu în jurul lui. Thorgrin a simțit lumea deschizându-se în fața lui în timp ce stătea la terminarea cercului și, când și-a dat seama că se afla chiar în locul de unde începuse.

Thor s-a uitat afară și a văzut o cale aeriană apărând dintr-o dată, o pasarelă arcuită din piatră, care se bifurca din cerc, curbându-se, urcându-se, din ce în ce mai sus din ceață. La capătul ei, stătea un castel din piatră, cocoțat la marginea unei stânci. Putea simți puterea care iese din ea chiar și de aici. Era castelul care îi bântuise visele de când își amintea. Se simțea ca în castelul mamei sale — dar diferit.

Văzu un singur obiect strălucind în soare, strălucind, aşteptându-l înaintea uşii strălucitoare a castelului.

Și când făcea primul pas, știa, doar știa, că la capătul pasarelei, pe măsură ce a finalizat acest drum final al testului său final, va fi așteptat pentru el Inelul Vrăjitorului.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Darius deschise ochii încet, cu capul despicat, și privi de jur împrejur în întuneric, încercând să se orienteze. S-a întins cu fața în jos, cu fața plantată pe o podea din lemn de esență tare. Mirosea a apă oceanică. Lumea lui s-a clătinat în sus și în jos și a văzut dâre de soare revărsându-se prin șipci și și-a dat seama, cu o tresărire, că trebuie să fie sub punte pe o navă.

Darius încercă să se ridice, alarmat, dar, în timp ce își mișca brațele și picioarele, le simți reținute de cătușe groase de fier, cu lanțurile cicatrici de lemn. Capul îi bătea cu putere, ochii îi durea chiar și în lumina slabă, a încercat să se ridice și să-și pună capul în mâini, a încercat să înțeleagă unde se afla. Ce s-a întâmplat ultima dată. Era atât de greu de reținut.

Scârțâitul lemnului umplea aerul și, în timp ce lumea lui se clătina încet în sus și în jos, Darius și-a dat seama că era în larg, călărind pe valurile masive ale oceanului, fiind dus Dumnezeu știe unde. Era prizonierul cuiva. Dar a cui?

Darius a auzit gemete de jur împrejur și, în timp ce se uită în jur, adaptându-se încet la lumina slabă, a fost surprins să vadă sute de alții, ca și el, legați de punte, zgomotul lor umplând aerul într-un zgomot moale de lanțuri. În timp ce încerca să se miște, pentru a vedea mai bine, cu trupul zdrobit de durere, și-a dat seama că acum era un sclav – că toți erau sclavi. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: erau prizonieri în Imperiu.

Darius și-a frecat capul și a încercat să se gândească. Cumva, ajunsese aici, în calele acestei nave. Cumva, fusese capturat.

Darius închise ochii, încercând să amorțeze durerea și se forța să-și amintească. A văzut chipul tatălui său și și-a amintit că a fost în arenă... în capitala Imperiului... tatăl său murind în brațele lui... Și-a amintit, cu o zguduire, avântul lui de putere, sentimentul entuziasmant pe care Darius nu avea să-l uite niciodată. Și-a amintit că a văzut acei elefanți aruncând prin

aer, distrugând arena... Și-a amintit că a scăpat, a deschis porțile orașului și a permis Cavalerilor celor Șapte să se reverse, să distrugă capitala.

Apoi, el însuși, fiind bătut în bâtă.

Darius și-a frecat fața, dându-și seama că fusese doborât de cunoștință, înlănțuit, în timpul invaziei capitalei. Având în vedere dimensiunea acelei armate, totuși, a fost norocos să fie în viață.

Era din nou sclav, în mod ironic. Un sclav al Imperiului. Dar de data aceasta, un sclav al Cavalerilor celor Șapte.

Dar unde îl duceau?

„Sclavi! PE PICIOARELE TALE!" a bubuit deodată o voce.

Cala a fost inundată de lumina aspră a soarelui oceanului, când două uși uriașe de lemn s-au deschis brusc deasupra, iar zeci de soldați ai Imperiului au mărșăluit.

Darius a auzit trosnitul unui bici și a sărit brusc de durere când a simțit biciul peste spate, pielea lui simțindu-se ca și cum i-ar fi fost smulsă. S-a întors și a văzut șiruri de soldați ai Imperiului care asaltau cala. Câțiva au făcut un pas înainte, au ridicat săbiile și le-au doborât.

Darius s-a pregătit, aşteptându-se să fie ucis; dar în schimb, a auzit un zgomot și a simțit că i se rupeau cătușele.

Mâinile aspre l-au apucat și l-au târât în picioare. S-a simțit imediat slăbit, greață, amețit și s-a întrebat când a mâncat ultima oară.

Dăruit cu piciorul în spate, Darius se împiedică înainte, căzând cu sute de alți prizonieri, în timp ce zeci de soldați îi escortau brusc, conducându-i afară din cala întunecată și în sus spre lumina punții de sus.

Când Darius s-a împiedicat de ceilalți, și-a amintit de puterea lui și a încercat să o cheme din nou.

Dar dintr-un motiv oarecare nu putea înțelege, nu putea. Orice ar fi avut, îl pierduse din nou. Poate, își dădu seama, avea nevoie de timp ca să se reîncarce.

Darius miji și își duse mâinile la față în timp ce urca scările în lumina aspră a soarelui și se prăbuși pe punte când un soldat îl împinse și se împiedică de alții.

Un alt soldat l-a prins și l-a târât brusc în picioare, iar el s-a uitat în jur, încercând să se orienteze. El a scanat nava și a văzut sute de soldați ai Imperiului care patrulau pe punțile unei nave de război uriașe, comandând sute de sclavi de galere înlănțuiți de bănci și forțați să vâslească. Alți zeci de sclavi au fost înlănțuiți de tunuri de-a lungul navei, în timp ce alți zeci au

fost forțați să facă muncă grea, curățând punțile, ridicând pânze sau făcând orice comandau soldații, cu biciul în mână.

Darius se uită afară, dincolo de șină, și văzu că această navă de război nu era decât o pată dintr-o flotă vastă de nave de război ale Imperiului, mii dintre ele umplând orizontul, toate navigând undeva împreună. Se întreba unde.

„Mișcă-l, sclave!” a comandat un soldat al Imperiului, apoi i-a dat un cot în coaste.

Darius se împletici înainte cu un grup de sclavi și se trezi apucat brusc și condus la o bancă plină de sclavi, toți prăbușiți peste vâsle lor — niciunul dintre ei nu mișca. Darius se uită cu atenție și văzu genele de pe spatele lor expus, arse de soare, și se întrebă de ce niciunul dintre ei nu se mișca. Au adormit la vâsle?

La întrebarea lui i s-a răspuns când un soldat a făcut un pas înainte, a tăiat lanțurile unul câte unul, le-a apucat pe fiecare și a împins fiecare sclav înapoi.

Darius a fost șocat să vadă că fiecare cădea cu spatele, șchiopătând, aterizand pe spate pe punte.

Mort.

Mai mulți soldați au făcut un pas înainte și au ridicat cadavrele în aer, unul câte unul, apoi le-au condus până la șină și le-au aruncat peste margine. Darius a văzut trupurile stropindu-se în apa de dedesubt și a privit cum curenții le duceau repede. Înainte de a se scufunda, a văzut mai mulți rechini la suprafață și i-au smuls, târându-i sub suprafață.

Darius se uită în jos la banca goală, plină de sânge unde tocmai stătuseră sclavii morți, cu un sentiment de groază. Se întrebă de cât timp stătuseră aici, cât timp le luase să fie munciți până la moarte

Înainte de a putea gândi bine, a fost împins pe un scaun liber și reîncătușat, cu lanțurile încuiate pe banca unde tocmai fuseseră sclavii morți. Încheieturile sale erau legate de vâsle, la fel ca și ceilalți sclavi proaspeți așezați lângă el, și a fost brusc strâns peste spate, simțind o durere îngrozitoare care îi străbate corpul.

"RÂND!" strigă un comandant.

Toți ceilalți sclavi au început să vâslească, iar Darius li s-a alăturat, biciuit sporadic și dorind să facă totul să dispară. Un iad, știa el, fusese înlocuit cu altul. Destul de curând, avea să moară aici.

Darius s-a uitat spre mare și a studiat orizontul, a studiat unghiul sorilor și și-a dat seama că se îndreptau spre est. Și apoi deodată îl izbi: asta nu putea însemna decât un singur lucru. Ei, această vastă flotă, toată Imperiul, nu se putea îndrepta decât într-un singur loc:

Inelul.

Un război venea. Cel mai mare război din toate timpurile. Și el, Darius, luptând pentru partea greșită, ar fi blocat chiar în mijlocul ei.

CAPITOLUL TREIZEI DOI

strigă Gwendolyn în timp ce zbura prin aer, pe partea laterală a Crestei, întinzând mâna spre frânghia care atârna în fața ei în timp ce îl strânse pe Krohn în celălalt braț. Gwen a reușit să se apuce de ea, când Kendrick a apucat frânghia de lângă ea. În timp ce făcea, ea se legăna sălbatic, apucându-i pentru viața dragă, cu palmele arzându-i când începu să alunece cu viteză maximă pe marginea Crestei, Krohn strângând-o cu labele.

Peste tot în jurul ei, Gwen i-a văzut și pe supraviețuitori alunecând pe frânghii, printre ei, Kendrick, Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden, Brandt, Atme, Kaden și Ruth, împreună cu zeci de soldați de pe Ridge, toți coborând cu amețeală. viteza, tot ce mai rămăsese din forța de luptă care luase o poziție împotriva invaziei Imperiului. Au coborât atât de repede, încât Gwen abia și-a putut să-și tragă respirația și, în timp ce a privit în jos, a văzut că mai aveau sute de picioare de mers. Se simțea optimistă, când deodată auzi strigăte în jurul ei.

Gwen s-a uitat în sus și a văzut unul dintre oamenii ei strigând și a fost șocată să vadă o săgeată în umărul lui; și-a pierdut strânsoarea și s-a aruncat dedesubt, frământându-se, până la moarte.

Ea și-a ridicat privirea și a văzut soldații Imperiului stând la marginea stâncilor, trăgând cu săgeți direct în jos spre ei. Ea a privit un șuier lângă capul ei, apoi a auzit un alt strigăt și s-a uitat în sus pentru a vedea pe altul dintre oamenii ei căzând la câteva sute de metri, până la moartea lui dedesubt.

Gwen alunecă mai repede, inima îi bătea cu putere în timp ce și sulițele erau aruncate în jos spre ea, tresărind de fiecare dată când tocmai ratau, rugându-se să nu o lovească. Peste tot în jurul ei, oamenii ei erau luați pe măsură ce mergeau, numărul lor scăzând. Stomacul i se scufunda în timp ce se forța să alunece mai repede, aproape în cădere liberă.

În timp ce se apropiau de fund, încă la cincizeci de metri distanță, Gwen auzi mai multe strigăte și se uită îngrozită pentru a vedea că Imperiul

tăia acum frânghiile. Câțiva dintre oamenii ei s-au strâns de frânghii, acum inutili, în timp ce se prăvăleau și cădeau spre moarte.

Gwen se uită în jos și văzu pământul apropiindu-se cu repeziciune, plin de cadavre. Ea și-a strâns mai strâns frânghia, încercând să-și încetinească coborârea, în ciuda durerii din palme, nevrând să-și rupă picioarele. Ea a început să încetinească și se afla la vreo douăzeci de picioare de fund – când, deodată, și-a simțit frânghia tăiată de sub ea.

Frânghia și-a pierdut toată tensiunea, iar Gwen a plecat în zbor, zvâcnindu-se cu Krohn, chiar pentru pământ. În timp ce făcea, a țintit un morman de cadavre, sperând să-și atenueze căderea.

Gwen a aterizat pe cadavre, vântul a trântit din ea, simțindu-se din nou ca și cum și-ar fi crăpat coastele. Ea s-a prăbușit, rostogolindu-se peste ele și pe pământul dur, stârnind un nor de praf și murdărie și, în cele din urmă, s-a oprit pe spate, Krohn s-a plâns în apropiere.

De jur împrejur, i-a văzut pe ceilalți aterizează și ei, armura lor zgomotând în timp ce se rostogoleau.

Gwendolyn s-a apropiat încet de mâini și genunchi, simțindu-se ca și cum i s-ar fi rupt coastele, și a îngenuncheat acolo, respirând greu. Krohn a venit și i-a lins fața, iar ea a întins mâna și l-a mângâiat.

O suliță a aterizat brusc în pământ lângă ea și, când Gwen și-a ridicat privirea, a văzut că ploaia de arme nu încetase.

Ea s-a pus repede pe picioare și a început să alerge, luptându-se să-i ajute pe Kendrick și pe ceilalți să se ridice, să se ridice din nou și să-i facă să alerge cu ea. Încet, toți s-au adunat și au șochetat, apoi au alergat, departe de stâncile mortale. O durea să lase în urmă atât de mulți camarazi morți, dar nu aveau de ales.

Gwen ridică privirea și văzu lacul în fața lor, iar ea și ceilalți alergau după bărci. Au sărit înăuntru, toți încă acoperiți de pământ, îngrămădindu-se în mai multe bărci și au debarcat.

Toți au început să vâslească, să se distanțeze de stânci și de soldații Imperiului, dintre care unii deja începeau să-i urmeze pe frânghii. Gwen s-a uitat la mal, a văzut toate bărcile goale și, deodată, și-a dat seama.

"Așteptа!" strigă Gwen. — Celelalte bărci!

Kendrick, în barca cea mai apropiată, s-a întors împreună cu ceilalți și și-a dat seama, și și-a oprit barca, a întors-o, apoi s-a ridicat. El a aruncat o suliță, iar Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden și Ruth au stat lângă el și și-au aruncat sulițele. Au perforat bărcile, pe rând, iar soldații lor le-au

urmat exemplul; unii aruncau suliţe, în timp ce alţii vâslau lângă bărci şi mânuiau biele, făcând găuri în ele până au început să se scufunde. Gwen i-a privit cu satisfacție cum se scufundau.

S-au întors și au vâslit cu toții mai repede, câștigând distanță față de țărm, săgețile Imperiului încă căzând în apă din jurul lor. Curând însă, se aflau la o sută de metri de țărm, iar săgețile și sulițele inamice au căzut fără rezultat în apă în spatele lor.

Gwen s-a întors și i-a văzut pe soldații Imperiului ajungând deja pe plajă, dar stăteau acolo, blocați, toate bărcile scufundându-se. Ea, cel puțin, le cumpărase ceva timp, suficient timp, se rugă ea, să-i adună pe supraviețuitori în capitală și să încerce să-i convingă să evacueze.

Totuși, evacuați unde și cum, Gwen încă habar nu avea. La urma urmei, orașul a fost înconjurat de acest lac și, în timp ce asta i-a descurajat pe atacatori, a făcut și evadarea imposibilă. Și chiar dacă ar fi făcut-o, era Deșeul dincolo de ea. Părea imposibil.

În timp ce vâsleau și vâseau, cu Krohn la picioarele ei, cu mintea învârtindu-i-se cu flashback-uri ale bătăliei, Gwen a început să vadă capitala Ridge în față. Auzea sunetul clopotelor, putea să vadă oamenii frecându-se în port și și-a dat seama că aveau să fie un drum greu înainte pentru toți – dacă ar supraviețui.

Koldo a vâslit lângă ea, cu Kendrick și ceilalți și, în timp ce făcea, Gwen se întoarse spre el.

„Tatăl tău mi-a cerut odată să ajut să-i evacuez oamenii”, i-a spus Gwen, „dacă acea zi ar trebui să vină vreodată. Dar el a murit acum, iar tu ești primul născut și asta te lasă în comandă. Aceștia sunt oamenii tăi. Nu vreau să vă căl pe degetele de la picioare.”

Koldo se uită în urmă, serios, cu o privire de respect.

„Tatăl meu a fost un om grozav”, a răspuns el, „și îi respect dorințele. El știa că tu ai fost menit să ne conduci afară și tu ești cel care o vei face. Eu îmi pot conduce oamenii, iar tu îi poți conduce pe oameni. Putem conduce împreună.”

Gwendolyn dădu înapoi, uşurată; avusese întotdeauna un mare respect pentru Koldo.

„Și totuși, unde putem merge?” ea a intrebat. — Tatăl tău avea în minte un traseu?

Koldo studie malul în timp ce se apropiau cu toții, apropiindu-se de oraș și oftă.

„Întotdeauna a existat un plan de evadare pentru Ridge”, a spus el, „pentru ziua în care am fost descoperiți. Acolo se află un tunel, ascuns sub castel. Duce sub apă, sub aceste lacuri, sub creasta însăși și până la capătul de cealaltă parte a stâncilor, în Deșeuri. De acolo, ne-am îndrepta spre nord, prin Deșeuri, spre râurile, care duc, dacă nu suntem descoperiți, în larg. De acolo — este o ghicire de oricine. Dar cel puțin putem scăpa – presupunând că ne putem aduna la timp toți oamenii. Și presupunând că sunt dispuși.”

Gwendolyn dădu din cap, mulțumită de idee.

— Arată-mi, spuse ea.

*

Gwen a alergat prin capitala haotică a Ridge, cu clopotele sunând, claxoanele sunând, cetățenii săi țipând, alergând în toate direcțiile. A fost un pandemoniu de-a dreptul. Cu Ridge niciodată invadată înainte, cetățenii săi habar nu aveau ce să facă. Mulți adunau mâncare, o transportau cu ambele brațe, în timp ce o aduceau acasă, închideau ușile și se încuiau în casele lor. Gwen clătină din cap. Dacă într-adevăr credeau că câteva simple lacăte ar putea ține în afara Imperiului, nu aveau idee ce avea să se întâmple pentru ei de cealaltă parte a Crestei.

Gwen văzuse deja soldații Imperiului traversând apa, după ce construise două șlepuri improvizate. Erau bărci lentă, largi, plate, făcute din scânduri de lemn legate între ele, care transportau tone de soldați – se mișcau, totuși, împinse de stâlpi lungi și, destul de curând, aveau să ajungă aici. Destul de curând, tot ceea ce vedea ea aici în Ridge avea să fie distrus pentru totdeauna.

Gwen a continuat să alerge, străbătând orașul cu Kendrick, Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth, Steffen și Krohn, toți despărțindu-se și încercând să atragă oamenii spre castel – sub care, îi spusese Koldo: tunelul zăcea. Unii dintre cetățeni o ascultaseră – totuși Gwen era îndurerată să vadă că majoritatea nu o făceau. Au ignorat-o, unii în negare, refuzând să creadă că Ridge ar putea fi vreodată descoperită, invadată; în timp ce alții credeau că pot apăra sau aștepta. Încă alții au renunțat la orice speranță, nevăzând nicio cale de ieșire și s-au așezat acolo unde erau pe străzi, refuzând să se clinteze. Cât de diferit au reacționat oamenii în vremuri de suferință, și-a dat seama Gwen, a fost o minune nesfârșită pentru ea.

După ce a terminat de adunat un grup de câteva sute de cetățeni, cât putea ea mai bine, Gwen i-a condus spre castel. Când ajunse la intrare însă,

întâlnindu-se cu Kendrick și grupul său de cetățeni, se opri la ușă, amintindu-și.

"Ce este?" întrebă Kendrick.

Gwen și-a dat seama că mai avea o misiune înainte să plece.

— Iasomie, explică ea.

Gwen știa că o va găsi pe Jasmine adânc în măruntaiele bibliotecii, fără să țină seama de tot ce se petrecea aici; probabil că habar n-avea. Gwen nu putea pleca fără ea.

— Mă voi întoarce, îi spuse ea lui Kendrick.

Kendrick privi înapoi cu îngrijorare.

"Unde te duci? Nu avem timp."

Gwen clătină din cap, grăbindu-se să plece.

„A mai rămas unul pe care trebuie să îl salvez."

Gwen a fugit, neavând timp să explice, și a alergat prin curtea regală, a izbucnit prin străzi, și-a pus ochii pe bibliotecă și a alergat după ea.

Dintr-o dată, Gwen se simți zguduită și se întoarse să vadă un cetățean în panică, un bărbat supradimensionat, cu disperare pe față, oprindu-l pe Gwendolyn și încercând să-și ia punga cu monede de pe centură. El întinse un pumnal și se încruntă la ea, arătând dinții lipsă.

„Dă-mi ce ai înainte să-ți tai gâtul!" a comandat.

Gwen era prea îngrozită ca să reacționeze, realizând că fusese surprinsă cu garda jos, când simțea lama apăsând asupra ei. O clipă mai târziu, ea a auzit un zgomot de mârâit și Krohn a apărut, lansându-se asupra bărbatului și înfundându-și dinții în obrazul bărbatului.

Bărbatul a țipat și a plâns în timp ce Krohn l-a țintuit de pământ, scuturându-l până când în cele din urmă s-a oprit din mișcare.

Gwen l-a mângâiat pe spatele lui Krohn, cu părul încă în sus.

— Îți sunt dator, spuse ea, la fel de recunoscătoare lui ca întotdeauna.

Gwen a continuat să alerge, cu Krohn lângă ea, cu sângele picurând din colți, până când au ajuns în sfârșit la biblioteca regală și au izbucnit înăuntru.

Era întuneric și încă aici, prinzând-o pe Gwen cu garda jos, înlăturând grijile lumii. Era înșelător de pașnic, iar o parte din Gwen simțea că poate doar să închidă ușile, să-și uite grijile și să pretindă că lumea de afară este pașnică.

Dar ea știa că era o iluzie. Era moarte și război în afara acestor uși, chiar dacă nu se auzea aici, și venea pentru toți.

"Iasomie!" a țipat ea.

Vocea ei răsuna în holurile goale ale acestui loc solemn. Gwen se uită în sus și în jos pe coridoare, la toate cărțile care se întindeau pentru totdeauna, și nu văzu nici urmă de ea. Inima i-a tresărit momentan de panică: dacă nu o găsea?

"Iasomie!" strigă ea din nou și începu să alerge prin holuri. Nu putea să o lase în urmă – indiferent de cost.

Gwen abia a dat un colț, când s-a oprit brusc, întâlnindu-se pe Jasmine, care stătea acolo uitându-se la ea surprinsă, cu o carte în mână.

— Te-am auzit, spuse ea. "Citeam. Oricum, ce este toată panica? Eram doar în mijlocul unui volum pe..."

Gwen o apucă de braț, se întoarse și începu să alerge cu ea.

„Nu avem timp", a spus ea, „suntem atacați".

"Atac?" a răsunat Jasmine, surprinsă în voce.

Gwen a continuat să alerge, târându-l pe Jasmine cu ea – când Jasmine s-a smuls brusc din strânsoarea ei și a alergat spre un teanc de cărți.

"Unde te duci!?" întrebă Gwen, exasperată.

„Acelea sunt cărțile mele preferate", a strigat ea. „Nu pot pleca fără ei!"

Gwen oftă.

„Aceasta este *viața* ta ", a exclamat Gwen, exasperată.

Jasmine a ignorat-o, alergând pe hol în timp ce Gwen aștepta nerăbdătoare, până când în cele din urmă a smuls două cărți mici legate în piele și s-a întors și a alergat înapoi.

„ *Cărțile* sunt viața mea", a replicat Jasmine, în timp ce cei doi s-au întors și au început din nou să alerge.

— Îmi pare rău, a adăugat Jasmine, în timp ce alergau. „Dar aș prefera să fiu mort decât fără ei."

Împreună, cei doi au izbucnit din ușile bibliotecii și pe străzile luminoase, zgomotoase și haotice. Gwen a văzut chipul lui Jasmine căzând în timp ce vedea haosul din jurul ei.

„Ce s-a întâmplat cu orașul meu?" întrebă Jasmine. „Ar putea un popor cu adevărat să fie atât de speriat?"

Gwen o luă de mână și ei doi au continuat să alerge, făcându-și drum înăuntru și ieșind din mulțime, Krohn ținând pasul cu ei în timp ce

alergau spre castel.

În timp ce se apropiau de ea, Gwen văzu ușile masive deja închise pe jumătate, ținute deschise doar de Kendrick și Steffen, care stăteau acolo, privind afară, așteptând cu nerăbdare întoarcerea ei. Fețele lor s-au luminat la vederea ei și, în timp ce ea a izbucnit prin uși cu Jasmine, le-au închis repede, trântindu-le în spatele ei cu o bufnitură reverberantă.

Gwen s-a trezit într-o mulțime uriașă de oameni înghesuiți înăuntru și a tăiat prin mulțime și s-a reunit cu Koldo pe coridoarele uriașe ale castelului.

— Nu credeam că vei reuși, rânji Koldo. „Nu am fi putut să așteptăm mult mai mult.”

Gwen a zâmbit înapoi.

„Nici eu nu aș vrea să faci tu”, a răspuns ea.

„Unde este mama?” a cerut Jasmine de la Koldo.

Koldo se uită la ea și clipi, parcă și-ar fi dat seama.

Și Gwendolyn și-a amintit brusc de Regina, iar inima ei a tresărit de panică.

„Nu putem pleca fără ea”, a declarat Jasmine. „Trebuie să fie în camera ei. Ea nu va părăsi niciodată camera ei, mai ales în momente de suferință.”

Jasmine se întoarse brusc, se năpusti printre mulțime și se îndreptă spre scara mare.

"Iasomie!" strigă Koldo.

Dar ea era deja plecată.

Gwen știa că nu o poate părăsi pe ea sau pe Regina și, fără să se gândească, a plecat după ea — Krohn i-a venit pe călcâie.

Gwen urcă cu ea treptele de marmură, luându-le câte trei, pe coridoare întortocheate, până când în cele din urmă izbucniră, fără suflare, în camera Reginei. Gwen a fost surprinsă la început să vadă că nimeni nu stătea de pază, cu ușa întredeschisă – dar, din nou, știa că nu ar trebui să fie: toți ceilalți fuseseră deja evacuați până acum.

Gwen a fost șocată când a intervenit și a găsit-o pe Regina stând acolo, cu fiica ei atinsă în poală, lângă fereastră, mângâindu-și părul. Regina avea lacrimi în ochi.

"Mamă!" strigă Jasmine.

"Regina mea!" a intervenit Gwen. — Trebuie să vii acum! Imperiul avansează!”

Dar Regina doar stătea acolo în timp ce se grăbeau după ea.

— Soțul meu, spuse ea încet, cu vocea plină de durere. "El este mort. Ucis de mâna fiului meu.”

Gwen și-a simțit durerea, înțelegând prea bine, de la o regină la alta.

„Îmi pare rău”, a spus Gwen. „Sunt cu adevărat. Dar trebuie să vii cu noi acum. Vei muri aici.”

Dar Regina doar a clătinat din cap.

„Aceasta este casa mea”, a răspuns ea. „Aici a murit soțul meu. Și aici voi muri.”

Gwen stătea acolo, șocată. Cu toate acestea, în mod ciudat, ea a înțeles. Aceasta era singura casă pe care regina o cunoscuse vreodată și, având corpul soțului ei aici, nu putea continua.

"Mamă!" strigă Jasmine, strângându-se de braț, de neconsolat.

Dar mama ei doar s-a uitat înapoi, în gol.

„Nu există viață pentru mine fără soțul meu”, a spus ea. „Aceasta a fost viața mea. A fost unul bun. Continuă fără mine. Salvați-vă.”

„Mamă”, strigă Jasmine, strângând-o strâns în brațe. „Nu poți!”

Regina a îmbrățișat-o și ea, în timp ce mângâia părul celeilalte fiice a ei și a plâns în același timp.

„Continuă, Jasmine. Te iubesc. Rămâi cu Gwendolyn. Va fi o mamă pentru tine acum.”

strigă Jasmine, strângându-și mama, nedorind să-și dea drumul. Și-a lăsat chiar cărțile să o țină în brațe.

În cele din urmă, totuși, Regina a scuturat-o și și-a pus cărțile înapoi în mâini.

„Ia-ți cărțile. Du-te cu Gwendolyn. Și amintiți-vă de mine. Amintește-ți acest loc nu pentru ceea ce este acum, ci pentru ceea ce a fost. Merge!" porunci ea ferm.

Jasmine, înțepată, stătea acolo, iar Gwen făcu un pas înainte și o luă de braț. S-a întors cu ea și a fugit, după ce a aruncat o ultimă privire lungă către Regine. Au dat din cap unul către celălalt, Regina către Regina, iar Gwendolyn, pe cât și-ar fi dorit ea să nu facă, a înțeles.

*

Gwendolyn, ținând-o de mână pe Jasmine, a izbucnit pe coridoare, cu Krohn pe călcâie, răsucindu-se și întorcându-se, apoi a coborât treptele câteodată, sperând să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Când au ajuns la fund, ea a văzut că coridoarele principale ale castelului erau goale acum, oamenii

trecuseră deja prin castel pentru tunel, iar Gwen a întors coridoarele, auzind zgomotul lor în depărtare și a alergat să-i ajungă din urmă. , Krohn alergând cu ei.

În cele din urmă, ea și Jasmine i-au ajuns din urmă pe Kendrick, Steffen, Koldo și ceilalți cavaleri, singuri cu cele câteva sute de exilați rămași din Ridge, toți urmându-l pe Koldo într-o cameră vastă, la capătul unui coridor lung din castel. .

„Femeile și copiii în primul rând!” strigă Koldo, în timp ce gloata înainta, îngrijorată, grăbindu-se să-l urmeze. În depărtare, în afara zidurilor castelului, Gwen auzea înrăutățirea haosului de pe străzile orașului. Se întrebă dacă Imperiul se apropia. Ea știa că timpul lor era scurt.

Câțiva dintre bărbații lui Koldo au dat cu manivelele și au deschis o ușă uriașă de oțel, scârțâind în timp ce mergea, iar femeile și copiii s-au repezit înainte. Dar înainte ca ei să poată intra în el, a venit deodată un bărbat care sprinta prin mulțime, împingând pe lângă ei.

O suflare s-a răspândit prin mulțime, iar Gwen a fost îngrozită să vadă că era Mardig, grăbindu-se să-i bată pe toți în tunel, grăbindu-se să fie prima.

Mardig a izbucnit pe lângă ei pe toți, în crăpătura ușii deschise – apoi la fel de repede și-a întins mâna și a început să tragă ușile, în încercarea de a le sigila în spatele lui și de a-i ține pe toți ceilalți prinși afară.

Gwen era revoltată de lașitatea lui, de cruzimea lui, la fel ca toți ceilalți. Kendrick, cel mai apropiat de el, a fost primul care a reacţionat. S-a repezit înainte, aruncându-se între uși înainte ca acestea să se închidă, știind clar că, dacă nu, ușile s-ar închide pentru totdeauna și că toți vor fi prinși aici pentru a muri, lăsând doar lui Mardig să scape.

Kendrick stătea între uși, dar se închideau asupra lui și, pentru o clipă, păru că va fi zdrobit.

Deodată, Krohn mârâi și alergă înainte, sărind prin aer și năpustindu-se asupra lui Mardig, forțându-l să-și slăbească strânsoarea.

Frații lui Kendrick au făcut un pas înainte și au ajutat, toți strângând înapoi ușile.

Koldo întinse mâna, îl apucă pe Mardig de cămașă și îl smulse afară, făcându-l să se prăbușească la pământ. Stătea întins acolo, cu mâinile ridicate, tremurând.

„Nu mă ucide!” strigă el, cu vocea trosnind.

Koldo rânji în jos.

„Nu meriți moartea”, a răspuns el. „Meriți mai rău.”

— Ne-ai trădat, spuse Ludvig cu vocea șocată. "Fratii tai."

Mardig a rânjit înapoi.

„Nu ați fost niciodată frații mei. Venim de la același tată – asta-i tot. Asta nu te face fratele meu.”

— L-a ucis pe Rege, spuse Gwen, făcând un pas înainte.

Un gâfâit se răspândi prin mulțime.

Ea se uită în jos la el.

„Spune-le”, îi spuse ea. „Spune-le ce ai făcut.”

Mardig a rânjit înapoi.

„Ce mai contează acum o moarte?” el a intrebat.

Koldo a rânjit și a făcut un pas înainte și și-a pus cizma pe pieptul lui Mardig, privind în jos la el cu dezgust.

„Moartea ar fi prea bună pentru tine”, a clocotit el. „Tu ai vrut putere, ai vrut acest castel și ar trebui să o ai. Vei rămâne aici în acest castel, în timp ce noi toți plecăm, în timp ce Imperiul invadează. Va fi al tău — tot al tău. Ei vor decide ce să facă cu tine,” rânji el. „Sunt sigur că vor avea multe idei.”

Câțiva soldați au făcut un pas înainte și l-au tras pe Mardig în picioare, îngătuindu-l de un zid de piatră. El a fost pus să stea acolo și să privească cum ușile de oțel se deschideau mai larg, dezvăluind o scară de piatră, iar femeile și copiii, apucând torțe, se filtrau din ce în ce mai adânc.

"NU!" strigă Mardig. „Nu mă poți lăsa aici! Vă rog!"

Dar toți l-au ignorat în timp ce continuau să se filtreze în tunel.

Gwen a așteptat până când ultimul dintre ei a intrat, Kendrick, Steffen, Illepra și copilul ei și ceilalți de lângă ea, și s-a oprit și s-a întors și a privit pentru ultima oară la castel. Zgomotul era asurzitor acum, Imperiul spărgând. Erau la porțile lor și, în curând, știa Gwen, totul avea să fie distrus.

Ea a împărtășit o privire cu ceilalți, ultimii rămași, toți dădură solemn din cap unul către altul, apoi intrară toți pe ușile de oțel chiar înainte ca aceasta să se trântească și să se încuie în spatele lor. Și ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte de a fi închisă definitiv, au fost țipetele lui Mardig, răsunând în tot castelul gol.

CAPITOLUL TREICEI TREI

Thorgrin urcă încet pe pasarela, ceața evaporându-se peste tot în jurul lui în timp ce soarele pătrundea, razele lui strigând în jos, un fir de lumină luminându-l în timp ce mergea – și se uită cu uimire la castelul din fața lui. Ușa și ferestrele lui ardeau de lumină și în fața ei, în pragul ușii, se afla Inelul Vrăjitorului.

După ce a terminat cercul, Thor s-a simțit ca un om schimbat. Pentru prima dată în viața lui, nu a mai simțit nevoia de a avea o armă, realizând că puterea care se afla în el era mult mai mare decât atât. El deținea în el puterea de a crea realitatea – și puterea de a refuza realitatea pe care o vedea. Avea puterea de a realiza că tot ceea ce vedea înaintea lui – toți prietenii, toți dușmanii, toți frații și toți dușmanii – erau creații ale propriei sale minți. Era în adâncul minții lui, știa el, că se aflau cele mai puternice țări.

În timp ce mergea pe skywalk, știa că era real – și totuși știa și că acest pământ se afla în propria sa minte. Pereții dintre ceea ce era real și ceea ce era în mintea lui erau începețoșați – și pentru prima dată, își dădea seama cât de subțiri erau acei pereți. Erau două fețe ale aceleiași monede, fiecare inextricabilă una de cealaltă. Și cu fiecare pas pe care îl făcea, pătrundea mai adânc în propria sa minte, știa el, ca un vis treaz.

Când a ajuns la capătul aleei și și-a ridicat privirea, și-a văzut mama stând acolo, cu brațele întinse, zâmbind și s-a simțit ca și cum ar fi fost acasă. Știa că a încheiat o călătorie sacră, că era pregătit pentru următorul și ultimul nivel. Și-a dat seama acum că prima sa călătorie în Țara Druizilor era doar o introducere, nu o finalizare; lăsase ceva neterminat. De data aceasta, însă, a fost o întoarcere finală. Întoarcerea unui războinic victorios. Un războinic care se stăpânise pe sine.

Thor s-a oprit în fața castelului când a terminat de traversat skywalk și a stat pe platforma de piatră, la doar câțiva pași de ea, de inelul care stătea

la picioarele ei, iar el s-a oprit și s-a uitat. Lumina care strălucea din ea era intensă și el simțea dragostea și aprobarea ei curgând.

— Thorgrin, copilul meu, spuse ea, cu vocea ei liniștindu-l imediat. „Ai trecut fiecare test. Ai câștigat pentru tine ceea ce eu nu ți-am putut da."

Ea și-a întins brațele și el a făcut un pas înainte și a îmbrățișat-o, iar ea l-a îmbrățișat înapoi. A simțit puterea lumii curgând prin el și, în timp ce se dădu înapoi și ridică privirea la ea, ea zâmbi în jos.

„Când te-am văzut prima dată, am vrut atât de mult să te avertizez despre toate pericolele și necazurile care se așteaptă înaintea ta", a spus ea. „Pierderile pe care le-ai suferi, victoriile pe care le-ai obține. Dar nu am putut. Era pentru tine să înveți și tu să descoperi."

Ea respiră adânc

„Te-am văzut cum ai ajuns la splendoare. Ești un adevărat războinic. Înțelegi acum secretul?" ea a intrebat. „Înțelegi esența puterii?"

Thor se gândi cu atenție, simțind răspunsul la ghicitoare.

„Esența puterii se află în noi înșine", a răspuns el.

Ea a dat din cap aprobator.

„Nu stă în arme", a continuat el. „Armele necesită ca altcineva să le creeze – iar puterea adevărată vine din interior. Adevărata putere presupune să nu ne sprijinim pe nimeni altcineva."

Ea a zâmbit, cu ochii strălucind, și a dat din cap.

„Ai învățat mai multe decât te-aș putea învăța eu", a răspuns ea. „Acum, fiule, ești gata. Acum, ești un maestru. Acum, ești Regele Druizilor."

Ea a ridicat o sabie lungă, subțire, aurie din partea ei și a ridicat-o sus, strălucind în soare.

— Îngenunchează, porunci ea.

Thorgrin îngenunche și își coborî capul în fața ei, cu inima bătându-i cu putere.

Ea coborî vârful sabiei, atingându-i ușor fiecare umeri.

— Acum ridică-te, Thorgrin, spuse ea. „Ridică-te, Regele Druizilor."

Thor s-a ridicat din nou și, în timp ce o făcea, se simțea diferit. Mai batran. Mai puternica. De neoprit, plin de energia lumii.

Ea se îndepărtă și făcu un gest, iar ochii lui Thor s-au deschis larg când a văzut, întins pe un mic piedestal auriu în spatele ei, Inelul Vrăjitorului.

„Este timpul să-ți duci la bun sfârșit destinul”, a spus ea, „și să accepți inelul care îți va schimba viața.”

Ea îi făcu semn să facă un pas înainte.

„Este o plimbare pe care o poți face singur”, a spus ea. „Este un inel destinat ție și numai ție.”

Thor făcu un pas înainte, fără suflare, în timp ce se apropia de Inel, dar la câțiva pași. Din ea strălucea o lumină, atât de strălucitoare încât a trebuit la început să-și ridice mâinile la ochi. Pe măsură ce se apropia, văzu că era lucrată dintr-un metal pe care nu-l putea discerne, părând a fi platină, striată cu un singur inel negru subțire în mijloc, părând a fi făcut din diamante negre. Strălucea atât de intens, încât făcea soarele să pară întunecat.

Thor s-a oprit în fața lui și a întins mâna cu o mână tremurândă, temându-se de puterea care iese din ea, simțind că purtarea lui i-ar schimba viața pentru totdeauna.

— Trebuie să-l porți pe mâna dreaptă, Thorgrin, spuse mama lui. „Pe degetul tău arătător.”

Thorgrin întinse mâna și o strecură peste deget.

În clipa în care i-a atins mâna, s-a simțit viu, cu adevărat viu, pentru prima dată. A simțit o căldură extraordinară revărsându-se prin el, prin deget, prin vene, prin braț, prin umăr și răspândindu-se prin piept, până la inimă. Era ca o căldură care îl umplea, un foc în vene, o putere pe care nu o recunoștea. Era ca energia soarelui, umplându-l la capacitate maximă, făcându-l să se simtă atât de puternic, făcându-l să simtă că ar putea ridica cerul.

Era ca puterea a o mie de dragoni.

Mama lui s-a uitat înapoi la el și el a putut vedea în fața ei că ea îl vedea diferit. El însuși știa asta: acum era diferit. Nu se mai simțea băiat, nici măcar bărbat. Se simțea mai mare decât un cavaler, mai mare decât un războinic, mai mare decât un druid. Se simțea ca un maestru. Se simțea ca un rege. Se simțea ca Regele Druizilor.

În timp ce stătea acolo, Thor se simțea pregătit să-l înfrunte pe Lordul Sângelui. Se simțea pregătit să-și înfrunte întreaga armată.

— Tu ești alesul, Thorgrin, spuse mama lui. „Oamenii tăi se uită la tine acum. Îndeplinește-ți destinul. Și împlinește-le și pe ale lor.”

Thorgrin întinse mâna să o îmbrățișeze, dar deodată dispăruse.

Thor stătea acolo, clipind, confuz și, în timp ce privea în jur, castelul dispăruse. Aleea de asemenea dispăruse. În schimb, stătea deasupra unei singure stânci goale, la marginea lumii, la marginea neantului, nimic altceva decât o mare de nori în jurul lui.

Thor a auzit un țipăt și s-a uitat în sus și a văzut-o pe Lycoples stând cu picioarele în fața lui, privind înapoi cu ochii ei galben intens, așteptând. Ea s-a uitat la el, la inelul de pe degetul lui, iar el a putut vedea noul respect din ochii ei.

Thor privi înapoi, simțindu-și puterea la egalitate cu a ei.

Cu un singur salt, a sărit pe spatele ei, simțind o putere egală cu cea a dragonului – și chiar mai mare.

„Să mergem”, a poruncit el, „și să-mi luăm fiul”.

În timp ce își batea din aripi și se ridica în aer, Thor simți în fața lui fiorul luptei. De data aceasta, era gata.

În sfârșit, era gata.

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Reece stătea la prova navei, alături de O'Connor, Elden, Indra, Matus, Angel și Selese, conducând frații săi din Legiunea în absența lui Thor și, în timp ce navigau spre est, el s-a concentrat asupra destinației care se afla în fața lor. : inelul. Era undeva acolo, la orizont, și pe măsură ce navigau mai aproape cu fiecare clipă care trecea, inima lui iese mai repede doar să se gândească la asta. În cele din urmă, după tot acest timp de plecare, se întorcea acasă. *Acasă* . Era un cuvânt care își pierduse demult sensul.

Reece a simțit o presiune mare pentru a ajunge la Inel înainte de a fi prea târziu. Știa că Thorgrin se va întoarce, îi va întâlni acolo și va avea nevoie de ajutorul lor. La urma urmei, Inelul nu era încă în mâinile lor și asta însemna că se vor îndrepta spre luptă – într-adevăr, cea mai mare bătălie din viața lor – așa cum au făcut-o când l-au părăsit. Era probabil ca întregul Imperiu să coboare asupra ei, iar Reece știa că era probabil că nu puteau supraviețui din luptă – chiar și cu Thorgrin și dragonul său.

Și totuși, gândul de a lupta pentru patria sa l-a încântat pe Reece, oricât de sumbre ar fi șansele. Ideea de a avea șansa de a o locui din nou, de a o reconstrui, de a începe viața din nou în acest loc în care fusese crescut, unde avea toate amintirile lui, l-a făcut să se simtă complet, l-a făcut să se simtă din nou viu. Chiar dacă ar muri în luptă, a fost o cauză pentru care și-ar da viața cu plăcere. La urma urmei, ce altceva mai avea cineva pe lume dacă nu avea o casă?

În timp ce navigau și navigau, nava lor se simțea goală fără Thorgrin acolo, fără dragonul lui, prezența lor ratată. Acum toți se uitau la Reece pentru conducere și el știa că avea pantofi mari de umplut. Întotdeauna se îndreptase spre luptă cu cel mai bun prieten lângă el, iar faptul că nu-l avea acolo îl făcea să se simtă mai singur.

Cu toate acestea, Selese stătea lângă el, de abia plecase de lângă el de când li se alăturase pe navă. Reece se obișnuise cu ea ca pe o prezență

constantă, atât de recunoscător că avusese o a doua șansă cu ea. Cei doi navigaseră împreună aproape jumătate în jurul lumii, de când ieșise din Țara Morților, iar Reece acum nu-și putea imagina viața fără ea. Fusese atât de recunoscător că o avea înapoi, că avea șansa să-și îndrepte erorile, să aibă o a doua șansă de a se iubi cu ea.

Reese se întoarse și o văzu pe Selese uitându-se la el, cu ochii ei albaștri deschis de înger, arătând mai frumos în lumina dimineții decât o văzuse el vreodată. Se uită înapoi, atât de senină ca întotdeauna, o calitate eterică pentru ea. Într-adevăr, de când părăsise Țara Morților, parcă o parte din ea nu era cu adevărat aici.

Când se uită la el de data aceasta, ochii îi lăcrimau și Reece simți o intensitate deosebită în privirea ei; a simțit imediat că ceva nu era în regulă.

„Ce este, iubirea mea?” întrebă el, îngrijorat, în timp ce îi întinse mâna.

Ea se uită în ochii lui.

„De data asta pe care am avut-o împreună mi-a făcut viața”, a spus ea, ținându-l de mână.

Reece simți un pumn de îngrijorare la cuvintele ei, la finalitatea lor.

"Ce vrei sa spui?" întrebă el, chinuindu-se să înțeleagă.

„Ni s-a dat o a doua șansă, nu înțelegi?” ea a spus. „Am fost menit să rămân dedesubt, în Țara Morților, și m-ai adus înapoi. Dragostea ta m-a adus înapoi.”

Ea făcu o pauză, iar în tăcerea care a urmat, el se întrebă unde se duce cu asta.

„Dar am făcut o înțelegere”, a continuat ea în cele din urmă, „un preț pe care a trebuit să-l plătesc. Știam că nu am fost menită să fiu din nou cu tine pentru totdeauna. Întotdeauna a fost menit să fie trecător. Doar o șansă pentru noi de a rectifica ceea ce am pierdut.”

Reece se uită la ea, cu inima bătându-i cu putere, simțind un sentiment de presimțire.

„Despre ce vorbești, iubirea mea?” el a intrebat.

Privi spre orizont, iar ochii ei, atât de ușoare, plini de lacrimi, aproape străluceau.

„Timpul nostru împreună s-a încheiat”, a spus ea în timp ce se întorcea și se îndrepta spre el, cu ochii lăcrimați. Ea întinse mâna și îi atinse obrazul, mângâindu-l, pielea ei atât de moale.

„Dar vreau să știi că te-am iubit mereu”, a adăugat ea, când inima i se frângea. "Si te voi iubi mereu. Te voi privi de sus, mereu. Și mereu cu tine.”

Reece îi apucă mâna cât putu el, nevrând să se lase.

„Nu poți să pleci acum”, a rugat el, un val de disperare strângându-l peste el. "Nu e corect. Nu te voi lăsa.”

S-a strâns și mai tare, încercând să se țină, dar chiar și în timp ce o făcea, i-a simțit mâna dispărând, scăzând, de parcă nu ar mai fi nimic de care să se țină.

Ea a zâmbit printre lacrimi.

„Nu mă poți renunța niciodată”, a spus ea. „Nici eu din tine. Vom fi mereu împreună.”

Selese se aplecă și îl sărută, iar el o sărută pe spate, simțindu-și ochii lăcrimați, în timp ce o simțea dispărând de el.

— Trebuie să plec, iubirea mea, spuse ea încet, plângând. „Viața vine pentru tine. O viata noua. Dar pentru ca o nouă viață să vină, uneori, moartea trebuie să vină pe primul loc.”

Selese s-a îndepărtat de el, Reece simțindu-i că îi alunecă printre degete, iar ea a dat înapoi până a ajuns la balustradă. Apoi a căzut ușor cu spatele, peste balustradă, căzând peste bord și în apă.

În mod ciudat, Reece nu a auzit niciodată o stropire.

„Selese!” strigă Reese.

Reece s-a repezit la balustradă, ceilalți, alarmați de vocea lui, s-au grăbit și ei. A ajuns la el și s-a uitat peste el, pregătit să sară după ea.

Dar el o zări deja imposibil de departe de navă, plutind pe spate, cu brațele întinse, cu un zâmbet pe buze. O ceață s-a rostogolit, de culoarea curcubeului, o îmbrățișează, o întunecă.

Câteva clipe mai târziu, ea a dispărut sub suprafață, iar el a știut, el știa doar că ea a plecat de la el pentru totdeauna.

„SELESE!” strigă el îndurerat, strângând șina atât de tare degetelor i se albiră.

S-a uitat în ceață, întrebându-se cum ar putea universul să o îndepărteze de el și, în timp ce o făcea, din ceață, a fost șocat să vadă apărând altceva, plutind spre navă.

Reece a făcut o dublă luare, întrebându-se dacă vede asta. Din ceață s-a apropiat de un vas mic, o barcă minusculă cu o singură velă zdrențuită. Înăuntru zăcea un trup, nemișcat.

Curentul l-a scos din ceață și a fost îndreptat spre nava lor, până când a izbit în cele din urmă de carenă. Reece se uită în jos, nedumerit – și în timp ce făcea, inima i se opri de uimire.

Moartea dă viață.

Reece i s-a blocat respirația în gât. S-a uitat în jos și a văzut întinsă acolo, neclintită, o femeie pe care o iubise cândva.

Acolo, singur în marea vastă, inconștient, era Stara.

CAPITOLUL TREIZECI CINCI

Gwendolyn se grăbi prin tunel împreună cu ceilalți, sute dintre ei făcând jogging prin pasajul întunecat și cavernos, singura lumină aruncată de torțele care săreau ținute în mâinile soldaților. Gwen a condus haita lângă Koldo, fugind pentru viața ei împreună cu restul Crestei, conducându-i din ce în ce mai adânc printr-un tunel pentru care ea doar s-a rugat să-l ducă la libertate.

Kendrick și oamenii lui alergau lângă ea, împreună cu Steffen și alți câțiva, Krohn pe călcâie și, în timp ce se răsuceau și se întorceau pe tunelul nesfârșit, cu voci de frică răsunând în întuneric, ea și-a dat seama cât de periculos era asta. Chiar acum, ea și sute de alții alergau adânc sub lacuri, într-un tunel nefolosit de secole, unul care se putea prăbuși în orice moment. Tunelul a răsunat ciudat cu sunetul haosului, al panicii, al oamenilor care alergau din țara lor natală într-un necunoscut întunecat, doar torțe care să lumineze drumul, sperând că, cumva, va duce la libertate. Și ridicându-se deasupra sunetelor lor, și mai de rău augur, se auzi sunetul îndepărtat al altceva: o trântire a ușilor metalice. Imperiul încerca să-i doboare, să intre înăuntru, să-i urmeze, iar ei băteau fără milă. A fost ca o bătaie în inima lui Gwen.

Gwendolyn privi în față, nu văzu decât mai multă întuneric și se întrebă dacă vor scăpa la timp – sau dacă tunelul acesta ducea măcar la libertate.

„Ești sigur că nu este oprit?” l-a întrebat ea pe Koldo, care făcea jogging lângă ea.

El clătină sumbru din cap.

„Nu sunt sigur de nimic”, a răspuns el întunecat. „Tunelul a fost construit înainte de vremea tatălui meu. Tatăl meu nu a avut niciodată ocazia să-l folosească. Niciunul dintre noi nu a avut. Este o cale de evacuare – și nu am fost niciodată nevoiți să scăpăm.”

Gwen a simțit un sentiment de presimțire.

— Vrei să spui că ar putea duce la moarte? întrebă Kendrick.

„Se poate”, a răspuns el. „Dar în spatele nostru, nu uita, este moartea sigură.”

Toți au continuat să alerge, accelerând ritmul și, în timp ce o făceau, s-a auzit o prăbușire îngrozitoare din spatele lor, suficient pentru a o face pe Gwen să sară. A răsunat și a bubuit de pe pereți și a sunat de parcă ușile metalice ar fi fost nu numai lovite, ci și distruse.

Mai rău, aceasta a fost urmată curând de o urale – uralele a mii de soldați în căutare de sânge, în interiorul tunelului.

Inima lui Gwen a căzut; ea știa că au străbătut. Deja, se apropiau repede. Le auzea vocile, prea aproape. Ei, până la urmă, aveau o armată profesionistă, aveau cai. Gwen, pe de altă parte, avea o mulțime uriașă și greoaie de civili, care se mișcau prea încet, în ciuda eforturilor ei.

În timp ce cotiră un alt colț, Gwen se strădui să vadă în întuneric – dar totuși, nu mai era altceva decât un tunel.

„Trebuie să stăm și să luptăm!” strigă Koldo, întinzându-și mâna spre sabie, cu hotărâre în față.

Dar Gwen era la fel de hotărâtă; mai fusese în evacuări.

"Nu!" a contracara ea. „Dacă ne luptăm, vom muri cu toții aici. În spatele nostru este moarte sigură. În față se află singura cale către libertate.”

Koldo părea ezitant, deliberator.

— Acum ești un lider, Koldo, a adăugat ea. „Trebuie să decizi așa cum ar face tatăl tău, nu așa cum ar face un războinic. Acești oameni sunt ai tăi. Ei sunt responsabilitatea ta. Ei nu au luxul de a lua decizii valoroase. Trebuie să te gândești la binele general. Nu trebuie să ne oprim.”

Vedea că Koldo va fi de acord, deși din nefericire. În spatele lor, vocile Imperiului au devenit mai puternice.

— Îi voi mai da o cotitură în tunel, spuse el. „Dacă ieșirea nu apare, atunci ne vom întoarce și ne vom înfrunta. Și vom muri ca oameni, nu ca câini cu spatele la ei.”

Gwendolyn alergă împreună cu grupul, cu inima bătându-i în gură, rugându-se ca, pe măsură ce făceau virajul, să aibă loc o schimbare în tunel, ceva, orice semn de speranță, în față. Ea știa că dacă s-ar opri și s-ar lupta cu Imperiul, toți vor muri aici jos, prinși în subteran. Nu o deranja să moară, dar ura să vadă toți acești nevinovați murind și simțea o responsabilitate față de ei.

Gwen era pentru curaj; și totuși, știa că marii lideri trebuiau să-și aleagă bătăliile. Ca regină, a fost în această poziție de multe ori. Koldo ar putea fi un mare comandant, dar nu a trebuit niciodată să gândească ca un conducător. Și a fi conducător, uneori, a fost umilitor.

Au întors colțul, Gwen gâfâind după aer, plămânii ei ucigând-o, neștiind cât de mult putea merge mai departe, și, în timp ce făceau, inima i se ridică de ușurare pentru a vedea, în depărtare, un fir de lumină. În față era o mică deschidere în tunel, care ducea înapoi la podeaua deșertului. Era doar la o sută de metri distanță.

Koldo s-a uitat la ea și ea a putut vedea ușurarea și pe fața lui. El dădu din cap spre ea cu respect.

— O decizie înțeleaptă, doamnă, a recunoscut el.

Cu cacofonia Imperiului devenind din ce în ce mai tare în spatele lor, ei au fugit pentru viața lor, toți luând ritmul pentru ultima parte și în curând au ajuns la ieșire. Gwen s-a făcut deoparte împreună cu ceilalți războinici și a lăsat femeile și copiii să treacă, urmate de toți cetățenii.

Când toată lumea trecuse prin Gwen s-a pregătit să plece — când Koldo ridică o mână și făcu un gest.

Gwen ridică privirea și îi urmă degetul și văzu, sus, pe perete, o roată uriașă de fier, ruginită de vârstă.

„Înainte să plecăm”, a spus Koldo, „de ce nu le lăsăm un mic cadou de despărțire?”

Gwen îl privi întrebătoare.

"Ce ai in minte?" ea a intrebat.

A auzit un strigăt și s-a uitat înapoi peste umăr și inima i s-a lăsat să vadă armata Imperiului dând colțul, acum în vedere și alergând spre ei.

„Tunelul se află sub lacuri”, a spus el, „și roata aceea deschide supapele”.

Se uită la ea cu o expresie serioasă.

„Putem inunda acest loc”, a adăugat el.

Gwen ridică privirea la volan cu uimire.

„Nu îi va ține înapoi pentru totdeauna”, a spus el, „dar ne va câștiga timp”.

Gwendolyn dădu din cap în semn de aprobare și, în timp ce făcea ea, oamenii lor au intrat în acțiune. I-au urmat exemplul lui Koldo, în timp ce o duzină dintre cei mai buni războinici ai lor, inclusiv frații lui Koldo și Kendrick, au sărit după volan, strângând de manivela ei de fier ruginit.

Au tras din toate puterile și la început nu s-a întâmplat nimic.

Gwen se întoarse și se uită cu teamă la armata care se apropia de ei, acum la mai puțin de o sută de metri distanță, apoi se întoarse și se uită înapoi la ieșirea din tunel. O parte din ea dorea ca toți să lase așa și să se năpustească spre libertate – dar o altă parte știa că trebuie să facă asta pentru a-și asigura siguranța.

Bărbatul smuci din nou, încordându-se și gemând din cauza efortului – și de data aceasta s-a auzit un scârțâit, iar inima lui Gwen a tresărit și a văzut roata care începea să se miște. La început s-a mișcat câțiva centimetri – apoi mult mai mult.

Bărbații au tras o tragere uriașă, strigând și, deodată, roata s-a învârtit într-un cerc complet.

Se auzi zgomotul deschiderii unei supape de oțel, urmat de apă curgătoare, iar Gwen s-a întors și a privit, uimită, cum apă începea să curgă din țevile de pe ambele părți ale peșterii.

Bărbații au tras și au întors roata, făcând-o în mai multe cercuri, iar apa a intrat brusc în țâșn, inundând tunelul.

Se legăna și se umfla în toate direcțiile, iar Gwen smuci de brațele lui Koldo și Kendrick, realizând că ieșirea lor va fi în curând blocată.

"E DESTUL!" ea a plans.

Toți s-au întors și au fugit cu ea în timp ce se grăbeau să se ridice și să iasă din tunel, abia trecând prin ieșire, când nivelul apei creștea și pe măsură ce mai multe supape se deschideau și mai multă apă curgea prin ele.

Afară, în siguranța Deșeurilor cu toți ceilalți supraviețuitori, Gwen s-a oprit cu războinicii la intrarea în tunel și s-a uitat pentru ultima oară în spatele ei. Înăuntru, apa țâșnea ca un râu prin tunel, iar soldații Imperiului s-au oprit, cu fețele înghețate de frică și s-au întors să fugă. Dar era prea tarziu. Țipetele lor s-au ridicat, răsunând, în timp ce au fost înghițiți de apă ca o maree.

Gwen s-a întors și s-a uitat la Koldo, Kendrick și ceilalți, iar ei s-au uitat înapoi la ea, cu toții împărtășind o privire de satisfacție în timp ce se întorceau, și-au urcat pe cai împreună cu ceilalți și toți au început călătoria departe de aici, departe de Ridge. , și undeva la nord, spre libertate.

*

Gwendolyn a lovit calul cu piciorul, îndemnându-l să meargă mai repede, emoționată de vederea dinaintea ei, în timp ce traversa cu marea mulțime prin Deșerire. Călăreaseră toată ziua, iar acum, înaintea lor, era

priveliștea pe care Koldo promisese că va veni: acolo, la orizont, se aflau Lacurile de Cristal, bazinele de apă care se ramificau către toate râurile Imperiului. Era un vast corp de apă, aproape translucid, strălucitor, reflectând soarele deșertului, iar acum, în sfârșit, se întindea la câteva sute de metri distanță. A fost atât de recunoscătoare încât a făcut-o; ea nu știa cât de mult ar fi putut tolera această mulțime de deșeuri.

Gwen era uluită de cât de meticulos plănuise regele această rută de evadare din Ridge, pregătită pentru o astfel de situație. S-a uitat afară și a văzut toate corăbiile la orizont, ascunse la țărm în spatele ramurilor de salcii și și-a dat seama că Regele plănuise pentru toate. Știa că nu va fi suficient ca oamenii săi să iasă din tunel în Waste. Știa că, în cazul unei invazii, poporul lui va trebui să fugă undeva departe, peste Imperiu. Iar acele zeci de corăbii de la malul apei reprezentau linia lor de salvare, biletul lor de ieșire.

Gwendolyn se uită uşurată la privelişte; ar avea în sfârșit o cale de ieșire de aici, înapoi din Imperiu, departe de Ridge. Ar avea nave și râuri care duceau la apă deschisă, la mare deschisă, la o șansă de libertate. Nu se putea abține să nu se gândească la cuvintele stăpânului lui Argon, la conducerea ei pe acest popor înapoi la Inel, iar inima i se grăbi la acest gând. Totul se întâmpla. Se simțea suprarealist.

Iar ideea de a porni într-o călătorie pentru a se întoarce *acasă* , după tot acest timp, a făcut-o extaziată. A umplut-o cu un nou simț al scopului – mai ales dacă însemna o șansă de a se reuni din nou cu Thorgrin și Guwayne.

Toți s-au oprit sub crângul de copaci de lângă corăbii, ei și caii lor toți șerpuiră. Soarele atârna acum jos pe cer, iar Gwen privea sutele de oameni descălecând, îngenuncheau la apă, clătindu-se pe fețe și pe gât, bând și îndreptându-se spre corăbii, cu uimire.

Corăbiile au rămas ascunse, așa cum trebuie să fi plănuit Regele în înțelepciunea sa, perfect adăpostite în spatele copacilor și în peșteri mari pline cu apă. Dacă cineva nu știa că sunt acolo, nu aveau să fie găsiți niciodată. Erau zeci de nave, suficiente pentru a transporta toți acești oameni. Gwen îl simți pe Rege privind în jos și era uimită de prevederea lui.

Gwen aruncă o privire înapoi peste umăr, spre marele Waste, și se gândi la miile de soldați ai Imperiului de undeva acolo, urmărindu-i cu siguranță. Deocamdată totul era gol și nemișcat, dar se întrebă cât va dura până când vor ajunge cu toții din urmă. Ea știa că nu era prea mult timp.

„Crezi că inundația i-a ucis pe toți?” l-a întrebat ea pe Koldo, care a venit lângă ea.

El clătină din cap, aruncând o privire gravă înapoi.

„Acele supape funcționează doar atât de mult”, a spus el. „Primul val de apă va ucide prima linie. Dar restul va trece destul de curând. Probabil că au ajuns până acum la jumătatea deșeurilor.”

— Dar nu au nave, spuse Ludvig, apropiindu-se de ei.

Koldo îi aruncă o privire.

„Imperiul este de neoprit”, a răspuns el. „Vor găsi o cale. Au un milion de bărbați; au unelte. Ei pot construi nave.”

Oftă și studie peisajul.

„Sunt poate cu o jumătate de zi în urma noastră. Cu o zi fără vânt, fără pânzele noastre în catarg, ei ne pot prinde.”

— Atunci nu e timp de pierdut, spuse Kendrick, alăturându-se lor și mergând spre nave. Toți au căzut lângă el.

— Să preluăm fiecare comanda unei nave diferite, sugeră Koldo, uitându-se la Gwen și Kendrick, Ludvig și Kaden. „Avem nevoie de lideri puternici pentru fiecare.”

Toți au fost de acord și s-au despărțit, fiecare îndreptându-se în direcții diferite în timp ce se îmbarcau în navele cu pânze, fiecare suficient de mare pentru a ține poate o sută de oameni. Când Gwen ajungea la ei, Steffen lângă ea și Krohn la călcâie, ea se întinse, apucă scara lungă de frânghie atârnând în jos și se trase în sus. Când a ajuns în vârf, s-a întors, iar Steffen a întins mâna și i-a dat lui Krohn și, în curând, au ajuns amândoi deasupra șinei și pe punte.

Au fost urmați de zeci de soldați și cetățeni ai Crestei, toți umplând navele, pe rând. S-au înclinat cu toții, dându-și seama de urgență, fiecare punându-se pe treabă să ridice imediat pânzele sau să apuce vâsle. Toți erau fără cuvinte o mașinărie bine reglată, fiecare unit în dorința lor de a fugi cât mai departe de Imperiu, fiecare dintre ei hotărât să găsească un nou țărm, să-și facă o altă viață.

„Și unde să mergem acum?” se auzi o voce.

Gwen s-a întors și s-a uitat în sus și a văzut un cetățean din Ridge, o femeie care ținea în brațe un copil mic, privind înapoi la ea cu o față plină de speranță. Ea a văzut în spatele ei o mulțime mică, care priveau cu speranță la ea, după răspunsuri. Gwen a simțit o mare responsabilitate să-i conducă bine.

Aruncă o privire spre celelalte nave și îi văzu pe Koldo și pe ceilalți uitându-se la ea, toți tăcând. Gwen știa că venise momentul să le spună.

„Navigăm spre Inel!” a anunţat ea definitiv, sunetul autorităţii purtând în glasul ei impresionând chiar şi pe ea. Era vocea tatălui ei.

Putea să vadă expresia surprinsă pe fețele lor – mai ales în cele ale lui Kendrick, Brandt și Atme, ale oamenilor ei.

„A fost dorința tatălui tău”, i-a spus Gwendolyn lui Koldo, „să-ți conduc oamenii în siguranță. Inelul este singurul loc pe care îl cunosc.”

„Dar este distrus!” strigă Brandt.

Gwen clătină din cap.

„Poate fi reconstruit”, a răspuns ea. „Imperiul a eliberat. Este al nostru pentru a fi preluat.”

„Dar Scutul este jos!” A sunat Atme.

Gwen oftă.

„Nu va fi ușor”, a spus ea. „Dar a fost profețit. Inelul, într-o zi, se va ridica din nou.”

Gwen și-a dorit, mai mult ca niciodată, ca Argon să fie aici acum, cu ea, pentru a explica. Dar, ca de obicei, nu era de găsit nicăieri.

„Există un inel sacru”, a continuat ea. „Inelul vrăjitorului. Thorgrin îl caută chiar și acum. Trebuie să navigam înainte. Dacă o găsește la timp, ne va întâlni acolo și ne poate ajuta să restabilim Inelul.”

„Și dacă profeția ta este greșită?” întrebă Ludvig. „Dacă Thor nu găsește acest inel?”

Gwendolyn simți o tăcere grea în timp ce toți se uitau la ea.

„Este un salt de credință pe care trebuie să îl luăm”, a spus ea. „Totuși viața este întotdeauna un salt de credință.”

Cu toții au tăcut, dându-și seama de provocările care le urmau, iar Koldo dădu înapoi, grav.

„Respect decizia Reginei!” strigă el, iar Gwen aprecia că folosește acel titlu. A făcut-o să cadă de parcă ar fi fost, într-adevăr, din nou o regină. Și dacă se întorceau la Inel, poate, într-adevăr, ea a fost.

Oamenii, mulțumiți, au continuat cu toții, făcându-se înapoi în mișcare, ridicând pânze și împingându-se. Curând, nava lor se mișcă, Gwen simțind cum se prinde curenții, purtând-o. Ea s-a uitat în urmă și a văzut, cu ușurare, linia țărmului Deșeurilor crește din ce în ce mai mult.

Gwendolyn se îndreptă spre prova navei, privind spre apele din față, încântată să simtă mișcarea sub ea, ridicarea și coborârea blândă a navei și,

în timp ce făcea, noii ei oameni s-au adunat în jurul ei cu speranță. Se simțea ca un mesia, conducându-și poporul către un nou orizont, o nouă casă, un loc în care să fie în sfârșit liber.

CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

Thorgrin a tăiat aerul pe spatele lui Lycoples, întorcându-se din Țara Inelului și simțind puterea care iradiază din Inelul Vrăjitorului în timp ce îl purta pe deget, strângând solzii dragonului. Thor s-a simțit ca o persoană diferită de când l-a purtat, ca o versiune mai mare a lui însuși, mai puternică, mai puternică - capabilă să facă orice. A simțit energia Inelului pulsandu-i pe deget și a fost îngrozit de lumina strălucitoare pe care o respingea. Nu întâlnise niciodată în viața lui un obiect mai puternic. Purtarea lui i se simțea consumator, de parcă s-ar fi pierdut în universul lui.

De asemenea, se simțea împuternicit, de parcă ar fi înțeles pentru prima dată ce înseamnă să fii în viață. Știa că inelul reprezenta o mare victorie, punctul culminant al tuturor încercărilor și încercărilor și antrenamentului pe care le-a avut vreodată, toate obstacolele pe care le depășise, toate eșecurile de care nu se dăduse înapoi. Era mai mult decât un inel de putere: era un inel al destinului. Un inel de finalizare.

Thorgrin a alergat prin cer, știind că totul era posibil acum. Știa că orice dușman care fusese prea puternic, orice loc prea întunecat, avea acum puterea de a înfrunta. Și încercările lui nu s-au încheiat încă. Erau, de fapt, abia la început.

Inelul vrăjitorului, își dădu seama, cerea un preț: le cerea tot ce e mai bun oricui îl purta, le cerea să urce pe înălțimi tot mai mari, să înfrunte dușmani din ce în ce mai mari, încercări mai mari. Pentru Thorgrin, știa că asta însemna să se confrunte cu cel mai mare dușman al său, să înfrunte singurul loc care îl învinsese, singurul loc din care trebuia să fugă: Țara Sângelui. Însemna să te întorci, să înfrunți din nou Lordul Sângelui, încercând încă o dată să-l salvez pe Guwayne. Însemna să se întoarcă la locul înfrângerii și să aibă curajul să-l confrunte încă o dată, acum că era o altă persoană.

Și dacă ar trăi, Thor știa că Inelul îi va cere atunci încă o responsabilitate sacră: să se întoarcă în Inelul însuși, în țara nașterii lui, să lupte pentru a-l lua înapoi, pentru a salva pe Gwendolyn și pe exilați. A simțit că Inelul Vrăjitorului îl cheamă acolo, cerându-i asta.

Dar mai întâi trebuia să-l salveze pe Guwayne.

„Mai repede, Lycopoli!” Thorgrin îi strigă prietenul său, cu inima bătându-i cu nerăbdare, când orizontul începu să se schimbe.

Lycoples, împuterniciți de prezența Inelului, zburau mai repede decât își putea aminti Thorgrin, iar ea își lăsă capul în jos, Thor strângându-și solzii și izbucni printre nori. În față, Thor a văzut peisajul schimbându-se: cerul strălucitor de deasupra capului s-a încheiat brusc când s-au întâlnit cu cascadele de sânge, intrarea înfricoșătoare în Țara Sângelui.

Thor a simțit un moment de teamă, amintindu-și eșecurile din trecut în acest loc. Și-a amintit cum era să intri într-o lume prea puternică pentru el, să fii asediat de crize de nebunie, de o seducătoare. Era un loc al întunericului care nu cunoștea limite, un loc pe care nu fusese suficient de puternic să-l înfrunte.

Dar acesta era bătrânul Thorgrin. Acum, după ce trecuse ultimele teste și purtând Inelul Vrăjitorului, era mai puternic. Era timpul să se pună la încercare, să-și înfrunte demonii. Și cel mai important, fiul său zăcea dincolo de acel zid – nu putea să-l abandoneze. L-ar recupera sau ar muri încercând.

Lycoples țipau când se apropiau de cascadele de sânge, ezitând, iar Thorgrin și-a amintit că nu putea să intre înainte. Dar de data asta, știa el, va fi diferit. De data aceasta, au avut Inelul.

— Mai departe, Lycoples, șopti Thor. „Acum ești de neatins.”

Thor și-a întins mâna cu Inelul pe ea și, în timp ce o făcea, o aură de lumină roșie s-a răspândit încet și i-a cuprins, ca un balon.

Lycoples își întinse aripile mari și țipă, iar Thor îi simți ezitarea; dar ea a avut încredere în el, a lăsat capul în jos și a zburat înainte cu credință.

Thor s-a simțit învăluit în sânge când amândoi au intrat în cascade. Erau scufundați în apele asurzitoare care țâșneau, stropind în jurul lor. Dar aura s-a răspândit peste ei, iar apa a sărit din ea inofensiv, ținându-i în siguranță și uscat, zburând prin ea ca un nor.

Curând, au apărut pe cealaltă parte, spre uşurarea lui Thor.

Licoplii țipau de bucurie, de victorie, așa cum au făcut, izbucnind în Țara Sângelui. Era un contrast puternic. Aici, norii atârnau jos, erau groși și

grei, negri, de rău augur. Nu era soare despre care să vorbim, iar pământul de dedesubt era sumbru, acoperit de cenuşă, aşa cum îşi amintea Thor. Thor simți că se încordează la vederea ei, amintindu-și tot ce se întâmplase, dar se forța să zboare mai departe.

Au zburat peste marea de sânge, alergând pe lângă peisaje de copaci morți, de lavă uscată, întregul pământ părând carbonizat și pustiu, de parcă nimic nu ar putea trăi aici. Au zburat și au zburat, atât de repede că Thor cu greu își putea trage sufletul, acoperind mai mult teren într-un minut decât făcuseră în zilele cu nava. Jos, din când în când, Thor zărea un monstru singuratic pe peisaj, uitându-se în sus și urlând la ei și știa că, dacă ar fi acolo jos, nu i-ar plăcea altceva decât să-i rupă în bucăți.

În cele din urmă, Thor a văzut locul care îi bântuise coşmarurile: castelul Lordului Sângelui. S-a încordat la vederea lui. Acolo stătea la orizont, ca noroiul care se ridicase de pe pământ și se întărise, cu sinistrele sale lumini strălucitoare în el. Thor putea simți întunericul asta chiar și de aici. Și totuși inima i s-a grăbit, fiecare fibră a ființei lui în flăcări, deoarece știa că fiul său zăcea dincolo de zidurile ei.

Licoplii zburau și zburau, peste porțile zdrobite, peste canalele întortocheate care duceau spre ea. Era mai departe acum decât fusese vreodată în Țara Sângelui, pe lângă Strâmtoarea Nebuniei, pe lângă Vrăjitoarea și știa că nu mai era nimic acum între el și castel.

Thor se aștepta ca ea să zboare direct până la poarta castelului, dar ea l-a surprins oprindu-se la câteva sute de metri înaintea ei, de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil și s-ar fi aruncat jos. Era un fel de balon de vrăjitor, își dădu seama, chiar mai puternic decât balonul aruncat de Inel.

În timp ce se pregătea să aterizeze, Lycoples, își dădu seama Thorgrin, nu putea merge mai departe.

Thor descălecă în timp ce Lycoples îi lăsa pe drumul care ducea la castel și se uită la drumul dinaintea lor. A fost o apropiere lungă, drumul făcut din cărămidă netedă, înnegrită, cărarea lui strălucitoare căptușită cu torțe și cu știuci, fiecare tras în țeapă de un cap tăiat.

Thor s-a uitat la Lycoples, iar ea s-a uitat înapoi, iar el a simțit că vrea să continue, dar nu putea.

Te voi aștepta aici , spuse ea în ochii minții lui. *Te vei întoarce, războinică. Cu fiul tău.*

Thorgrin întinse mâna și o mângâie pe cap și se întoarse spre castel. A scos sabia morților din teacă cu inelul ei distinctiv, s-a întors și a

făcut primul pas pe drum, știind că va trebui să o facă singur.

Thor a mers, apoi a alergat, apoi a alergat pe potecă, trecând pe lângă toate capetele înțepate ale altora care fuseseră suficient de proști încât să vină aici. A sprintat cu tot ce avea, știind că fiul său se afla în acel turn, disperat să-și pună din nou ochii pe el.

În timp ce alerga, apropiindu-se de podul mobil de piatră care se întindea pe un șanț de șanț, Thor s-a uitat în jos și a văzut că podeaua podului mobil era căptușită cu vârfuri, iar apele înnegrite ale șanțului făceau echipă cu aligatori și creaturi hidoase pe care nu le recunoștea. I-a văzut bânzându-se cu carne umană, părți ale corpului plutind în apă.

În timp ce ridică privirea, apropiindu-se de pod, văzu în fața lui doi paznici, îmbrăcați în armură neagră, de două ori mai înalți decât el, fiecare ținând halebarde lungi în timp ce păzeau intrarea.

Thor nu a încetinit niciodată; a continuat să sprinteze, cu sabia scoasă, iar în timp ce au intrat în acțiune, ridicând halebardele și legănându-se pentru el, a simțit puterea Inelului care îl propulsează înainte. Mai repede decât fusese vreodată, mai puternic decât fusese vreodată, Thor sări în aer – mai sus ca niciodată – zburând deasupra capetelor soldaților. Cu o tăietură curată, le-a tăiat unul dintre capete, apoi a sărit peste pod și le-a tăiat pe celălalt.

Halbardele lor au căzut inofensiv la pământ în timp ce fiecare s-a prăbușit, morți.

Thor se uită în jos la vârfurile dinaintea lui și făcu un salt în fugă. Într-un singur salt, a sărit peste podul mobil, peste toate țepoanele și a aterizat înaintea ușii castelului.

Thor l-a examinat. Era o ușă imensă, înaltă de treizeci de picioare, în formă de arc uriaș, făcută din fier și lemn – dar Thor nu se simțea intimidat de ea. În schimb, a întins mâna, a apucat ciocănitorul și, cu o singură tragere, cu puterea unui uriaș, a smuls ușa de pe balamale, puterea Inelului curgând prin el în timp ce a făcut el.

Era timpul pentru rambursare.

Când Thor smulse ușa, se confruntă cu o întuneric sumbru, interiorul luminat doar de strălucirea slabă portocalie a torțelor. O furtună înghețată se năpusti asupra lui, umed și rece, simțind că sufletele sunt eliberate din iad. În aer se auzi un geamăt slab și un urlet, de parcă Thorgrin ar fi intrat într-un alt tărâm al iadului.

Thor se repezi înăuntru, refuzând să cedeze temerilor sale, gândindu-se doar la fiul său. A alergat prin întuneric și întuneric, cu sabia scoasă, gata de orice și, în timp ce făcea, a auzit deodată scârțâitul a ceea ce părea o garguilă.

Thor a detectat brusc mișcare și a ridicat privirea pentru a vedea una dintre creaturile hidoase de pe insula lui Ragon, una care îl smulsese pe Guwayne, atârnând cu capul în jos de tavan. Ochii ei galbeni strălucitori s-au fixat asupra lui, surprinși de prezența lui, iar fața lui s-a contorsionat brusc într-un rânjet de furie, când și-a eliberat ghearele, a coborât de pe tavan și a plonjat drept pentru el, țipând.

Thor a reacționat, Inelul crescându-și viteza și reflexele. A făcut un pas înainte și l-a întâlnit, tăind sabia morților și tăind creatura în jumătate.

Thor a sprintat prin castel, încetinind abia pentru a se orienta, realizând vag că acest loc era făcut din noroi și piatră, cu pereții deformați. A alergat prin încăperi vaste deschise, pașii lui răsunând, și pe coridoare înguste, întortocheate, cu podeaua făcută din noroi; a sărit peste fluxuri de lavă și a alergat prin camere goale, cu pereți din granit negru străvechi. A alergat printr-un arc uriaș și s-a trezit într-o cameră cu tavan atât de înalt, încât nici nu l-a putut găsi.

Thor a auzit o cacofonie grozavă, mai puternică decât sunetul propriei respirații, propria inimă bătând cu putere și și-a dat seama că s-a lovit de un cuib de aceste garguile. Camera s-a luminat cu ochii lor galbeni strălucitori și toți au țipat și au început să se arunce spre el. Parcă le-ar fi deranjat cuibul.

Thor s-a tăiat unul după altul, ca niște lilieci uriași care vin după el. Era în zonă în timp ce lupta, simțind Inelul propulsându-l, tăindu-l pe fiecare cu experiență, evitând ghearele care îi veneau pe față. A tăiat unul, tăindu-i aripile, a înjunghiat pe altul, s-a abătut, apoi l-a împuns pe spate și a doborât încă pe altul cu mânerul sabiei. Se simțea mai abil decât a avut vreodată, Inelul dându-i o plutire, o putere diferită de orice pe care o cunoscuse vreodată. Era aproape ca și cum i-ar fi spus când să lovească înainte să o facă.

Thor a continuat să sprinteze prin această peșteră, alergând orbește înainte, fără să știe unde se duce, unde se află fiul său, dar simțind că Inelul îl îndeamnă. Era ca un animal sălbatic care alerga, capabil să vadă, să audă și să reacționeze de zece ori mai repede decât făcuse vreodată. S-a luptat în timp ce alerga, până când în cele din urmă a ieșit din cameră.

Thor a izbucnit într-o altă cameră cavernoasă și a fost șocat de ceea ce a văzut. Această cameră era luminată, șuvoaie de lavă curgând de-a lungul marginii ei, lăsând suficientă lumină pentru a vedea în timp ce scânteiau și șuierau – și după cum văzu, Thor și-ar fi dorit să nu o facă. Țipetele garguilor s-au intensificat aici și, în timp ce ridica privirea, le văzu mii de ele înnegrind tavanul, cu aripile fâlfâind, umplându-i urechile, ca un bârlog de lilieci care se încrucișează prin încăpere.

Thor știa că ar trebui să-i fie frică, dar nu era. Nu a simțit frică. Se simțea concentrat. Intensitate. Știa că se confruntă cu cei mai mari dușmani ai săi și, în loc să vrea să fugă, se simțea privilegiat să poată avea șansa de a le împotrivi.

Thor s-a mișcat mai repede decât și-ar fi putut imagina vreodată, mai repede decât și-a putut controla el însuși. Sabia morților era ca o ființă vie în mâna lui, îndrumandu-l să taie și să se întoarcă, să se învârtă și să înjunghie, permițându-i să doboare creaturi în stânga și în dreapta în timp ce trecea prin cameră, un singur val de distrugere, doborând garguile în fiecare. direcţie. Colți ascuțiți ieșeau din mânerul Sabiei și s-au extins și au ucis și creaturi.

Dar Thorgrin știa că Inelul l-a determinat să lupte la un alt nivel. În timp ce umerii lui Thor au început să slăbească, să obosească, epuizați de învârtirea, tăierea, reacția, spargerea atât de multe dintre aceste lucruri, el a simțit că Inelul îi trage un val de energie în susul brațului, împrospătându-l, reînnoindu-și umărul încordat, ca și cum ar fi el. tocmai sosise la luptă. Când mai multe garguii l-au atacat din spate și Thor nu s-a putut întoarce pentru a reacționa la timp, a simțit Inelul întorcându-se și îndreptându-și brațul și a privit cu uimire cum Inelul trăgea o sferă de lumină care a aruncat garguiile înapoi în cameră.

Cadavrele lor îngrămădindu-se peste tot în jurul lor, garguiile au început să-și dea seama de inevitabil. S-au dat înapoi, zeci dintre ei, tot ce a mai rămas din mii, retrăgându-se în colțurile îndepărtate ale cavernei, acum speriați de Thorgrin.

Thorgrin a încetat în cele din urmă să lupte, respirând greu și a privit camera în liniște. Drept înainte, în depărtare, în partea îndepărtată a camerei, observă o serie de trepte de granit negru care duceau în sus, sculptate într-un munte. Și, în timp ce ridica privirea, în vârful lui, a văzut un tron imens, lat de douăzeci de picioare, acoperit cu diamante negre și a știut că era tronul Domnului Sângelui.

Cu toate acestea, a rămas liber.

Thor era nedumerit, întrebându-se de ce Lordul Sângelui nu era aici. Poate că nu se așteptase la Thor și nu crezuse niciodată că ar putea ajunge aici, în camera lui interioară.

Și când Thorgrin a auzit un strigăt brusc, și-a ridicat din nou privirea, corpul în alertă maximă și a studiat camera îndeaproape – și a fost și mai șocat de ceea ce a văzut: acolo, așezat lângă tron, ascuns în umbră, era o căsuță aurie strălucitoare.

Guwayne.

Urmă un alt strigăt, iar inima lui Thorgrin se ridică la zgomot. Guwayne. Era cu adevărat aici, viu, nevătămat, lângă tron.

Thor nu a ezitat. A izbucnit într-o liniuță, urcând treptele, luându-le câte trei, patru, cinci, șase, până a ajuns sus. Și în timp ce Thor alerga pe lângă tron, s-a oprit brusc, simțind că se întâmplă cel mai ciudat lucru. Era ca și cum tronul ar fi fost magnetic. Parcă ar fi vrut ca Thor să stea în ea. A conduce. Pentru a deveni regele morților.

Thor s-a oprit în fața ei, tremurând, abia reușit să-și rețină puterea. Se uită înainte și înapoi între el și Guwayne, știind că ar trebui să-l smulgă pe Guwayne și să plece.

Dar în timp ce stătea acolo, genunchii i s-au slăbit. A simțit Inelul vibrând pe degetul său, încercând să-l ajute și știa că era prins într-un test suprem de voință. A fost o încercare din ce în ce mai grea decât confruntarea cu Domnul Sângelui: el se confrunta pe sine. Propriile lui impulsuri cele mai profunde și întunecate.

Tu, Thorgrin, ești menit să fii aici , se auzi o voce. *Ești menit să fii rege. Regele Întunecat. Stați și simțiți sediul puterii. Îmbrățișează-ne, guvernează aici și poți avea puteri dincolo de cele mai sălbatice vise ale tale. Stai și, în sfârșit, fii rege.*

Inelul ardea din ce în ce mai fierbinte pe degetul lui Thor în timp ce acesta se apleca în față, abia reușind să-și stăpânească dorințele, pe cale să stea pe tron.

Dar apoi, în ultimul moment, Thor a simțit o fulgerare fulgerătoare de putere curgând prin Inel și prin corpul său, împingându-l departe, ca și cum ar fi fost înțepat. S-a întors de la ea.

"NU!" el a strigat.

Thor s-a întors spre Guwayne, la doar câțiva pași distanță. Inima i-a bătut cu putere în timp ce se năpusti să-l îmbrățișeze, întărindu-se, temându-

se că ar putea, ca data trecută, să o găsească goală. Nu mai putea suporta o altă dezamăgire.

Dar când Thor s-a întins în jos, a fost bucuros să-l vadă pe Guwayne în căsuță – și s-a întins în jos, l-a luat și l-a ținut, simțindu-se copleșit de emoție.

Guwayne a plâns în timp ce Thorgrin îl ținea, iar Thor simți lacrimile curgându-i pe propriii obraji, bucuros să-l țină din nou, să-l vadă viu, sănătos, nevătămat. Thorgrin îl ținea strâns, simțind cum puterea lui Guwayne curge prin el în timp ce stătea acolo. A simțit că era un copil foarte puternic, mai puternic chiar decât ar fi Thor vreodată. A simțit în Guwayne o putere pentru bine sau pentru rău și s-a înfiorat, amintindu-și profeția că fiul său se va transforma în întuneric. S-a rugat să nu fie adevărat. Atâta timp cât era în viață, Thorgrin avea să facă tot posibilul pentru a-l adăposti, pentru a preveni asta.

În timp ce Thorgrin îl ridică pe Guwayne de pe căsuță, în timp ce acesta întorcea spatele tronului, deodată, întregul castel, parcă furios, începu să se cutremure. Zidurile au început să se prăbușească, să se zguduie și să se prăbușească, de parcă Thorgrin le-ar fi furat bunul lor cel mai de preț. Garguiile au început să cadă de pe tavan, să zboare, să fugă din cameră, în timp ce bolovanii au început să cadă și pământul a început să se cutremure.

Thor și-a dat seama că aveau puțin timp. Îl strânse strâns pe Guwayne, se întoarse și fugă din cameră, coborând treptele câte patru, alergând înapoi prin camera cavernoasă, ocolind bolovanii care cădeau în timp ce mergea, toți prăbușindu-se lângă el într-o cacofonie de praf.

Thor s-a răsucit și a întors drumul în întuneric, înapoi în josul tunelurilor, alergând pentru a-și salva viața, în timp ce castelul a început să se prăbușească în jurul lui, Guwayne țipând în brațe. Dar atâta timp cât se ținea strâns de Guwayne, nimic nu mai conta pentru el.

Thor a văzut ieșirea către castel în față și a văzut zidurile prăbușindu-se de jur împrejur, lăsând doar o fărâmă prin care să scape. A dat un ultim sprint până la final.

O clipă mai târziu, Thor a ieșit din castel, izbit brusc de un bolovan care i-a zdrobit umărul, făcându-l să se poticnească. Dar a continuat să alerge, fără să se oprească și, de îndată ce a izbucnit, întregul castel s-a prăbușit într-o avalanșă uriașă de stâncă.

Thorgrin a alergat și a fugit, scăpând de avalanșa care se răspândește, de movila de moloz, sprintând pentru a-și salva viața. A sărit înapoi peste podul de vârfuri, a alergat înapoi pe potecă, pe poteca lungă care ducea înapoi la Lycoples. Pământul s-a zguduit, de parcă toată Țara Sângelui s-ar prăbuși și o fisură în pământ a început să se deschidă chiar în spatele lui Thor. S-a răspândit din ce în ce mai larg, alergându-l după el în timp ce mergea, o prăpastie mare care se deschidea în măruntaiele pământului, iar Thor a fugit pentru a-și salva viața, știind că nu era decât la un pas de moarte.

Thor ridică privirea, îl văzu pe Lycoples așteptând și, când ajunse la ea, sărind pe spate, fără să încetinească niciodată, ea țipă și se ridică, la fel de nerăbdătoare să plece ca și el.

În clipa în care a făcut fisura răspândită pe pământ chiar sub locul în care tocmai fuseseră, iar Thor știa că, dacă ar fi așteptat încă o secundă, ar fi fost toate terminate.

Thor s-a ținut de Lycoples, strângându-l pe Guwayne, care în cele din urmă a tăcut în brațe. Zburând în aer, ținându-și fiul, ridicându-se, departe de acest loc, s-a simțit din nou restaurat. Cu greu îi venea să creadă. El reușise. De data aceasta, câștigase.

Au mers cu viteză prin aer, iar Thorgrin și Lycoples știau amândoi încotro se îndreptau. Mai era un loc unde să meargă în lume. Un loc care ar fi scena unui război epic. Un loc unde, Thor știa, avea să-l urmeze Domnul Sângelui și toate oștile lui. Locul în care îl așteptau Gwendolyn, frații săi din Legiunea și tot poporul lui.

Era timpul să ne întoarcem acasă.

Era timpul, în sfârșit, să luptăm pentru Inel.

CAPITOLUL TREEI ȘAPTE

Lordul Sângelui s-a ridicat din somnul său străvechi, dezorientat, în total șoc. Își simțise castelul tremurând de jur împrejur, trezindu-l din somn, simțise o mare întrerupere a forței, simțise instantaneu că cineva intrase în spațiul lui sacru.

Era imposibil. Nimeni nu se apropiase vreodată de castelul lui – cu atât mai puțin spart în interiorul lui. Nu peste o mie de milenii.

La început, Lordul Sângelui a presupus că fusese un coșmar. Dar, pe măsură ce zidurile continuau să se cutremure și să se prăbușească în jurul lui, adânc sub pământ, și-a dat seama curând că nu era așa. A fost o întrerupere diferită de orice simțise el vreodată. Și în timp ce se ridica, atent, simți imediat că băiatul dispăruse.

Guwayne.

Lordul Sângelui a scos un țipăt îngrozitor când a sărit în picioare, apoi a sărit drept în sus, ridicând pumnul și spulberând piatra. A zburat în sus, prin podea, izbucnind din stâncă în camerele de deasupra.

În timp ce stătea acolo, într-o cameră acum plină de moloz, era tulburat. În jurul lui, aproape toate prețioasele lui garguile zăceau moarte, zdrobite, zvârcolindu-se. Puținii care rămăseseră țipau și se învârteau sus.

S-a întors imediat și a privit în sus, după tronul său, către căsuța — și, cu un sentiment de groază și groază, a văzut că tronul lui era zdrobit și că pătuța zăcea goală. Cineva smulsese copilul.

Lordul Sângelui a clocotit, când și-a dat seama imediat cine era: Thorgrin. Își smulsese copilul. Își luase cea mai prețioasă bijuterie, acest copil cu putere pe care sperase să-l crească drept al său, pe care l-ar pregăti pentru a deveni cel mai mare Stăpân cel mai întunecat dintre toți. Pe cine avea să-l folosească pentru a conduce lumea – așa cum proclamaseră profețiile.

Cu toate acestea, nu înțelegea cum era posibil. Era mai puternic decât Thorgrin; îl învinsese deja o dată. Thorgrin nu avea acest tip de putere – cu excepția cazului în care, și-a dat seama brusc, a recuperat Inelul sacru al vrăjitorului. A avut el?

Domnul Sângelui a țipat de agonie, văzându-și întreaga misiune a vieții distrusă, simțindu-i venele ardând de furie, de dorință de răzbunare. A știut imediat ce avea de făcut: să-l găsească pe Thorgrin. Zdrobește-l. Recuperează copilul.

Și a știut instantaneu că există un singur loc pe care Thorgrin l-ar fi putut duce: Inelul.

A sărit în sus, în timp ce zidurile continuau să se prăbușească, și de data aceasta a izbucnit direct, de cealaltă parte a castelului său, în lumina zilei, izbind stânca cu pumnul. A ieșit pe pământ, în afara castelului său, și imediat și-a ridicat privirea și a căutat cerul. Acolo, în depărtare, la orizont îndepărtat, îl zări pe Thorgrin. El zbura pe spatele unui dragon și ținea ceva în mână.

Guwayne. copilul lui.

Lordul Sângelui urlă de furie, cu fața contorsionată de agonie și știa că putea face un singur lucru: să-și adune armata.

Își întinse palmele pe o parte, le întoarse și le ridică încet, din ce în ce mai sus. Pe măsură ce făcea, în jurul lui peisajul de cenuşă şi noroi a început să se târască, să se zvârcolească, să prindă viaţă. Din pământul negru a ieșit încet o armată. O armată de strigoi, ieșind ca dintr-un câmp de ouă, ridicându-se din pământ cu ghearele lor lungi și hidoase roșii și trăgându-se în sus. Arătau ca niște gargui, dar aveau dimensiunea de cinci ori mai mare, cu solzi înnegriți, corpuri păroase și colți lungi și lipici. Aveau aripi atât de lungi cât corpul lor și cozi la fel de lungi, care se prăbușeau pe pământ. S-au uitat înapoi la Lordul Sângelui cu ochii lor portocalii strălucitori, mii dintre ei, aşteptând comanda lui, salivând, ţipând. Dorind să omori ceva. Orice.

Thorgrin făcuse o greșeală gravă. Lordul Sângelui nu era un vrăjitor primitiv. Nici un rege local. El era Domnul tuturor Domnilor, cel care putea ridica o armată din praf, cel pe care nimeni nu-l învinsese vreodată. Cel care pedepsise pe oricine îndrăznise să-l sfideze.

Thorgrin provocase un cuib pe care lumea nu-l cunoscuse niciodată. El l-a urmat până la marginile pământului, până când pământul va fi pârjolit de făpturile lui și îl va sfâșie pe el și pe fiul său.

Sosise timpul să distrugem lumea.
Iar prima oprire a misiunii sale ar putea fi doar un singur loc:
Inelul.

CAPITOLUL TREIZECI SI OPT

Gwen și oamenii ei au navigat cu o viteză bună în aval, vântul se înălța, curenții devenind din ce în ce mai puternici, navigând din ce în ce mai spre est, soarele coborât pe cer, țărmurile Deșeurilor nu se mai vedeau nici măcar la orizont. Gwen s-a uitat la Krohn la picioarele ei, s-a uitat la Steffen de lângă ea, Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth și Kendrick care conduceau navele lângă ea și s-a simțit norocoasă. Realitatea situației lor începea să se cufunde: scăpaseră. În ciuda tuturor probabilităților, ei fugiseră de pe Ridge, salvaseră sute și reușiseră să ajungă în apă deschisă.

Au făcut viteză bună, pânzele pline, mareele râului trăgându-le spre mare, despre care ea știa că se afla undeva la orizont. Ea știa că odată ce vor ajunge în marea deschisă, vor fi departe de continentul Imperiului, mai departe de ghearele lor și din ce în ce mai aproape de Inel.

Totuși, deocamdată, pe măsură ce încă navigau pe aceste râuri înguste, Țara Imperiului de ambele părți ale lor, alte râuri încă alimentând acesta din toate direcțiile, Gwen era încă foarte în gardă. Se răsuciră și se răsuciră prin peisajul Imperiului, iar Gwendolyn știa că nu se puteau relaxa încă; se aflau încă adânc în teritoriu ostil. Erau încă vulnerabili la atacuri din toate părțile. Și dacă Imperiul le-ar bloca drumul sau i-ar ajunge din urmă înainte să ajungă în larg, ei ar muri aici, în această țară.

Gwen a auzit un țâșnit de apă în față și a privit în lumina slabă și a văzut curenții râului schimbându-se. Se apropiau de o intersecție, mai multe râuri majore ale Imperiului contopindu-se în acest loc, lărgând râul și întărind curentul. Era uşurată să vadă că mareele se întăresc, ştiind că vor lua avânt – totuşi era nerăbdătoare să vadă că acest râu este alimentat de zeci de râuri. Navele Imperiului puteau sosi din orice direcție a Imperiului.

Pe măsură ce s-au contopit în acest nou râu, nava zvâcnindu-se sălbatic în timp ce curenții se ridicau, Gwen a auzit brusc un sunet îndepărtat de corn și inima i-a căzut. Era un sunet pe care îl recunoștea bine: cornul de război al Imperiului.

Gwendolyn se uită înapoi peste umăr și văzu o altă priveliște care îi făcu sângele să curgă rece: o mie de săgeți înnegriu cerul, ca un stol de lilieci, se înălțau într-un arc înalt, apoi coborau chiar pentru ei.

"DA-TE JOS!" a strigat ea.

Toți s-au adăpostit în timp ce săgețile au căzut toate în apele în spatele lor, stropind ca un banc de pești. Gwen ridică privirea și oftă uşurată, văzând că săgeţile aterizează chiar înainte de flota lor.

Dar apoi inima ei s-a oprit să vadă zeci de nave Imperiului navigând după ele, ajungând din urmă din toate râurile diferite, acum urmărindu-le și aproape în raza de acțiune. Navele lor erau mai elegante, mai rapide, iar ea putea să vadă într-o clipă că le vor depăși în curând.

Gwen și-a dat seama că șansele lor tocmai scăzuseră până la aproape deloc. Nu puteau lupta împotriva acestei flote – nu cu numărul lor mic, armele și navele lor. Și totuși gândul de a fi capturată din nou de Imperiu era ceva ce nu putea tolera.

S-a uitat la celelalte nave, la Koldo, Kaden, Ludvig și Kendrick, și a văzut aceeași privire neconsolată pe fețele lor. Toți erau pregătiți să lupte – și totuși toți știau că asta însemna înfrângere.

Înainte ca ei să poată striga comenzi, Gwen tresări când s-a auzit un alt zgomot brusc de săgeți care zburau prin aer – totuși, de data aceasta, când își ridică privirea, era confuză: săgețile veneau din fața lor, navigând peste nava lor în altă direcție. Fuseseră înconjurați, flancați în ambele direcții?

Gwen se întoarse, așteptându-se să vadă mai multe nave Imperiului – și a fost șocată și bucuroasă să vadă că era cu totul altceva. Cu greu îi venea să creadă să vadă că aceștia erau oameni pe care îi cunoștea, îi recunoștea, îi iubea. Oameni din Inel.

Erec îi zâmbi înapoi, lângă el, Alistair — iar Godfrey pe cealaltă parte, Dray la călcâie. Toți stăteau la prova, în timp ce Erec comanda o flotă de soldați din Insulele de Sud, împreună cu o flotă de sclavi eliberați ai Imperiului. Ea a privit cu admirație și speranță cum Erec naviga înainte, chiar pentru ea, și a poruncit flotei sale să tragă cu săgeți înapoi în Imperiu. Săgețile au navigat prin aer, peste flota ei și către navele îndepărtate ale Imperiului. Au străpuns zeci de soldați ai Imperiului, care au strigat și au început să cadă – iar inima lui Gwendolyn a tresărit de bucurie.

Acum aveau o bătălie.

*

Erec stătea la prova navei, cu inima bătând în viteză de bucurie să-i revadă pe Gwendolyn și pe ceilalți exilați din Inel, împreună cu Kendrick și ceilalți colegi ai săi Silver, fiecare în fruntea propriei nave, împreună cu câteva sute de oameni. nu putea decât să-și imagineze că sunt exilați din Ridge. Nu crezuse niciodată că va mai pune ochii pe membrii Inelului, mai ales aici, atât de departe de casă, și era dincolo de bucurie să vadă că Gwendolyn era încă în viață. Se luptase să o găsească de mai mult timp decât își putea aminti și, după ce i-a fost dor de ea în Volusia, începea să se întrebe dacă o va mai vedea vreodată.

Dar Erec era deja concentrat, în modul luptă, în timp ce ochii lui s-au fixat pe flota Imperiului care se îndrepta asupra fraților săi de arme.

Nu a pierdut timpul instruindu-și oamenii:

"FOC!" strigă el din nou.

Oamenii lui au tras încă o salvă de săgeți, folosind arbaletele lor cu rază lungă de acțiune concepute pentru situații ca aceasta, și el a privit cu satisfacție cum navigau prin aer, peste flota lui Gwen, din ce în ce mai sus într-un arc mare, până la Imperiu. flota. I-a privit satisfăcut când i-a văzut bombardând o punte și distragând atenția soldaților de la atacarea lui Gwendolyn.

Cu toate acestea, Erec știa că acest lucru nu era de ajuns – existau sute de nave Imperiului și știa că trebuie să facă o mișcare îndrăzneață dacă ar fi vrut să o salveze pe Gwendolyn și pe ceilalți la timp.

Erec a scanat imediat peisajul cu un ochi de soldat profesionist și, în timp ce făcea, a observat cum Marea Deșeuri se ridica în altitudine de-a lungul râului, ridicându-se în stânci abrupte de-a lungul malului râului. În timp ce cerceta versanții, a zărit bolovani uriași cocoțați precar în mijlocul lor și a fost lovit de o idee: dacă ar putea împușca acești bolovani, ar putea să-i facă să se prăbușească în râu și să spulbere flota Imperiului. Ei ar scoate zeci de corăbii și, dacă ar slăbi destule dintre ele, ar înfunda râul și-l baraja în spatele lui Gwendolyn.

Erec se întoarse către oamenii săi.

„Țintește stâncile!” porunci el, arătând cu degetul.

Pentru a-și demonstra punctul de vedere, Erec s-a repezit peste punte, a smuls o arbaletă din mâinile unuia dintre oamenii săi, a țintit sus și a tras – în timp ce oamenii lui priveau, confuzi.

Săgeata sa blocat sub un mic bolovan. Erec a privit cu satisfacție cum stânca s-a desprins și a prăbușit pe stâncă, câștigând avânt pe măsură

ce mergea, sărind și în cele din urmă zdrobindu-se de corpul unei nave Imperiului. Nava s-a legănat, cu o gaură în lateral, iar câteva clipe mai târziu, a început să se întindă și să se scufunde.

Oamenii lui Erec, dându-și seama, toți au țintit și au tras în stânci. Multe săgeți au sărit inofensiv de pe ele – dar destule au avut impact. Curând, mulți bolovani mici s-au rostogolit pe versantul dealului, scoțând alții, creând mici avalanșe. Puțin câte puțin, îndiguiau râul.

Dar, în timp ce bolovanii mici erau în mod clar o pacoste pentru Imperiu, bolovanii mari erau neatinse. Erec și-a dat seama că, fără a-i disloca, nu vor învăța niciodată râul și nu vor scoate navele.

În timp ce privea, Erec văzu navele Imperiului aproape de Gwen și de ceilalți; au dus o luptă glorioasă, fără a tresări de la atac și trăgând înapoi salvă după salvă de săgeți pentru fiecare rundă care a venit la ei. În ciuda numărului lor mai mic, ei îi respingeau – deocamdată.

Dar Erec a văzut alte sute de corăbii apropiindu-se, a văzut cerul înnegrindu-se de mai multe săgeți ale Imperiului, a văzut mai mulți dintre oamenii lor căzând și știa că în curând Gwen și oamenii ei vor fi cu toții învinși. Simțea o urgență.

Stând acolo, disperat, Alistair se ridică lângă el. Văzu acea privire senină și încrezătoare în ochii ei și știa că ea își invocă puterile. Ochii ei s-au închis, palmele ei întoarse în sus și Erec a văzut-o întărindu-se, un ușor halou apărând în jurul ei. Putea simți puterea ei emanând de aici.

Deodată, Alistair deschise ochii, ridică palmele și le aruncă înainte, câte o palmă în fiecare direcție. Erec a privit cum o minge de lumină ieșea din fiecare palmă, fiecare spre o altă parte a râului, îndreptându-se spre bolovanii uriași de pe stânci.

S-a auzit un zgomot grozav, stâncile s-au cutremurat și Erec a privit cu uimire cum bolovanii erau dislocați. Au început să se rostogolească, din ce în ce mai repede, coborând cu viteză pe stânci, luând cu ei tone de stâncă în timp ce creau o avalanșă.

Toți ochii Imperiului s-au întors și au privit în sus, văzând devastarea venind pentru ei, rostogolindu-se pe stânci. Au încercat să fugă, să se întoarcă, dar navele lor erau prea mari, prea greoaie. Nu aveau încotro să meargă, în timp ce bolovan după bolovan se rostogoli chiar pentru ei, o avalanșă masivă tunând spre râu.

Țipete au umplut aerul în timp ce bolovanii s-au izbit de nave, lemnul lor trosnind, spulberându-se, pe rând, corăbiile lor erau

spulberate. Sute de soldați s-au zguduit când au căzut peste bord în curenți.

Navele Imperiului care au fost cruțate încă nu au putut scăpa de baraj. Alte sute de bolovani s-au revărsat înaintea lor, oprindu-se în susul râului într-o movilă uriașă, împiedicând alte corăbii să treacă în timp ce se așezau într-un nor mare de praf. În câteva clipe, râul s-a închis în spatele lui Gwendolyn, iar Imperiul nu a putut să-i urmărească.

Erec s-a îndreptat către flota lui Gwendolyn, cele două flote întâlnindu-se, fiecare zâmbind zâmbind, iar când navele lor s-au întâlnit, el a alergat și a sărit pe nava ei. S-au îmbrățișat, urmați de toți oamenii lor, sărind unul pe corăbiile celuilalt, cele două flote amestecându-se, toate acum o singură putere unită. A privit-o pe Gwendolyn îmbrățișând fratele ei Godfrey, iar el a făcut un pas înainte și i-a îmbrățișat pe Kendrick, Brandt și Atme, frații lui Silver de arme. I-a întâlnit pe Koldo și pe ceilalți și a privit cum Alistair o îmbrățișa pe Gwendolyn.

Cu greu îi venea să creadă. După tot acest timp de căutare, mi s-a părut suprarealist. Erau din nou împreună. Împreună, știa că, ca o singură forță, ei puteau să o facă — își puteau șerpui drumul din acest Imperiu, în marea liberă și să-și întoarcă drumul înapoi acasă. În timp ce se îmbrățișau cu toții, cu lacrimi de bucurie în ochi, aceste elemente fracturate ale Inelului înapoi împreună, Erec simți încet trecutul lor revenind la ei. S-a simțit optimist pentru prima dată de când își amintea și știa că nimic nu-i va opri acum. Acum toți aveau să se îndrepte spre Inel, pentru Thorgrin, către patria lor – sau ar muri încercând.

CAPITOLUL TREIZECI SI NOUĂ

Reece stătea pe puntea navei, cu spatele lângă șină, și ținându-l pe Stara în brațe, așa cum fusese toată noaptea, încă simțindu-se ca într-o stare suprarealistă. I se întâmplaseră atât de multe în ultimele douăzeci și patru de ore, încât abia le putea procesa.

Își ridică privirea, cu ochii îngroziți, la soarele răsărit, după ce a fost treaz toată noaptea cu visele în care Selese se întindea spre el din apă, îmbinându-se cu visele lui Stara. Se uită în jos acum la prima lumină, simțind pe cineva în brațele lui și încă era uimit să vadă că era Stara și nu Selese. Seles îl părăsise cu adevărat.

Și la fel de șocant, Stara apăruse cu adevărat.

Nava lor a navigat cu o viteză constantă, cu pânzele pline în timp ce prindeau vântul dimineții, legănându-se în sus și în jos pe valurile uriașe ondulate ale oceanului deschis, iar când Reece simțea mirosul aerului oceanului, el s-a mirat de cât de misterioasă era viața. Mintea i se învârtea cu evenimentele din ultima zi. Pe de o parte, Reece știa, din ziua în care Selese ieșise din Țara Morților, că timpul ei cu el era limitat. Ea avusese întotdeauna o calitate eterică, iar în fundul minții lui știa că ea îl va părăsi într-o zi. Cu toate acestea, își permisese să alunece în negare și crezuse cumva că o poate ține pentru totdeauna. Timpul lui cu ea a fost prea scurt; nu văzuse sfârşitul venind atât de curând. I-a lăsat un sentiment de tristețe în stomac.

Totul îl lăsase și mai confuz când o văzuse pe Stara apărând. Era ca și cum Selese s-ar fi sacrificat pentru Stara, de parcă fiecare și-ar fi luat ceva timp de la celălalt, într-un ciclu karmic al destinului. Era un act de abnegație din partea lui Selese, știa Reece, ultimul act de abnegație de la o fată care îl iubea în întregime din ziua în care se cunoscuseră. Selese știa că nu poate fi cu el pentru totdeauna – așa că, înainte de a părăsi această lume, îl găsise pe cineva care ar putea.

Stara, inconștientă când a găsit-o, încă zăcea inconștientă în brațele lui, așa cum a făcut-o toată noaptea. Se întrebă dacă se va trezi vreodată. M-a simțit bine să o țin din nou, să o țin de cald, să o țin în viață. Îi ținea strâns trupul moale, o parte din el imaginându-și că era încă Selese. Și totuși știa că asta își dorea Selese: să o iubești acum pe Stara însemna să o iubești pe Selese.

Ținând-o pe Stara, Reece începu încet să-și dea seama cât de mult îi era dor de ea, în tot acest timp. A fost greșit să iubești două persoane deodată? Și-ar fi dorit să fie altfel, dar a trebuit să recunoască că a făcut-o. Și acum că Selese dispăruse, tot ce îi mai rămăsese Reece era Stara și era hotărât să o țină în viață, indiferent de preț. Și să înveți să o iubești încă o dată. Oricât de mult îl durea pe Selese, Reece știa, până la urmă, că asta își dorea ea.

Reece se aplecă și sărută fruntea Starei, ținând-o în brațe, dorind în tăcere ca ea să se întoarcă la el. Nu-i venea să creadă că venise după el, traversase lumea pentru el, singură; nu putea înțelege pericolele cu care se confruntase, sacrificiile pe care le făcuse. Era dincolo de atins. El a văzut cât de mult îl iubea ea, cum avea să traverseze literalmente lumea pentru el.

„Te iubesc, Stara”, îi șopti el. „Întoarce-te la mine, te rog.”

Era un sentiment pe care îl repetase deseori de-a lungul nopții, uitându-se înapoi la ochii ei, frumos chiar dacă era închis și întrebându-se, sperând.

Dar acum, în timp ce se uita în lumina dimineții devreme, Reece a crezut pentru prima dată că le vede fluturând. Și în timp ce stătea acolo și privea, a fost șocat să o vadă deschizând încet ochii.

Ochii lăcrimi și albaștri-deschis ai Starei se uitau la el, strălucind, atât de plini de viață, de dragoste – și, în timp ce o făceau, își aminti cât de mult o iubea. Erau la fel de frumoși, la fel de fascinanti, după cum își amintea el, acei ochi care îi bântuiseră visele încă de când erau copii – și s-a îndrăgostit de ea din nou.

Reece, cu ochii în lacrimi, se simți renăscut din nou și nu-i venea să creadă cât de bucuros era să o vadă în viață, înapoi în brațele lui.

„Reece?” întrebă ea încet, cu vocea răgușită. „Am reușit?”

Reece a zâmbit de bucurie și o lacrimă i-a căzut din ochi când se aplecă și o sărută pe buze.

Ea și-a ridicat capul și l-a sărutat înapoi, iar el a simțit dragostea ei pentru el.

— Ai făcut-o, iubirea mea, spuse el.

Ea întinse mâna și îi strânse mâna, iar el o ținu pe a ei.

„Ai traversat marea singur?” întrebă el mirat.

Ea a zâmbit și a dat din cap, lacrimile curgându-i pe obraji.

„Am făcut”, a răspuns ea. „Am căutat lumea după tine. M-am rugat lui Dumnezeu ca, dacă nu o fac, atunci să lase apele să mă ia”.

Reece își împinse lacrimile, copleșită de cuvintele ei, că l-ar iubi atât de mult. A simțit din nou legătura pe care o avuseseră de când erau copii. Nu plecase niciodată complet. Și deși trecuse atât de mult timp, parcă ar fi fost ieri.

În timp ce Reece s-a uitat în ochii ei, era cel mai ciudat lucru – el a văzut ceva mișcându-se în ei și, pentru o clipă trecătoare, a fost ca și cum spiritul lui Selese s-ar afla în ea, ca și cum Selese ar fi privit și prin ochii lui Stara. A simțit puternic spiritul lui Selese, trăind prin Stara și nu a mai simțit conflictul. El a simțit că să o iubească pe Stara ar însemna să o iubească și pe Selese.

— Te iubesc, Reece, spuse ea ridicându-se, privindu-l în ochi și ținându-l pe obraz. „Și o voi face mereu.”

S-au sărutat, căldura i-a revenit și, pentru prima dată de la moartea lui Selese, inima lui Reece a fost din nou restaurată.

În timp ce navigau spre Inel, din ce în ce mai aproape, el știa că le avea în față un mare război, poate cea mai mare bătălie din viața lui. El a sperat și s-a rugat ca să poată reconstrui Inelul, ca să poată începe viața din nou în patria sa, cu Stara alături. Că ar putea într-o zi să aibă o familie a lor.

Dar fie că au trăit, fie că au murit, deocamdată, cel puțin, fiind din nou împreună cu Stara, el trăise cu adevărat.

CAPITOLUL PATRICE

Erec stătea la pupa navei sale, Alistair lângă el și Strom în apropiere, privind în afară când cei doi sori începură să cadă pe larg și simțindu-se în viață, cu un sentiment mai mare de scop decât își putea aminti. Din zilele sale în Silver, la curtea regelui MacGil, nu mai simțise așa. Nu și-a dat seama cât de mult sentiment de pierdere simțise de când și-a părăsit casa, a părăsit Inelul, a părăsit compania fraților săi, Silver, a părăsit Curtea Regelui și Regele MacGil. De atunci, și-a dat seama, o bucată din inima lui, din suflet, îi lipsea mereu.

Dar acum avea șansa să-și revină totul, să-și restabilească viața pe care o cunoștea și o iubea cândva. Acum, în sfârșit, putea să vadă un viitor pentru el însuși, un loc în lume care se simțea ca acasă. Viitorul lui nu era în Insulele de Sud; și-a dat seama că acum. Poate că acolo s-a născut, unde erau oamenii lui, dar nu era *acasă* . Acasă, își dădu seama acum, era locul în care fusese crescut; unde învățase să lupte, unde își întâlnise frații și luptase cot la cot cu ei; unde îl cunoscuse și se îndrăgostise de Alistair. Acasă era pământul pe care și-a riscat viața să-l apere. Poate că era pământul lui adoptiv, dar era *acasă* .

Gândul de a se întoarce acolo acum, de a avea șansa să-l ia înapoi, l-a făcut să se simtă din nou viu, ca nimic altceva. Erec ar risca totul doar pentru șansa de a se întoarce din nou în Inel.

Insulele de Sud, simțea Erec, nu mai erau acum un loc pentru oamenii lui. Inelul trebuia reconstruit, iar Inelul avea nevoie de bărbați și femei pentru a-l popula. Avea nevoie de războinici. Și nu se putea gândi la războinici mai buni decât oamenii lui din Insulele de Sud. Sosise timpul, știa el, ca Rege al Insulelor de Sud, să-și unească popoarele. Inelul, oricum, ar avea nevoie de ei să-l ia înapoi. Ar putea ajuta la lupta pentru noua lor casă. Oricum, nu aveau nicio opțiune să rămână izolaționiști acum; dacă Inelul ar fi pierdut, toți s-ar fi pierdut. Dacă Imperiul ar învinge Inelul, ei s-

ar îndrepta, cu toată puterea, către Insulele de Sud, ultimul bastion al libertății din lume. A pierde Inelul ar însemna să-l pierzi pe tot.

Acesta este motivul pentru care el avea să navigheze mai întâi acolo, să-și adună oamenii și să-i convingă să navigheze cu el către Inel, să se alăture bătăliei cu el și poporul său și să ajute la întărirea lui Gwendolyn. Acesta era motivul pentru care se despărțise de flota lui Gwendolyn – pentru a se putea întoarce cu o armată și mai mare.

„Nu navigăm spre nord?” întrebă Strom, venind alături de el.

Erec se întoarse să-l vadă pe Strom stând lângă el, pe Alistair pe cealaltă parte, foarte însărcinată, și putu să vadă expresia de confuzie pe chipul lui Strom.

„Dar trebuie să navigăm spre sud pentru a ajunge în Insulele de Sud până dimineața”, a adăugat Strom.

Erec dădu din cap.

„Știu, fratele meu. Dar încă nu ne îndreptăm către Insulele de Sud.”

Strom clipi, confuz, iar Erec se uită la apele din față. În depărtare, a văzut coloana vertebrală a Dragonului. Mi-a adus amintiri pe care prefera să le uite.

„Atunci unde navigam?” întrebă Strom.

Erec făcu un semn către orizont.

„Aici s-a săvârșit o nedreptate care trebuie remediată”, a spus Erec.

Erec făcu un semn către un afloriment îndepărtat de stânci la orizont, care trăgeau din ocean, cu zeci de nave ancorate în portul său. Putea vedea încet expresia de recunoaștere de pe chipul fratelui său.

Insula lui Krov.

„Acele nave au trebuit cândva să se ascundă în acoperirea întunericului”, a spus Erec. „Acum Krov îi ancorează deschis, cu impunitate, fără teamă de nimeni. Asta din cauza înțelegerii pe care a încheiat-o cu Imperiul.”

Erec a ridicat o oglindă la ochi și a văzut navele, chiar și de aici, pline de comori. Îi întinse paharul lui Alistair, care se uită, apoi i-l întinse lui Strom, care se uită și fluieră.

„Recompensa lui Krov”, a spus Erec, „pentru că ne-a vândut. Nu numai că are protecție Imperiului, dar acum are mai multe bogății decât ar putea visa vreodată.”

Strom se uită prin sticlă, cu gura căscată de șoc.

„Și să cred că am avut încredere în el”, a spus Strom.

Erec oftă.

„Toate greșelile revin la tine, în cele din urmă”, a spus el. „A sosit timpul ca el să plătească pentru trădarea sa. Nu uit niciodată un prieten – și nu uit niciodată un inamic.”

Privirea lui Strom s-a schimbat într-una de admirație și încet zâmbetul i s-a lărgit. A făcut un pas și l-a prins pe Erec de umăr.

— Încep să-mi amintesc de ce te plac, frate.

Erec se întoarse către Alistair, pe care acum îl consulta cu privire la toate lucrurile.

„Știu că ne scoate din cale”, a spus el, „și știu că timpul nostru este scurt. Dar mă simt puternic”, a spus el.

Se aștepta ca ea să încerce să-l descurajeze, să-l convingă să renunțe la idee, să meargă direct în Insulele de Sud, apoi în Inel, pentru a lăsa în pace răzbunarea.

Dar, în schimb, s-a întors spre el cu o privire de hotărâre, o privire de acord care l-a surprins.

— Trăim într-o lume nedreaptă, milord, spuse ea. „Și fiecare greșeală pe care o îndreptați, fiecare mică parte de dreptate, poate ajuta la îndreptarea lumii.”

„Atunci ești de acord?” întrebă el surprins.

Ea a dat din cap.

„Ai greși să te întorci.”

Se uită la ea, iubind-o mai mult în acel moment decât o făcuse vreodată și știa că se căsătorise cu femeia potrivită. Un războinic, ca el.

Erec dădu din cap, satisfăcut.

„Vom aștepta acoperirea întunericului”, a spus el. „În seara asta, atacăm.”

*

Erec a navigat în oceanul întunecat, luminat doar de luna plină, conducându-și flota pe furiș în timp ce treceau în tăcere prin apă. Întreaga sa flotă disciplinată, tăcută, așa cum poruncise el, singurul sunet care atârna în aer era cel al valurilor care se băteau pe barca lui, vântul noaptea, strigătul ocazional al unui pescăruș. Și, desigur, a valurilor care se izbesc de stâncile ascuțite ale insulei lui Krov, care se profilau din ce în ce mai aproape pe măsură ce Erec se apropia de ea.

Pe măsură ce Erec se apropia de flota lui Krov, ancorată în port, inima i-a bătut mai repede și a avut sentimentul familiar pe care îl avea

înainte de a intra în luptă. Simțurile îi erau intensificate; a devenit mai concentrat, mai intens. A blocat orice altceva, cu excepția strategiei dinaintea lui.

În timp ce Erec se apropia de jumătatea de duzină de corăbii ale lui Krov, clătinându-se fără să bănuiască, el zări bine: marinarii zăceau pe punte, adormiți, beți, cu picioarele în sus, la fel de indisciplinați ca și comandantul lor. Marinarii stăteau prăbușiți pe punte, cu saci goale de vin în mâini, fără să bănuiau nimic. Punțile în sine erau pline de pradă și răscumpărare și nimeni nu se deranja să stea de pază. Nu aveau de ce să; aveau acum protecţia Imperiului.

Erec a ars de indignare. Acești bărbați îl vânduseră pe el și pe poporul lui în captivitate, îi lăsaseră pe toți ca morți – și totul pentru câteva grămezi de aur.

Erec și-a îndreptat navele chiar lângă ale lui Krov, inima îi bătea cu putere în timp ce tăcea, sperând că nu au fost descoperite. Fiecare rafală de vânt îi aducea mai aproape și, pe măsură ce se apropiau, își simțea oamenii, îl simțea pe fratele său Strom alături de el, devenind neliniştit.

— Nu încă, șopti Erec.

Oamenii lui au ascultat, aşteptând, apropiindu-se atât de aproape încât puteau vedea albul ochilor marinarilor, tensiunea atât de groasă încât se putea tăia cu un cuţit.

Au navigat din ce în ce mai aproape, până când nu au fost decât la câțiva pași depărtare, toți așteptând comanda lui Erec.

"Acum!" strigă Erec într-o șoaptă aspră.

Oamenii lui Erec și-au aruncat frânghiile, cârlige la capăt, repede și cu pricepere peste șinele celorlalte nave și, în timp ce cârligele lor s-au prins de șinele celorlalte nave, toți au smuls, trăgându-și navele unul lângă celălalt. Când au fost suficient de aproape, Erec a condus drumul, sărind peste balustradă și pe nava lui Krov.

În timp ce alergau prin punte, încet, oamenii lui Krov s-au trezit, văzând invadatorii, dar Erec nu le-a dat timp să reacționeze. În momentul în care au făcut-o, el a alergat după ei și i-a lovit cu mânerul pumnalului, zdroindu-i de craniu și doborându-i. Nu voia ca ei să-i avertizeze în prezența lui – și nici nu îi dorea morți, chiar dacă acești trădători meritau moartea. Oamenii lui au făcut același lucru, așa cum îi instruise Erec, eliminând bărbați în stânga și în dreapta.

Oamenii lui Erec, conduși de Strom, s-au învârtit peste celelalte nave din flotă, lovindu-i pe alți oameni, doborându-i rapid și în tăcere, copleșind navele înainte să știe ce le-a lovit.

Erec alesese nava despre care știa că este a lui Krov și, desigur, l-a găsit acolo unde știa că va avea – dormind la prova lângă un butoi de vin gol, două femei goale zăcând adormite în brațele lui.

Cu toți marinarii lui Krov reținuți, Erec a mers încet, încrezător, chiar spre Krov, cizmele lui răsunând pe punte, până când se ridică deasupra lui.

Erec și-a scos sabia și a coborât-o până când vârful îi atingea baza gâtului. Stătea acolo, așteptând, zâmbind în jos cu mare satisfacție, în timp ce Krov deschise brusc ochii, simțind vârful metalului la gât — și ridică privirea spre Erec îngrozită de panică.

Erec a zâmbit cu mare satisfacție, simțindu-se în cele din urmă justificat.

— Ne întâlnim din nou, vechi prieten, spuse Erec.

Krov încercă să se ridice, să atingă sabia, dar Erec a împins lama mai tare și i-a călcat încheietura mâinii, iar Krov s-a întins înapoi. Și-a ridicat mâinile, tremurând, în timp ce cele două femei s-au trezit, au strigat și au fugit.

„Cum ai fost liber?” întrebă Krov. „Eram sigur că ești mort.”

Erec zâmbi mai larg.

„Asta a fost întotdeauna căderea ta”, a răspuns Erec. „Ești prea sigur de tot. Cei viteji nu mor, prietene. Numai trădătorii o fac.”

Krov a înghițit, cu groază în față. Și-a lins buzele.

„Nu mă ucide!” strigă el, cu vocea tremurândă. „Îți voi da tot ce am!”

Erec rânji.

"Veți?" el a raspuns. „Am luat deja tot aurul tău, armele, tot ce este al tău. Ce ți-a mai rămas de dat?”

Krov înghiţi, fără cuvinte.

„În ceea ce privește uciderea pe tine”, a continuat Erec, „cred că ar fi prea civilizat. Am cu totul altceva în minte. Pe picioarele tale, vechi prietene.”

Krov se ridică în picioare, conștient de sine, purtând doar pantaloni scurți, tremurând de frig, cu burta groasă și păroasă la vedere.

"Vă rog!" Krov s-a scâncit, scâncind, arătând jalnic în lumina lunii.

— Ești cruțat, spuse Erec. „Puteți să vă întoarceți acasă. Tu și toți oamenii tăi. Îți vom lua navele, totuși. Acum du-te!”

Erec îl întinse cu sabia, iar Krov, strâns de balustradă, se uită șocat spre mare.

„Vrei să înot?” întrebă Krov, îngrozit.

Se întoarse și se uită la insula lui, la sute de metri depărtare, oceanul negru și rece.

„Nu am haine”, a spus Krov. „Acele acelea sunt înghețate. aș îngheța până la moarte. La fel și oamenii mei. Și există rechini! Nu ne vom întoarce.”

Erec râmji.

— Aș spune că ai dreptate, spuse Erec. „Șansele ca tu să o faci sunt îndepărtate. Practic nici unul. Cam aceleași șanse pe care ni le-ai dat când ne-ai vândut. Acum du-te!”

Erec a făcut un pas înainte și l-a lovit cu piciorul pe Krov în timp ce se întorcea, iar Krov a zburat peste marginea navei, țipând, stropindu-se în apa înghețată, purtând doar pantaloni scurți și cizme. Tot în sus și în jos pe nava lui, oamenii lui Erec i-au împins peste bord pe oamenii lui Krov, dezbrăcându-i mai întâi de brațe, iar stropii lor au umplut marea din jurul lor.

Erec a privit cu mare satisfacție cum Krov și oamenii lui au început să înoate stângace, îndreptându-se înapoi spre insula lor, tremurând deja, abia reușind să-și tragă răsuflarea în valurile uriașe. Justiția fusese făcută.

Erec s-a întors și a cercetat cu mândrie toate navele noi pe care le luase în captivitate, tot prada, aurul, armele, armura... Știa că va servi Inelului, noua lor armată, noua lor patrie, ei bine. Foarte bine într-adevăr.

Acum era timpul să-și recupereze oamenii, să se întoarcă către Inel și să se pregătească pentru cea mai mare bătălie din viața lui.

CAPITOLUL PATRICE ȘI UNUL

Darius a strigat de durere în timp ce încă un bici l-a lovit pe spate, simțindu-i de parcă i-ar fi smuls pielea. A apucat vâsla dinaintea lui până când degetelor i s-au făcut albe, încercând să se întindă și să riposteze, dar s-a oprit lângă cătușele lui. Își trase răsuflarea, încercând să-și stăpânească durerea – în timp ce biciul trosni din nou, îndreptându-se spre sclavul înlănțuit lângă el. Darius se aștepta ca sclavul să strige și a fost șocat că a tăcut. Nu știa cum poate un bărbat să reziste în tăcere unei asemenea dureri.

Până când s-a uitat la el și l-a văzut pe bărbat prăbușit lângă el. Mort.

Darius s-a uitat de o parte și de alta și i-a văzut pe toți ceilalți sclavi înlănțuiți, toți acum morți. Îi supraviețuise cumva pe toți și nu-și dăduse seama că toți încetaseră de mult să se mai miște, făcându-i și mai greu vâslitul. Dacă căldura i-a ucis, sau soarele, sau munca, sau biciul, sau lipsa hranei și, a apei, sau epuizarea, Darius nu avea să știe niciodată. Dar a muri, în aceste condiții, ar fi o ușurare.

Darius, însă, era hotărât să nu moară. Se gândi unde naviga această flotă a Imperiului – spre est, pentru Inel, pentru a-i ucide pe Gwendolyn și pe ceilalți – și era hotărât să rămână în viață. Avea să rămână în viață suficient de mult, a decis el, să facă tot ce putea pentru a sabota eforturile Imperiului.

În timp ce Darius trăgea de vâslă, cu palmele fretate, cu spatele acoperit de sudoare și sânge, un stăpân al Imperiului și-a ridicat biciul pentru a-l bate din nou. Darius s-a pregătit, fără să știe câte gene mai putea îndura — când deodată, stăpânul s-a oprit în mijlocul genelor, ținând biciul sus, înghețat. Soldatul se uită la orizont, parcă surprins de această priveliște, iar Darius se întoarse și el și se uită afară.

Darius strânse ochii spre soare, transpirația usturându-i ochii, iar în depărtare fu șocat să distingă o mică flotă de corăbii la orizont. Pe măsură ce se uita mai atent, a fost și mai surprins să-i vadă arborând un steag care

nu al Imperiului. A zburat mândru, zburând în vânt, iar inima lui Darius s-a ridicat cu mândrie pentru că era steagul lui Gwendolyn. Culorile Inelului.

Coarnele Imperiului au răsunat brusc în sus și în jos prin flotă, iar nava a izbucnit în agitație în timp ce soldații Imperiului lătrau comenzi și soldații luau poziții în sus și în jos pe punți. Pânzele se ridicară mai sus, nava câștigă viteză și inima lui Darius bătu cu putere când le văzu apropiindu-se de flota nebănuitoare a lui Gwendolyn.

Cu o sută de metri de parcurs, nava lui Darius se cutremură brusc de zgomotul focului de tun; Darius s-a uitat în sus și a văzut un tun uriaș, condus de soldați lângă prova navei sale, fumea, tocmai trăgea. A privit cu înfrigurare cum ghiulele zbura prin aer, chiar spre nava lui Gwendolyn, și a fost uşurat să vadă că aterizează scurt, stropind în apă.

Dar au ajustat tunurile și știa că data viitoare Gwen nu va fi atât de norocoasă.

„Aceasta este ziua ta norocoasă, sclave!” spuse brusc un director.

Darius a simțit că mâinile aspre ale soldaților Imperiului îl apucau de la spate, îi smulgeau încheieturile și deblochează cătușele de la încheieturi și glezne.

„La tunuri!” el a țipat.

Soldatul l-a împins pe Darius, trimițându-l să zboare înainte până când a aterizat cu fața întâi pe punte, dureros.

Apoi l-a ridicat și l-a împins din nou, îmbinându-l cu un grup de alți sclavi, toți fiind transportați în diferite posturi de luptă. Darius a fost amestecat pe punte și, următorul lucru pe care l-a știut, a fost împins într-o stație de tun.

La gară se aflau câțiva soldați ai Imperiului și încă un sclav, toți îngenunchiați, privind afară. Unul dintre soldați l-a apucat brusc și l-a făcut să îngenuncheze în fața tunului.

„Încearcă orice, sclave”, a clocotit el, „și vei simți sabia mea prin inima ta”.

Un alt soldat se aplecă înainte.

— Vezi acele mingi, sclave? a cerut soldatul. „Vei stoca tunul cu ei. Acum mișcă-te!”

L-a izbit pe Darius pe capul lateral, iar Darius s-a întins în jos și a ridicat o ghiulea cu brațele tremurânde. Era atât de greu, iar palmele îi erau atât de transpirate, încât abia îl putea ține, mai ales în starea lui slăbită —

iar celălalt sclav, văzându-l zbătându-se, s-a aplecat și l-a ajutat. Acest sclav avea pielea palidă, albă, și se uită înapoi la Darius cu ochii plini de frică.

În timp ce soldații Imperiului se întoarseră să cerceteze marea, Darius, îngenuncheat acolo, s-a uitat pe furiș la nava sa, la flota Imperiului și a început să-și formuleze o idee. Știa că asta era șansa lui – era acum sau niciodată.

Se întoarse către celălalt sclav și îi aruncă o privire plină de încredere.

„La semnalul meu, fă cum îți spun”, șopti el.

Ochii celuilalt sclav se mariră și clătină frenetic din cap.

— Ne vor ucide, spuse el.

Darius apucă cu putere încheietura bărbatului, realizând că trebuia să-l asigure.

„Vom muri altfel”, a spus el. „Vrei să mori laș? Sau un războinic?”

Îl ținea de încheietura mâinii bărbatului până când în cele din urmă s-a relaxat. Ochii i s-au îngustat treptat, iar Darius a putut vedea o încredere din ce în ce mai mare ieșindu-se în el – și apoi dădu repede din cap.

„Mișcă-te, sclave!” strigă un soldat, lovindu-l pe Darius pe ceafă.

Darius, cu ajutorul celuilalt sclav, a întins mâna și a pus mingea în tunul deschis și, în timp ce o făceau, un soldat al Imperiului a trântit rapid capacul. Un alt soldat aprinse o torță și începu să o coboare pentru siguranța lungă.

Darius simți că celălalt sclav se uită la el pentru a căuta direcție și clătină din cap.

— Nu încă, șopti el.

Torța se apropie și Darius știa că nu putea permite să se aprindă siguranța.

În cele din urmă, Darius dădu din cap.

"Acum!"

Darius întinse mâna și smulse pumnalul atârnat de centura soldatului Imperiului, apoi îl băgă în inimă. Apoi s-a învârtit și a tăiat gâtul celuilalt soldat al Imperiului din spatele lui, înainte ca acesta să poată reacționa, și s-a prăbușit, aruncând torța.

În timp ce celălalt soldat al Imperiului se arunca spre el, celălalt sclav, Darius era mândru să-l vadă, i-a sărit în cale, luptându-l în jos, iar în timp ce se rostogoleau, Darius s-a aplecat și l-a înjunghiat pe soldat în inimă.

A apărut un alt soldat al Imperiului, ridicând un bici, iar celălalt sclav i-a smuls din mâini, l-a zbătut și a sărit peste el, punându-și mâna peste gură, sugrundu-l.

Totuși, soldatul Imperiului era puternic și, în timp ce se zvârcolea, Darius s-a apropiat și l-a ajutat – până când în cele din urmă omul a încetat să se miște.

Darius se învârti și apucă torța, apoi se întoarse și se uită peste tot, ascunzându-se la adăpostul stației de tun, asigurându-se că nimeni nu-i văzuse. Celălalt sclav s-a ghemuit aproape, frenetic, și și-a șters transpirația de pe frunte.

— Ține torța, spuse Darius.

Sclavul luă torța cu o mână tremurândă și, în timp ce făcea, Darius, cu toată puterea, întoarse tunul greu. Își băgă umărul în ea, gemând de efort, până când în cele din urmă reuși să-l întoarcă de nava lui Gwendolyn, aflată acum la doar douăzeci de metri distanță; în schimb, a reușit să o îndrepte spre interior, spre propria sa navă.

Ochii sclavului se mariră când și-a dat seama.

„Vrei să trăiești pentru totdeauna!” strigă Darius, cu un rânjet nebun.

"Hei, tu!" strigă o voce.

Darius s-a întors și a văzut că un grup de soldați ai Imperiului îi zărease și se îndreptau spre ei în timp ce țineau torța.

"Fă-o!" strigă Darius.

Sclavul a coborât torța cu mâinile tremurânde și a aprins fitilul, în timp ce soldații Imperiului se îndreptau asupra lor.

"OPRESTE-I!" a strigat soldatul.

Dar era prea târziu – o explozie uriașă a zguduit nava, Darius zburând înapoi în timp ce tunul urlă lângă el, lovindu-se de șină. Globul de tun a tras direct în punte, zgomotul lemnului așchiat umplând aerul, în timp ce mingea trecea printr-o parte și ieșea pe cealaltă, stropindu-se în apă.

Nava s-a zguduit și a început să înregistreze imediat zeci de soldați uciși din cauza impactului mingii și a schijului de lemn.

Pe măsură ce nava pătrundea în haos, soldații care se îndreptau asupra lor și-au pus din nou privirea asupra lor și au început să atace. Darius știa că aceasta era ultima lui șansă.

"Haide!" strigă el sclavului și, fără să aștepte, s-a întors, a alergat pe punte și a sărit pe șină. Făcu o pauză, văzând cei doi metri căzând dedesubt în valurile ondulate.

Dar apoi celălalt sclav i s-a alăturat și a simțit un sentiment reînnoit de curaj.

„Vrei să trăiești pentru totdeauna?” a răsunat sclavul și, cu un rânjet nebun al său, a sărit peste bord, apucându-l de braț pe Darius și aducându-l cu el.

În timp ce aterizau în apele înghețate, Darius clătinându-se lângă sclav, bâfâind după aer, Darius și-a ridicat privirea și a văzut nava lui Gwen în față – și a înotat pentru a-și salva viața. Acum se afla la vreo douăzeci de metri depărtare, iar Darius s-a rugat doar ca Gwen să-i zărească și să-și dea seama că sunt prietenoși.

„Opriți sclavii ăia!” strigă din spate un soldat al Imperiului.

Darius aruncă o privire înapoi și văzu câțiva soldați ai Imperiului înghesuiți pe puntea navei care se scufunda, ridicând arcurile și trăgând. Mai multe săgeți au aterizat aproape de Darius în apă, iar el a tresărit când se apropiau.

Dar deodată nava s-a întors cu susul în jos, scufundându-se, iar săgețile nu mai vin. Soldații țipau în spatele lor.

În același timp, Darius a ajuns la carena navei lui Gwendolyn. Pluti lângă ea, sclavul cu el, și privi direct în sus pe coca de douăzeci de picioare, sperând și rugându-se ca Gwen să-l vadă. Își pierdea puterea, celelalte nave se apropiau și nu avea cum să-l urce.

„Gwendolyn!” strigă el.

În timp ce nava continua să navigheze, lăsându-l plutind acolo în urma ei, Darius a început să dispere. După toate acestea, și-a dat seama, va muri aici afară.

Dar în timp ce plutea acolo, crezând că totul era pierdut, a văzut deodată chipul lui Kendrick la pupa și a văzut-o luminând de recunoaștere.

„Dariu!” strigă el.

Imediat, le-a fost aruncată o frânghie, iar Darius și sclavul au întins mâna și au apucat-o, ținându-se strâns în timp ce erau trași în sus, câte o frânghie pe rând.

Darius, cu o ultimă tragere, a aterizat pe punte, cu sclavul lângă el, și a răsuflat, tușind apă, simțindu-se epuizat, dar un mare sentiment de satisfacție. Cu greu îi venea să creadă: scăpase. El a fost cu adevărat aici.

În cele din urmă, libertatea a fost din nou a lui.

În timp ce zăcea acolo, tusind apă de mare, sclavul de lângă el făcând la fel, a simțit o limbă pe față, a auzit un scâncet și s-a uitat, bucuros,

să-l revadă pe vechiul său prieten Dray. L-a sărutat și l-a mângâiat pe cap, în timp ce Dray a sărit peste el și s-a întrebat cum naiba a ajuns aici.

Darius și-a ridicat privirea și i-a văzut pe Gwendolyn și Kendrick adunându-se împreună cu toți ceilalți. Mâinile puternice s-au întins în jos și l-au tras în sus, iar el l-a îmbrățișat pe Kendrick, picurând ud, și apoi pe Gwendolyn.

— Ultima dată când te-am văzut, a spus Gwendolyn, ai mers spre Volusia pentru a-ți proteja oamenii. A fost un raid îndrăzneț."

Darius își lăsă capul în jos, copleșit de tristețe când își amintea.

„Prietenii mei nu au reușit, doamnă", a spus el.

— Nu, spuse ea. "Dar tu ai facut."

A examinat-o; părea mai bătrână, mai puternică decât atunci când o văzuse ultima oară.

„Și ultima oară te-am văzut, doamnă", a spus el, „te-ai aventurat în Deșeuri pentru a ne găsi ajutor".

El a zambit.

„La urma urmei, ai găsit-o", a adăugat el. „Puțin târziu, dar exact când aveam nevoie."

Toți au zâmbit și s-au îmbrățișat.

"Si cine e acesta?" întrebă Gwen.

Toți s-au întors către celălalt sclav, iar el a zâmbit înapoi.

— Sincer, nu știu, spuse Darius. „Nu ne-am întâlnit niciodată. Dar mi-a salvat viața."

„Așa cum l-ai salvat pe al meu", a răspuns el. „Tinitius este numele meu. Te superi dacă mă alătur ție?"

Își strânse mâna și Kendrick zâmbi.

„Sunteți bineveniți să vă alăturați cauzei noastre", a răspuns el.

Fața lui Darius căzu, din nou serios.

„Oamenii mei au plecat cu toții, doamnă", a spus el.

Gwen făcu o pauză.

„Nu toate", a răspuns ea, criptică.

Se uită înapoi la ea, neînțelegând, când deodată, mulțimea s-a despărțit și a pășit în sus o fată care i-a făcut inima să se topească. Ochii lui Darius s-au deschis larg de șoc și bucurie, în timp ce ea s-a repezit înainte, pe lângă toți ceilalți și l-a îmbrățișat.

— Darius, spuse ea la urechea lui, strângându-l strâns, lacrimile ei fierbinți curgându-i pe gâtul lui.

O strânse strâns, cu greu crezând că era posibil.

„Am crezut că ești mort”, a spus el.

Loti clătină din cap.

„Nu”, a răspuns ea. „Am trăit pentru tine.”

În timp ce Darius o ținea strâns, iar nava lui Gwen a luat viteză, navigând mai departe de atacul Imperiului, a simțit că totul era din nou în regulă pe lume. Pentru prima dată de când își amintea, a fost alături de oameni pe care îi iubea, înapoi la cel mai apropiat lucru pe care îl avea de casă – și într-o misiune care însemna totul pentru el. Pentru că și-ar da viața pentru a-și apăra pe Gwendolyn, Kendrick, pe toți acești oameni – frații săi adoptivi – și, mai ales, pentru a-i ajuta să recupereze Inelul.

I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru un lucru mai presus de toate: că, trăiește sau moare, va fi acolo pentru a lupta un alt război.

CAPITOLUL PATRICE DOI

Gwendolyn traversă puntea navei ei, alături de Kendrick, Steffen și acum Darius, pe care era încântată să-l aibă înapoi cu ei, în timp ce se îndrepta spre prova. Ultima lor întâlnire cu flota Imperiului fusese prea aproape și ea știa că, dacă nu ar fi fost Darius și ingeniozitatea lui cu tunul, s-ar putea să nu fie toți în viață acum.

A ajuns la balustradă și a cercetat orizontul, ceilalți de lângă ea, sute de membri ai Crestei în spatele ei, umplându-și nava și umplând celelalte trei nave ale flotei sale, fiecare condusă de Koldo, Ludvig și Kaden – și inima ei. a sărit în timp ce zărea, la orizont, conturul unei mase de pământ, pe care o cunoștea ca dosul mâinii:

Inelul.

Inima lui Gwen s-a trântit și gâtul i s-a uscat, iar ea a simțit un val de jubilație năvălindu-i prin ea, spre deosebire de oricare altul pe care-l simțise vreodată. Patria ei. Chiar și distrusă, era încă casa ei și acum, în sfârșit, era din nou la îndemână. I-a restabilit inima, a făcut-o să se simtă ca și cum ar exista din nou un scop în viață, o șansă ca toți să fie împreună și să-și construiască din nou o viață.

Gwen a văzut strălucirea din ochii lui Kendrick, de asemenea, în cei ai lui Brandt și ai lui Atme și a putut vedea că au simțit același lucru. Ea a văzut, de asemenea, privirile de uimire din ochii lui Koldo și Ludvig, Kaden și Darius – și toți cei din Imperiu și Crestă care nu mai văzuseră niciodată ochii asupra Inelului. Tărmurile sale, chiar și de aici, erau atât de frumoase, atât de misterioase, cu stânci care se ridicau sus în aer, încadrate de stânci zimțate, o pădure verde luxuriantă în spate și o ceață care atârna peste tot. Linia lui circulară a țărmului, mai ales, a atras atenția, făcându-l să se simtă, chiar și de aici, ca un loc cu totul special, ca pe un tărâm magic care s-a ridicat din mare.

„Deci nu este doar un mit”, a strigat Koldo, studiindu-l cu uimire. „Renumitul Inel al vrăjitorului există cu adevărat.”

Gwendolyn îi zâmbi înapoi lui Koldo.

„În sfârșit”, a strigat Ludvig, „cele două părți ale familiei MacGil, Ridge și Ring, vor fi unite într-o singură patrie!”

Gwendolyn simțea același sentiment și dorea mai mult decât orice să sărbătorească, mai ales că știa că a fi aici, în Ring, însemna că ar putea să-l revadă pe Thorgrin. Ea s-a rugat ca Lycoples să fi transmis mesajul, că el a găsit Inelul și fiul lor și să o întâlnească aici. Ea s-a rugat din toată inima — nimic altceva nu i-ar face bucuria atât de completă.

Dar, deodată, reveria lui Gwen s-a spulberat în timp ce coarnele răsunau la orizont în spatele ei. S-a întors și s-a uitat înapoi, iar inima i s-a oprit să vadă că orizontul era umplut, încă o dată, de nave Imperiului, toate s-au adunat, au urmărit-o până aici. Erau sute de această dată, o flotă neagră uriașă acoperind orizontul, fluturând steagurile negre ale Imperiului și apropiindu-se repede — prea repede.

Navele Imperiului erau superioare ale lor, iar Gwendolyn știa că vor ajunge la ele în curând. Ea se uită înainte și înapoi, evaluând cât de departe era Inelul și cât de departe era Imperiul și se întrebă dacă vor ajunge la timp. Ar fi aproape, până la sârmă.

— Și dacă ne vor depăși înainte să ajungem la el? întrebă Kendrick, studiind orizontul cu ea.

— Ne depășesc numeric zece la unu, doamnă, spuse Darius. „Trebuie să ajungem la Inel înainte să ajungă ei.”

Kendrick se întoarse și studie orizontul critic.

„Și chiar dacă o facem”, a spus el, „nu vom fi decât pe marginea Inelului, la Sălbăticie. Încă va trebui să le traversăm – și mai mult, să traversăm Canionul.”

„Și la ce te-ar ajuta să traversezi Canionul fără scut?” întrebă Steffen. „Acesta nu este inelul pe care l-am cunoscut cândva. Acest pământ stă neprotejat. Imperiul va fi pe urmele noastre. Nu vom putea să-i depășim. La un moment dat, va trebui să stăm în picioare și să luptăm.”

Gwen, gândindu-se la același lucru, ridică privirea și cercetă cerul, așteptând, privind, sperând mai mult decât orice să audă țipetele unui dragon, să-l vadă pe Thorgrin întorcându-se la ea.

Thorgrin, te rog. Avem nevoie de tine acum. Mai mult decât oricând. Vă rugăm să reveniți la noi, pentru o ultimă bătălie. De dragul vremurilor de demult.

Dar inima i-a căzut când a văzut și nu a auzit nimic. Doar nori întunecați, rostogoliți, devenind din ce în ce mai întunecați, de parcă cerul ar fi furios, de parcă ar fi știut vărsarea de sânge care urma să se întâmple.

Gwen se întoarse spre ceilalți, hotărâtă. Era singură, ca întotdeauna, și avea să găsească o modalitate de a lupta singură.

— Dacă trebuie să luptăm cu întregul Imperiu, spuse ea cu vocea fermă, atunci ne vom lupta. Și dacă vom muri, atunci vom muri. Bătălia din fața noastră este o bătălie pentru patria noastră, pentru noi înșine, pentru libertatea noastră. Indiferent dacă câștigăm sau pierdem contează puțin: șansa de luptă este darul.

„Ridică pânzele!” strigă ea, întorcându-se către oamenii ei. „Luați vâslele!”

Steffen și ceilalți s-au grăbit să urmeze comanda ei, purtând-o în sus și în jos pe corăbii, în timp ce bărbații se repeziră să ridice în continuare pânzele, să tragă mai tare de vâsle. Toți și-au dublat eforturile, flota lor câștigând viteză în timp ce navigau spre Inel, încercând să facă pământ. În timp ce Gwen stătea acolo, uitându-se afară, a privit, disperată, cum flota Imperiului se strecură spre ei ca pe o ciumă, știind că nu putea face nimic. S-a întors și s-a uitat înapoi la Inel, studiind linia țărmului și a avut o idee.

„Îndreptați-vă spre nord-est!” ea a plans. „Pentru Golful Shallow!”

Și-au schimbat direcția și, în timp ce au făcut-o, Kendrick a venit lângă ea, studiind țărmul care se profila a Inelului.

— Golful Shallow are forma unei potcoave, regina mea, spuse el. „Dacă intrăm, chiar dacă ajungem, vom rămâne prinși înăuntru.”

Ea a dat din cap.

„La fel va fi și Imperiul”, a răspuns ea.

S-a uitat înapoi, confuz.

„Îi va forța să se introducă”, a răspuns ea. „Este un blocaj. Un milion de nave nu pot încăpea simultan. Câteva zeci, poate, iar acestea vor reduce șansele.

Kendrick dădu înapoi, vădit mulțumit.

„De aceea tata te-a ales”, a spus el aprobator.

Inima lui Gwen se năpusti în timp ce țara Inelului se profila la câteva sute de metri distanță, vânturile puternice de coastă aducându-le mai aproape. Golful Shallow ieșea în afară, două peninsule lungi de fiecare

parte, ca o potcoavă, cu o deschidere îngustă de mai puțin de cincizeci de metri, iar ea și-a navigat pe nava, conducându-și flota chiar în interiorul ei.

În timp ce intrau în apele ei calme, adăpostite aici de vânt și de curenții oceanici, celelalte nave au navigat lângă ea, Koldo și Ludvig și Kaden privind înapoi, așteptând direcția spre ceea ce era, pentru ei, un ținut nou.

Gwendolyn a studiat topografia Inelului și a fost șocată să vadă cât de mult se schimbase de când plecaseră. Sălbaticile erau acum copleșite, lemnul lor gros și întunecat aplecat, crescând în apă, mai gros și mai negru decât îl văzuse ea vreodată. Desigur, avea sens; patrulele de la Silver nu fuseseră aici în luni pentru a-l curăța, iar Sălbaticile, știa ea, erau probabil pline din nou de fiare sălbatice. Acest lucru nu le-ar ușura drumul către Canion.

Se auzi un alt claxon, iar Gwen se întoarse pentru a vedea flota Imperiului apropiindu-se, intrând în golf, prinzându-i aici, în fruntea flotei lor, o duzină de nave, intrând deodată. S-a întors înapoi și a văzut țărmul încă la o sută de metri distanță și a știut că nu vor ajunge la timp.

Se simțea sfâșiată. Iată-i, atât de aproape de casă după atâta vreme, iar ea voia mai mult decât orice să debarce. De ce ar fi putut Imperiul să nu-i dea decât o oră în plus? Doar o oră să aterizeze patria ei, să o simtă din nou sub picioarele ei? I-a frânt inima.

Ea știa că, în acest moment, va fi nevoie de un miracol și a căutat din nou cerul, sperând să găsească vreun semn de Thorgrin.

Dar, din nou, nu a fost niciunul. Inima i-a căzut. Oare reușise? A fost și el pierdut pentru ea?

Gwen strânse din dinți și s-a resemnat cu bătălia dinaintea ei. Ar trebui să ia atitudine; nu aveau de ales. Toți aveau să moară aici, știa ea – și totuși nu era loc în care să moară mai degrabă decât să lupte pentru Inel. Măcar nu ar muri de o moarte străină, de o moarte singuratică într-un pământ străin, în pustiul Imperiului, în tărâmuri necunoscute, atât de departe de casă. Ea avea să moară aici, unde murise tatăl ei, și tatăl său înaintea lui.

"Luptăm!" strigă ea, întorcându-se către comandanții ei.

Toți puteau vedea seriozitatea expresiei ei și, în timp ce un aer sumbru cădea peste ei, toți știau că venise momentul. Era timpul să-și pună fețele de luptă.

Abia daduse comanda, prima lovitură apăru peste prova. Gwen și-a ridicat privirea când a auzit șuieratul a o mie de săgeți și a văzut cerul înnegrit de prima salvă a Imperiului.

„Scuturi!” ea a plans.

Toți oamenii ei, pregătiți pentru asta, și-au ridicat scuturile și au luat un genunchi în formații strânse, strânși strânși unul de celălalt. Gwen li s-a alăturat, trăgându-l pe Krohn strâns lângă ea, și-a ridicat scutul supradimensionat și a luat un genunchi cu zidul de soldați.

Bucăitul săgeților care loveau lemnul răsuna peste tot în jurul ei, în timp ce săgețile aterizau pe punte ca ploaia, unele stropind în apă, la distanță insuficientă pentru a ajunge la ele – dar majoritatea lovind lemnul. Gwen îi simți brațul tresărind, când mai mulți o loveau de scutul ei. A fost surprinsă de forța cu care loveau săgețile, chiar și de atât de departe.

În cele din urmă, toți au tăcut, salba s-a încheiat, iar ea și toți oamenii ei s-au ridicat încet și au privit afară.

„ARCAȘI!” porunci ea.

Zeci de arcași ai ei au făcut un pas înainte, ridicându-și arcurile în linii ordonate.

„ȚINTIȚI PENTRU VELELE!”

Oamenii ei au făcut cum poruncise ea, trăgând înapoi, iar cerul s-a înnegrit din nou – de data aceasta cu propriile ei săgeți, zburând înapoi peste port. Oamenii ei țintiu sus, ceva ce Imperiul clar nu se aștepta, deoarece toți s-au adăpostit jos, iar săgețile au navigat inofensiv deasupra capetelor lor.

Nici nu se așteptau la pagubele pe care le făcea: mii de săgeți au înțepat pânzele, umplându-le cu găuri, lăsându-le în zdrențuri; în curând, pânzele zburau sălbatice în vânt, inutile. Navele lor și-au pierdut imediat viteza și, în timp ce au continuat să avanseze, nu a fost nici pe departe la fel de repede.

Navele lui Gwen, pe de altă parte, au continuat să navigheze cu viteză maximă și, pe măsură ce o altă salvă de săgeți ale Imperiului s-a întors spre ele, de data aceasta erau în mare parte în afara razei de acțiune, majoritatea săgeților aterizează inofensiv în mare. Dar câțiva dintre oamenii ei au strigat, străpunși de săgeți în ciuda scuturilor lor, prea mulți scăpandu-se. Ea știa că timpul era scurt.

Gwendolyn privi înapoi spre țărm, mai aproape, dar încă destul de departe. Ea știa că trebuie să ducă această luptă pe pământ; aici afară, în larg, stăteau rațe. Dar, pe măsură ce se întoarse și se uita, a văzut tot mai multe nave Imperiului pătrunzând în port și știa că șansele nu erau bune.

"FOC!" a strigat ea.

Oamenii ei au dezlănțuit o altă salvă de săgeți, acestea în soldați, Gwen luând un arc și trăgând împreună cu ei, iar ea a privit cu satisfacție cum mai mult de un soldat al Imperiului a fost lovit și căzut.

Dar o salvă a Imperiului s-a întors imediat asupra lor, iar Gwen și ceilalți s-au adăpostit încă o dată.

Salturile au mers înainte și înapoi, navele Imperiului alunecând tot mai aproape, până când Gwen se uită în cele din urmă înapoi și văzu malul la doar douăzeci de metri depărtare. Oamenii ei mureau și ea știa că trebuie să reușească. Erau atât de aproape acum. Aproape că simțea pământul sub picioarele ei și, dacă apa nu era încă atât de adâncă, și-ar fi pus oamenii să sară.

Deodată, Gwen a auzit un zgomot care i-a făcut inima să se scufunde. Era un zgomot scânteietor, sunetul unei siguranțe aprinse. Ea s-a întors și inima i s-a oprit să vadă un tun al Imperiului întors și țintit spre ei.

"DA-TE JOS!" a strigat ea.

Dar era prea târziu: s-a auzit un bum grozav care a tăiat aerul, urmat de un ecou și, deodată, o explozie de lemn.

Totul a fost haos, în timp ce nava de lângă Gwen a fost zdrobită în bucăți, zeci de oameni ai ei murind, țipând când căzeau peste bord, unii în flăcări. Barca, a lui Kaden, a început imediat să se scufunde, jumătate dintre oameni alunecând pe punte, căzând peste margine și în apă.

Kaden a căzut cu ei, iar el ia ajutat să-i adună, să-i țină pe linia de plutire, în timp ce Gwen și oamenii ei le-au aruncat imediat frânghii și i-au ajutat să se urce pe nava ei, salvându-i pe cei care nu erau prea răniți pentru a urca.

Imperiul a profitat de slăbiciunea lor și a tras încă o salvă de săgeți, țintând spre cei care urcau pe navă și, în timp ce oamenii erau atrași înapoi în sus, mai mulți dintre ei, împușcați în țeapă de un vârf de săgeată a Imperiului, au alunecat înapoi în apă, morți. .

Gwen s-a întors și a văzut că situația se dispera, din ce în ce mai multe nave Imperiului navigând în port și multe cu tunuri. Ea a văzut un

soldat cu o torță aplecându-se să aprindă o altă fitilă – și știa că într-o clipă, o altă corabie a ei va fi scoasă.

În timp ce Gwen se uita, dorind să ia măsuri, dar știind că nu avea timp, a fost șocată să vadă o suliță trecându-i prin spate și ieșind de celălalt capăt. Soldatul stătea acolo, uluit, și deodată căzu cu fața întâi, aruncând torța inofensiv pe punte.

Gwen nu putea să-și înțeleagă ce se întâmplase și se întrebă dacă vedea lucruri – când deodată a zărit o singură navă, ceea ce părea a fi o navă de pirați reținută, zburând un steag pe care a recunoscut-o, străpungând rândurile Imperiului. Inima ei năvăli să recunoască oamenii de la bord – acolo, la prova, era Reece, alături de O'Connor, Elden, Indra, Matus, Stara și Angel. Au navigat singuri, trecând prin spate rândurile navelor Imperiului, în mod clar niciunul dintre flota masivă a Imperiului nu se aștepta să fie atacat din spate de o singură navă.

Reece și ceilalți au navigat cu capul înainte în pericol, aruncând sulițe în stânga și în dreapta, eliminând zeci de soldați ai Imperiului înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplă. Au țintit acele tunuri cu echipaj, cruțându-l pe Gwendolyn și au tăiat o potecă chiar prin, între nave, în timp ce au spart rândurile și au intrat în golf.

Nu au încetinit niciodată, chiar dacă Imperiul a luat vânt și a tras săgeți în ei. Au tras înapoi și au continuat să navigheze, corabia lor de pirați reținută mai elegantă și mai rapidă decât toți ceilalți, navigând până la nava lui Gwendolyn.

Gwendolyn și-a dat seama imediat că aceasta era diversiune de care ea și oamenii ei aveau atât de disperat nevoie; nu-și mai permitea să stea acolo, făcând schimburi de salve cu Imperiul, care încă se apropia. Nici nu își puteau permite să alerge spre țărm – pe care nu l-ar fi făcut niciodată la timp – și care i-ar lăsa pe Reece și pe ceilalți singuri în port, vulnerabil la atac.

În schimb, trebuiau să facă ceea ce era contraintuitiv, ceea ce Imperiul nu s-ar aștepta niciodată: trebuiau să atace.

„Întoarce-te!” Gwen a strigat: „ȘI ATAC!”

Oamenii ei s-au uitat înapoi cu expresii uluite – dar nimeni nu a ezitat să-i execute comanda. Toate navele ei s-au întors încet și au navigat cu capul înainte, direct spre flota Imperiului.

Comandantii Imperiului ai vreo duzină de nave dinaintea ei se uitară în spate, uluiți, clar că nu se așteptau la asta; ei s-au grăbit imediat să-și

pună tunurile.

Și tocmai asta și-a dorit Gwen să facă. Știa că, dacă se apropia suficient de mult, tunurile lor le-ar face inutile, unghiul prea abrupt pentru a putea manevra pentru a trage. I-ar oferi lui Gwen și oamenilor ei avantaje, forțându-și navele să se lupte una la alta, să provoace un acumulare și să le permită oamenilor să lupte corp la corp. Ei puteau urca la bordul navelor Imperiului și le ucide la distanță scurtă – și odată ce s-au îmbarcat pe navele Imperiului, marea flotă avea să fie blocată, deoarece Empire nu putea trage asupra Imperiului.

Gwen a văzut expresiile de uimire și consternare de pe fețele Imperiului în timp ce flota ei se apropia de a lor. Și-au întors tunurile frenetic, iar ea le-a putut vedea privirea de consternare când și-au dat seama că unghiul era prea strâns.

"FOC!" a strigat ea.

Rândurile ei de arcași trăgeau salvă după salvă, ucigând Imperiul uluit de la o distanță apropiată, în timp ce Kendrick și ceilalți aruncau suliță după suliță.

Câteva clipe mai târziu, navele ei au ajuns la ale lor, lovindu-se brusc de ele cu o zguduire - și în secunda în care au făcut-o, zeci de oameni ai ei și-au aruncat frânghiile și cârligele și au legat corăbiile împreună, în timp ce alte zeci, cu săbiile scoase, au scos un mare strigăt de luptă și i-au urmat pe Kendrick, Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth, Darius – și chiar, Gwen a fost surprinsă să vadă, Godfrey – în timp ce toți aruncau prudență în vânt și au sărit peste bord pe navele Imperiului, Dray urmându-l pe Darius.

În același timp, nava lui Reece a ajuns la a lor, iar Reece și Legiunea s-au alăturat, sărind pe navele Imperiului din lateral.

Soldații uluiți ai Imperiului abia știau cum să reacționeze – și era clar că ultimul lucru din lume pentru care erau pregătiți era un atac direct.

Oamenii lui Gwen au sprintat pe toată nava Imperiului, în sus și în jos pe punți, fiecare concentrându-se pe un alt soldat Imperiului și luptându-se cu ei unul la unul. Au tăiat și înjunghiat în timp ce alergau, răspândindu-se prin nava nepregătită ca o furtună. Darius a strigat și a abordat doi soldați, doborându-i la pământ și lovindu-i cu pumnii înainte de a le smulge săbiile și a-i înjunghia. Gwen putea vedea în ochii lui răzbunarea împotriva stăpânilor. Era o mașină de ucidere cu un singur om în timp ce se ridica din picioare și sfâșie nava, ucigând Empire în stânga și în dreapta, pe Dray pe călcâie, ucigând pe toți cei care îndrăzneau să se apropie prea mult.

Nici bărbații de pe Ridge nu erau slăbiți. Conduși de Koldo, Ludvig, Kaden și Ruth, ei au aterizat pe punțile Imperiului cu un mare strigăt de luptă și nu au încetinit niciodată, înjunghiind Imperiul uluit în stânga și în dreapta, trecând prin rândurile lor și întâlnindu-și soldații în timp ce atacau pentru ei. Kendrick, Brandt și Atme au condus restul Silver, împreună cu mai mulți soldați din Ridge, iar Godfrey, Gwen era mândră să-l vadă, li s-a alăturat în timp ce luptau strălucit, mânuind săbii, topoare, bifore și sulițe, prinzând soldații Imperiului. prin surprindere şi vânându-i. Soldații i-au depășit numeric și au ripostat cu intensitate – dar nu se potriveau cu abilitățile superioare de luptă ale Silver.

Până și Godfrey a reușit să se descurce bine, afundându-se sub o tăietură de sabie și ridicându-și scutul și lovindu-l în cap pe un soldat al Imperiului. Apoi l-a prins din spate pe soldatul dezorientat și l-a aruncat peste bord.

Reece și Legiunea au atacat navele Imperiului de pe cealaltă parte, luptând să se întâlnească cu Kendrick la mijloc. Reece a luptat ca un om în flăcări, ca un bărbat care luptă pentru patria sa, în timp ce se abătu și se rostogoli din mai multe tăieturi și își mânuia strălucitor halebarda, ea fulgerând sub soare în timp ce înjunghia mai mulți oameni. Indra și-a aruncat sulița, ucigând doi soldați deodată, apoi a alergat și a scos-o și a aruncat-o din nou. Elden și-a aruncat toporul de luptă în lateral și, cu o lovitură puternică, a doborât doi soldați Imperiului peste șină și în mare. Matus și-a balansat bipelul, trântând săbiile din mâini înainte ca acestea să poată face daune, apoi împingând soldații în piept. Și O'Connor și-a mânuit arcul ca și cum ar fi fost viu, trăgând în sus și în jos pe navă și salvându-și frații înainte de a fi loviți.

Gwendolyn s-a alăturat, sărind pe navă împreună cu ceilalți și conducând rămășițele oamenilor ei, Krohn alături de ea, mârâind și ucigând câțiva soldați în timp ce se apropiau. Pe cine nu l-a ucis Krohn, Steffen o făcea, zgomotul săbiilor în jurul ei, în timp ce bloca loviturile din toate părțile. Gwen a alergat în fața oamenilor ei, ridicând arcul și trăgând trei săgeți, ucigând trei soldați Imperiului care au atacat-o din trei părți.

Acum că oamenii lui Gwen se îmbarcaseră pe nava Imperiului, ea s-a gândit că vor fi în siguranță de săgețile din Marea Imperiului care trăgeau din flotă. Dar a fost șocată când a auzit șuieratul lor distinctiv și când o altă salvă a aterizat pe navă în jurul ei.

Au răsunat țipete când soldații din jurul ei erau împușcați – nu numai ai ei, ci și soldații Imperiului, uciși de propriii lor oameni, de propriile săgeți, împușcați în spate. Gwen se abătu, abia ratând o săgeată în timp ce trecea pe lângă ea și găsi o țintă în gâtul unui soldat. A venit o altă salvă, iar Gwen nu-i venea să creadă că Imperiul va continua să tragă asupra propriului popor, ucigând la fel de mulți dintre oamenii lor ca și pe ai ei. Erau nemilos; nu le păsa de proprii lor oameni, atâta timp cât au ucis-o.

Au venit mai multe salve, mai multe țipete s-au ridicat, fără unde să se ascundă; rândurile Imperiului au început să se subțieze, la fel și ale ei. Chiar și cu oamenii ei luptând strălucit, toți corp la corp, toți ducând bătălia împotriva Imperiului, chiar dacă ea a preluat controlul asupra mai multor nave din Imperiu, totuși, cu toate aceste săgeți, valul se întorcea împotriva lor. Din ce în ce mai multe nave Imperiului intrau în port și, pe măsură ce mai multe săgeți coborau, Gwen și-a dat seama că au dus această luptă cât de departe puteau. Ajunseseră mai departe, făcuseră mai mult decât s-ar fi putut aștepta oricine de la ei, dar acum se părea că nu mai erau mișcări de făcut.

Gwen a strigat în timp ce o săgeată i-a străpuns brațul, zgâriindu-l, și a întins mâna și a simțit sângele prelingându-se - și în timp ce și-a lăsat garda jos, doi soldați ai Imperiului au venit la ea, ridicându-și săbiile și doborându-le înainte ca ea să fi făcut. timpul sa reactionezi.

Se auzi un zgomot de metal și ea a fost acoperită de scântei când Steffen a făcut un pas înainte și a blocat lovitura unui soldat, apoi s-a învârtit și l-a înjunghiat în intestin. În același timp, Krohn, alături de ea, a mârâit și a sărit și și-a înfipt dinții în gâtul celuilalt soldat, forțându-l să scape sabia și ținându-l de pământ.

Gwen, cu brațul sângerând și cu dureri groaznice, mulți dintre oamenii ei morți sau răniți, s-a uitat la port, plin de tot mai mult negru și a știut că aceasta era o cauză pierdută. Se apropiaseră atât de mult – și totuși au rămas atât de departe. Ar muri aici, în acest port; ea știa asta cu siguranță.

Ea a ridicat privirea și a cercetat cerul, nu a văzut niciun semn de Thorgrin, de dragon, iar inima i s-a scufundat. Ea a căutat peste tot Argon, dar nu a văzut nici urmă de el.

Totul se terminase acum.

Apoi, deodată, scanând orizontul pentru ultima dată, Gwen văzu ceva care o umplu de speranță, de posibilități. Acolo, strălucind la orizont,

venea o flotă de corăbii de aur, apropiindu-se de Imperiu din spate. Trebuie să fi fost sute de ei, iar steagul lor, era bucuroasă să vadă, era unul pe care îl recunoștea: Insulele de Sud.

Ea a știut imediat că ar putea fi o singură persoană care conducea această flotă și, în timp ce se uită, a văzut că el stătea într-adevăr la prova navei de conducere.

Acolo, strălucind sub soare în armura lui de aur, era Erec.

Și adusese o armată cu el.

*

Erec s-a repezit pe puntea navei sale, cu venele pline de adrenalină, flancat de Strom și oamenii săi, în timp ce conducea flota din Insulele de Sud, zeci de nave, mii dintre cei mai buni războinici din lume, toți gata să se întindă. viețile lor pentru a lua înapoi Inelul. Toți gata să lase în urmă Insulele de Sud și să facă din Inel noua lor casă – sau să moară încercând în acest proces.

În timp ce Erec a navigat în Golful Shallow, se aștepta la un conflict – totuși nu se așteptase ca ea să fie într-o situație atât de mare. Inima i-a căzut să o vadă prinsă, înconjurată, să vadă mii de nave Imperiului blocându-le drumul. Sperase să ajungă la ea mai devreme.

Flota lui se mișca repede acum, în timp ce ridicau pânzele la catarg, oamenii lui vâslând pentru a-și salva viața, vâslând pentru a o salva pe Gwendolyn. Singurul avantaj pe care îl aveau era că Imperiul nu se aștepta la un atac din spate; Erec spera că nu-i vor vedea venind până nu va fi prea târziu.

Erec și-a navigat flota în golf, atacând spatele flotei Imperiului ca o furtună bruscă și, în timp ce se îndreptau asupra lor, el a strigat prima lui comandă.

"FOC!"

În sus și în jos navele sale, oamenii lui au tras săgeți și au aruncat sulițe, înnegrind cerul cu armele lor, în timp ce fluierau prin aer.

Au aterizat cu o precizie mortală și sute de soldați ai Imperiului au căzut. Atât de preocupați erau să o atace pe Gwendolyn înaintea lor, încât nu erau pregătiți să facă față unui atac din spate.

Erec nu le-a dat șansa să se adune. Și-a pus navele într-un mod complet de lovire, îndrumandu-le pe toate să-l urmeze într-o singură filă și să străbată o cale prin blocada Imperiului. El a condus drumul și, cu coca sa

cu vârf de fier, s-a izbit de prima navă a Imperiului, creând o gaură în lateral și trimițând zeci de oameni peste bord în urma coliziunii.

Nava Imperiului s-a abătut și s-a îndepărtat din drum, iar pe măsură ce nava lui Erec trecea pe lângă el, toți oamenii săi au tras cu săgeți și au aruncat sulițe, ucigându-i pe toți soldații săi de la mică distanță înainte de a putea monta o apărare.

Cu o deschidere creată în flota Imperiului, Erec a continuat să spargă blocada, navele lui căzând în spatele lui, până când în cele din urmă a izbucnit prin cealaltă parte, în Golful Shallow. Pe măsură ce treceau, soldații Imperiului, navele lor aflate în imediata apropiere, au tras; unii au încercat să sară pe nava lui Erec, dar Erec și Strom și-au condus oamenii într-o apărare, făcând un pas înainte și înjunghiând și tăindu-i pe atacatori, lovindu-i cu piciorul înapoi peste șină, înapoi în mare. Soldații din Insulele de Sud erau prea împietriți, văzuseră prea multă luptă, pentru a putea fi descurajați de orice dușman și pentru a se da înapoi. Zile ca asta, bătălii ca aceasta, au fost ceea ce au trăit, ceea ce au visat când erau copii mici. Oamenii lui Erec s-au luptat ca oameni cu viețile lor de pierdut, iar soldații Imperiului și-au dat seama curând ce greșeală au făcut în încercarea de a se îmbarca. Apele erau pline de soldați Imperiului răniți și zguduiți, stropirile lor omniprezente umplând aerul.

Alistair stătea pe punte, lângă Erec, și în timp ce mai mult de un soldat al Imperiului a străbătut rândurile și au atacat pentru ea, presupunând că ar fi găsit fructe care agățase jos, ea, stând acolo liniștită, a ridicat calm o palmă și a îndreptat-o spre oameni. . În timp ce a făcut ea, soldații s-au oprit în loc, căzând cu spatele și aterizați pe spate, morți.

Erec aruncă o privire în toiul bătăliei și nu-și făcu griji pentru ea; putea vedea că puterea ei fusese restabilită și că era mai puternică ca niciodată. Oamenii Imperiului nu puteau ajunge la mai puțin de trei metri de ea.

Pe măsură ce flota lui Erec a progresat mai mult în Golful Shallow, el a direcționat navele către navele Imperiului care o înconjurau pe Gwendolyn și oamenii ei. El le-a izbit pe acestea, rupând blocada și, în cele din urmă, eliberând-o și încheind golul, astfel încât el și navele lui s-au unit acum cu ale ei, toate o singură forță unită, înfruntând Imperiul împreună.

Erec a văzut expresia încântată de pe chipul lui Gwendolyn, de pe fețele tuturor oamenilor ei, Kendrick, Brandt, Atme, toți frații lui

Silver. Putea auzi strigătele de bucurie din partea oamenilor lor că au spart și s-au alăturat bătăliei la timp.

Cu toate acestea, nu au avut timp să sărbătorească. Flota Imperiului se regrupa rapid și cobora din nou. Erec se întoarse și văzu alte sute de nave filtrându-se în golf.

„Ce acum, regina?” a întrebat-o pe Gwendolyn, știind că următoarea ei decizie va decide rezultatul acestei bătălii – și având încredere în ea, ca și în tatăl ei, să decidă bine. A-i aduce respect, la urma urmei, era ca și cum i-ai aduce respect regelui MacGil, un bărbat pe care Erec îl iubise cu drag.

Toți comandanții s-au uitat la Gwendolyn și, în timp ce ea se uita înainte și înapoi de la flota Imperiului până la țărmurile Inelului, Erec a văzut că ajunsese la o decizie.

„Aduceți toate navele noastre aproape una de cealaltă”, a anunțat ea, „și dați-le foc”.

Erec a fost, la început, șocat de comanda ei; dar în timp ce privea navele Imperiului umplând portul, și-a dat seama că era genial. O mare conflagrație ar crea un blocaj, ar opri portul pentru o vreme și ar ține forțele Imperiului la distanță; le-ar oferi suficient timp să debarce și să înoate spre țărm și le-ar câștiga ceva timp, chiar și, pentru a intra în Inel. Nici pe uscat nu puteau câștiga această bătălie; dar pe jos, măcar, în patria pe care o cunoșteau, puteau să ducă lupta vieții lor.

Arderea navelor a fost un act îndrăzneț. A fost decizia îndrăzneață a unui lider bun.

„Regina mea”, a spus Koldo, „dacă ne ardem navele, nu mai avem nimic. Avem doar Inelul și nu avem altă opțiune.”

Gwendolyn dădu din cap.

„Și tocmai de aceea ar trebui”, a răspuns ea. „Inelul este casa noastră acum. Pentru viață sau pentru moarte. Nu poate exista altă opțiune.”

Erec a auzit coarnele, a văzut Imperiul regrupându-se și i-a privit poziționând tunurile pe navele lor; știa că va fi doar o chestiune de timp până când vor trage.

Gwen dădu din cap, iar Erec făcu un semn către oamenii săi, la fel ca toți ceilalți comandanți, iar aceștia aprinseră și întinseră rapid torțe. Toți i-au atins de pânze, de punte, de orice suprafață pe care au găsit-o. Și în curând, navele au fost toate în flăcări.

Un zid uriaș de flăcări și-a întins calea, iar Gwen s-a alăturat celorlalți în timp ce toți au sărit de pe navă, sărind în mare, mii de oameni

lor intrând în ape, înotând spre țărm, pentru noua lor casă definitivă.

Acum, nu aveau de ales.

*

Reece și-a tăiat și a croit drum prin Sălbăticie, bucuros că a fost din nou în Inel, cu inima batându-i în timp ce alerga alături de frații săi, toți făcându-și drum cât de repede puteau de la țărm. Nu departe în urmă, în Golful Shallow, Imperiul, știa el, se regrupa, urmărea și își croia drumul mai aproape cu fiecare clipă care trecea. Reece și ceilalți nu au avut nicio secundă de pierdut.

În timp ce Reece alerga alături de frații săi din Legiunea și de Stara, Gwendolyn, Kendrick și toți ceilalți, a spart peria și a fost uimit de cât de copleșit devenise Inelul de când plecaseră. Crengi uriașe blocau poteca, zgâriindu-le în toate direcțiile și, în timp ce mergea, se ținea de mâna lui Stara cu mâna liberă; ea încă slăbită din călătoria ei.

A fost suprarealist să fiu din nou înapoi în Ring și, după tot acest timp, a fost suprarealist să fiu din nou alături de sora lui, să se reîntâlnească cu frații săi, Kendrick și Godfrey, cu membrii Silver, Erec, Brandt și La mine. Era nerăbdător să petreacă timp cu ei, dar acum nu mai era timp. Erau cu toții prea ocupați să alerge pentru viața lor, încercând să se distanțeze de Imperiu și să ajungă în Canion.

Știa că se aflau într-o situație disperată; în timp ce se uita înapoi peste umăr, văzu pene mari de fum negru ridicându-se la orizont, ceea ce a mai rămas din flota lor în flăcări. Auzea deja strigătele și claxoanele în depărtare și bănuia că Imperiul ocolise deja navele în flăcări și ajunsese la țărm. Bănuia că destul de curând vor ajunge la ei și că va fi doar o chestiune de timp până când vor fi cu mult depășiți numeric pe uscat.

Reece se uită înainte, alergând deja ore în șir, acoperit de sudoare și știa că în curând vor ajunge la Canion. Dar atunci ce? Scutul nu mai exista; nu aveau nimic care să-i apere de tezaurele Imperiului. Chiar dacă ar reuși să traverseze Canionul, toți ar fi uciși în interiorul Inelului sau ar fi forțați să fugă din nou. Se întrebă ce îi rezerva Gwendolyn.

În timp ce alerga, Reece a simțit mișcare cu coada ochiului și, deodată, a zărit o fiară, înaltă, de mărimea unei gorile, cu piele netedă, verde, gheare lungi și ochi roșii strălucitori, sări din pădure. A sărit drept pentru Stara, iar Reece a reacționat. S-a apropiat, și-a balansat sabia și a tăiat-o în jumătate înainte ca ghearele ei să o sfâșie. Fusese a zecea fiară de acest fel pe care o omorâse în ultima oră, drumul plin de cadavrele acestor

lucruri. De parcă oamenii lor nu ar avea de ce să-și facă griji, acum trebuiau să ia în considerare și miile de fiare care cutreierau Sălbăticiile.

Prin copacii groși, Reece a zărit cerul și l-a căutat, în speranța unui semn al lui Thor, al lui Lycoples. Îi era foarte dor de cel mai bun prieten al său.

Dar nu era de găsit nicăieri. Reece îi era dor de prietenul său, dar era resemnat că ar trebui să ducă singuri această bătălie finală.

Cotiră un colț și, în timp ce străpungeau pădurea întunecată, Reece privi afară și rămase uimit de priveliștea dinaintea lor: Canionul. Vederea l-a lăsat fără suflare, așa cum făcuse întotdeauna. Privind-o acum, era ca prima dată când punea ochii asupra ei – o prăpastie uriașă în pământ, care se întindea aproape cât putea vedea ochiul, ceață învolburându-se în interiorul ei. L-a făcut să se simtă mic în domeniul universului.

Au alergat spre Eastern Crossing, un pod nesfârșit care străbate Canionul. În trecut, ideea de a trece pe cealaltă parte l-ar fi făcut să se simtă în siguranță, știind că atunci când vor trece, vor fi protejați de Scut. Dar acum, cu Scutul jos, era ca orice alt pod, lăsându-i la fel de vulnerabili la atac ca oriunde altundeva.

Toți s-au oprit, adunându-se la baza podului, Gwendolyn în față, în timp ce toți se uitau la ea. Era un grup imens de oameni, cuprinzând Kendrick și fostul Silver; Erec și oamenii din Insulele de Sud; Gwendolyn și Koldo și exilații din Ridge; și, desigur, Reece însuși și frații săi din Legiunea. Era o întreagă națiune gata să înceapă viața din nou, gata să intre din nou în Inel.

„Femeile și copiii în primul rând!” strigă Gwendolyn. „Bătrânii, tinerii și toți cetățenii care nu pot lupta – toți voi treceți acum, intrați în Inel. Noi ceilalți, toți cei care pot lupta, vom rămâne aici și vă vom păzi drumul până când veți trece.”

"Trebuie să nu!" strigă un cetățean. "Vino cu noi! Imperiul avansează cu un milion de oameni, în timp ce voi sunteți doar sute. Cum să trecem și să te lăsăm aici, spre moartea ta?”

Gwendolyn clătină ferm din cap.

"Traversa!" porunci ea. „Intră adânc în Inel, găsește refugiu. Vom ucide cât mai mulți dintre ei putem. Poate se vor opri cu noi.”

„Și dacă nu reușești?” a întrebat un alt cetățean.

Gwen se uită înapoi, sumbră, serioasă în ziua tăcută, singurul sunet acela al vântului urlet. Reece putea vedea hotărârea pe chipul surorii sale.

„Atunci vom muri împreună într-un ultim act de vitejie”, a răspuns ea. „Acum du-te.” Gwen le-a dat o comandă oamenilor ei, iar ei au făcut un pas înainte și au împins oamenii pe pod; dar oamenii stăteau acolo, clar că nu voiau să plece de partea lui Gwen, devotați ei ca lider.

Koldo făcu un pas înainte și îi înfruntă.

„Prin autoritatea tatălui meu”, a bubuit el, „rege al creastului, le poruncesc poporului meu să plece! Treceți acel pod!”

Totuși, oamenii lui stăteau și ei acolo, nemișcați.

— Și toți din Insulele de Sud, strigă Ere. "Merge!"

Totuși, poporul lui stătea acolo, de asemenea, niciunul nu dorind să se cedeze.

„Dacă mori aici, atunci vom muri aici cu tine!” cineva a strigat înapoi și s-a auzit un strigăt de aprobare în rândul oamenilor.

Totuși, deodată, Reece auzi un zgomot în spatele lui, unul care îi ridică părul de pe ceafă, și se întoarse să vadă, ieșind din pădure, în poiană, armata Imperiului. A fost o priveliște înfricoșătoare – mii dintre ei au străbătut Sălbăticia, scoțând un mare strigăt de luptă, cu săbiile ridicate și apropiindu-se de ele. În spatele lor, au apărut alte mii; părea că toată pădurea era plină de ei, rând după soldați care mărșăluiau înainte, părând că moartea însăși ar fi apărut pentru ei.

Cu spatele la Canion, exilații din Ring, Ridge și Insulele de Sud – toți – au fost prinși în capcană. Nu mai aveau unde să alerge.

"MERGE!" țipă Gwen, înfruntându-se cu oamenii ei.

De data aceasta, vocea ei a purtat o mare autoritate, iar de data aceasta, ei au ascultat. Femeile și copiii, bătrânii, schilozii, toți acei cetățeni incapabili de luptă, s-au întors în cele din urmă și au început să alerge peste pod, îndreptându-se spre continentul Inelului.

„Închideți pozițiile!” Gwendolyn a strigat soldaților ei care au rămas în urmă.

Kendrick și cavalerii săi, Erec și războinicii lui, Alistair, Koldo, Ludvig, Kaden și cavalerii lor, Reece și Legiunea sa, fratele ei Godfrey și prietenii săi, Darius, Steffen - și toți războinicii care puteau lupta - toți au intrat. aproape, întărindu-se într-un zid strâns în jurul lui Gwendolyn, toți blocând intrarea în pod, pregătindu-se pentru un atac.

Reece, stând lângă sora lui, s-a întors către Stara și Angel, care au rămas încă lângă el.

— Du-te, îl îndemnă el pe Angel. „Du-te cu ceilalți!”

Dar ea a stat acolo și a clătinat din cap.

"Nu!" ea a spus.

Reece se întoarse spre Stara.

„Du-te”, a spus el. "Te implor."

Dar ea se uită la el de parcă ar fi fost nebun – și, cu un inel distinctiv, și-a scos sabia.

„Uiți cine sunt”, a spus ea. „Tatăl meu a fost un războinic; frații mei erau războinici. Am fost crescut pe Insulele Superioare, o națiune de războinici. Sunt un războinic mai mare decât tine. Poți fugi dacă vrei, dar eu rămân aici.

Reece zâmbi înapoi, amintindu-și de ce îi plăcea de ea.

Pe măsură ce Imperiul se apropia, toți stăteau acolo, toți uniți, toți pregătiți să facă o ultimă rezistență împreună. Toți știau că nu vor reuși – și totuși nimănui nu-i păsa și niciunul nu și-a pierdut hotărârea. Reece știa că doar să pot sta aici pe câmpul de luptă azi a fost un dar. Câștigă sau pierde, li se acordase darul luptei.

Reece și-a dat seama că o singură persoană a dispărut; doar o altă persoană ar face totul să fie complet. Era omul pentru care îl durea inima tare, cel mai bun prieten, partenerul său de luptă: Thorgrin. Reece ridică privirea spre cer, sperând, dorind – și totuși, nu era nimic.

Strigătele Imperiului au devenit din ce în ce mai puternice, alergarea lor zguduind pământul, pe măsură ce se apropiau, mai aproape... Curând, nu erau decât la câțiva pași, încărcând cu viteză maximă, atât de aproape încât Reece le putea vedea albul ochilor. S-a pregătit, anticipând o lovitură groaznică în timp ce mai mulți Imperii își ridicau sabia și se concentrau asupra lui.

Stara a făcut un pas înainte, și-a tras arcul, a țintit și a tras — ucigând un soldat la câțiva metri distanță, primul care a scos sânge în luptă.

Primele lovituri ale Imperiului au venit ca un zid, ca o avalanșă. Reece a ridicat sabia și scutul, blocând mai multe lovituri simultan din toate părțile. S-a învârtit cu scutul și a zdrobit unul în cap, apoi a continuat să se învârtească și a înjunghiat unul în intestin. Dar asta i-a lăsat flancul la vedere, iar un alt soldat l-a zdrobit cu scutul în cutia toracică, trimițându-l la pământ, cu capul deja sunet de lovitură.

Câmpul de luptă s-a umplut de zgomotul armurii, al săbiilor, cacofonia a doi pereți de metal care se zdrobeau unul în celălalt, în timp ce bărbații se luptau cu bărbați în sus și în jos în rânduri, brutali, însângerați,

mână în mână, fără a ceda nici un centimetru. Aerul s-a umplut rapid de sunetul țipetelor bărbaților, în timp ce cadavrele cădeau și sângele păta pământul.

Sub comanda lui Koldo, Ludvig și Kaden, soldații strălucitori de pe Ridge nu au așteptat Imperiul, ci s-au încărcat, conducând cu săbii și topoare, doborând o duzină de oameni înainte ca Imperiul să se poată regrupa. Când soldații Imperiului au ajuns la ei, legănându-și capetele, s-au abătut și i-au lăsat să zboare pe lângă ei – apoi s-au învârtit și s-au tăiat, lăsând ca impulsul să-i facă să cadă cu fața întâi în noroi. Kaden a fost deosebit de impresionant, a blocat lovitura unui soldat înainte ca acesta să-l omoare pe fratele său Ludvig, apoi l-a înjunghiat pe bărbat în stomac. Ludvig se uită la fratele său mai mic cu surprindere și recunoștință.

— M-ai salvat, spuse Kaden. „Nu m-ai uitat în deșert. Credeai că într-adevăr nu te voi plăti înapoi?”

Erec și-a condus oamenii din Insulele de Sud cu o strategie diferită, toți aliniați în armura lor de aur, perfect disciplinați, o unitate bine reglată în timp ce păși înainte și, la comanda lui Erec, toți aruncau sulițele împreună. Un zid de sulițe a navigat prin aer, doborând zeci de Imperiului care se apropiau – și făcându-i pe soldații Imperiului din spatele lor să se împiedice și să cadă peste cadavrele lor.

De-abia se regrupaseră, când soldații lui Erec au aruncat încă o rundă de sulițe – apoi alta.

Când au rămas fără sulițe, Erec și oamenii lui s-au repezit înainte cu un strigăt, scoțând săbiile și i-au înjunghiat pe răniți acolo unde au căzut — înainte de a se întoarce la următorul val de atacatori. Erec s-a abătut și a ocolit mai multe lovituri, apoi a dat cu piciorul unui soldat, dându-l înapoi, apoi s-a întors și i-a tăiat capul altuia. Și-a folosit scutul ca armă, zdrobindu-și și uimindu-și adversarii înainte de a-și urma lama. Era o forță de neoprit, o armată unică. Iar oamenii lui, Strom în frunte, erau aproape la fel de buni ca el.

Gwendolyn, stând în mijlocul tuturor, și-a ridicat arcul și a lăsat un soldat după altul înainte ca ei să se apropie de ea. În jurul ei erau Kendrick, Brandt și Atme stând de pază, veghând asupra ei. Când Gwen a rămas fără săgeți și soldații Imperiului s-au apropiat prea mult, Kendrick a făcut un pas înainte, tăindu-i, ținându-i la distanță, Brandt și Atme și restul Silver s-au alăturat, raliindu-se în jurul reginei lor. Steffen stătea chiar lângă ei, o păzește pe Gwendolyn din toate direcțiile, tăind și abordând orice bărbat

care se apropia prea mult. Și dacă cineva se strecura prin crăpături, Krohn sări din nou și din nou, doborând un soldat după altul, în timp ce plutea în jurul lui Gwendolyn.

Alistair stătea aproape de Gwen, iar ea întinse mâna cu palmele, le îndreptă spre soldați și trase bile roșii de lumină. Au doborât soldați în stânga și în dreapta, doborându-i de la trei metri distanță.

Godfrey a făcut tot posibilul să lupte, mânuind stângaci o sabie lângă Akorth, Fulton, Ario și Merek. Dar nu era un războinic și, după câteva lovituri stângace, s-a trezit curând dezechilibrat, clătinat, expus. Un soldat deosebit de mare a făcut un pas înainte, s-a strâmbat și a ridicat un topor de luptă sus – iar Godfrey știa că era pe cale să moară.

Se auzi un zgomot de metal, iar Godfrey privi recunoscător și îl văzu pe Darius întinzându-și sabia, blocând-o, cruțându-și viața. Merek s-a repezit și el în față și l-a înjunghiat pe soldat în stomac. Și când un alt soldat s-a repezit spre spatele expus al lui Darius, Dray s-a repezit înainte și i-a mușcat glezna.

Ario și-a mânuit praștia, la fel și Angel, iar cei doi au scos zeci de soldați. Akorth și Fulton au încercat să lupte, dar în câteva clipe scuturile le-au fost îndepărtate și ei, de asemenea, au fost la un pas de moarte. Dar Dray l-a zărit și s-a repezit înainte și i-a cruțat, mârâind în timp ce le-a mușcat atacatorii, dându-le lui Akorth și Fulton șansa să se ridice în picioare și să fugă.

De la Koldo la Erec la Kendrick la Darius la Alistair la Gwendolyn, toți au stat și au luptat împreună, umăr la umăr, un zid de războinici uniți în voință, uniți în dragoste pentru patria lor, niciunul nu a renunțat, niciunul nu a dat înapoi. Toți s-au luptat pentru Inel, pentru ultimul loc pe care îl mai rămăseseră în lume, acest pământ care era mai mult decât un loc.

Dar, pe măsură ce soarele se scufundă mai jos și orele se amestecau cu orele, Reece, epuizat, sudoarea îi ustura ochii, plin de sânge, grămezi de cadavre la picioare, simți că umerii îi oboseau. Încetea, devenea neglijent; timpul lui de răspuns nu a fost la fel de rapid și a început să se balanseze lipsit de sens. În timp ce se uita în jur, a observat că toți oamenii lui erau obosiți. Din ce în ce mai multe strigăte de moarte au răsunat – și nu de partea Imperiului. Rândurile lui se subțiau.

Reece a strigat când a primit o rană tăioasă la gât, dar s-a forțat să o alunge din minte. Stara a făcut un pas înainte și și-a înjunghiat atacatorul în stomac cu sulița.

A fost o mică consolare. Știind că va muri, o parte din Reece, în ciuda lui, spera că această rană îl va termina, că totul se va termina în sfârșit, în timp ce o altă parte din el spera că această zi nu se va sfârși niciodată. El a vrut să omoare cât mai mulți oameni putea înainte de a pleca, să moară cu onoare, să lupte până la ultima lui tăietură de sabie în aceasta, cea mai mare bătălie pe care știa că o va duce vreodată în viața lui.

Dar, când încă un val de soldați proaspeți ai Imperiului a ieșit din pădure, el nu știa cât mai putea rezista.

Te rog, Doamne , s-a rugat el *, dă-mi putere umerilor. Dă-mi voie să ridic sabia pentru ultima oară. Dă-mi puterea să mor cu onoare.*

*

Godfrey își ținea sabia cu două mâini tremurânde, Akorth, Fulton, Merek și Ario lângă el, Darius aproape de Loti și Dray la călcâie, și s-a hotărât să-și mențină locul, pentru a-și învinge temerile. Imperiul a continuat să avanseze în valuri nesfârșite, de parcă soldații nu aveau sfârșit în lume, un zid proaspăt de oameni venind să-l omoare. Știa că acesta era sfârșitul și o parte din el, tremurând de frică, a vrut să treacă cu totul, să se întoarcă și să fugă.

Dar o altă parte a lui s-a forțat să rămână puternică, să arunce precauția în vânt. S-a săturat să alerge, să-i fie frică, așa cum a avut toată viața. Ceva se schimbase în interiorul lui, iar acum, când se întorcea mai ales în țara natală, locul acesta în care familia lui luptase atât de curajos, de atâtea generații, avea o realizare. Și-a dat seama că s-a *opus* toată viața: s-a împotrivit tatălui său, s-a împotrivit fraților săi, s-a împotrivit rolului său în familia regală, s-a împotrivit vieții de războinic. Rezistenta la responsabilitate. Rezistând vitejie.

Pentru prima dată în viața lui, și-a dat seama câtă energie ia toată această rezistență. Pentru prima dată, privind moartea în față, nu mai voia să reziste, dorea să se alăture. Să-și îmbrățișeze familia. Să-și îmbrățișeze descendența. Să devină un erou ca tatăl său, ca frații săi. Voia onoare. *Onoarea* , își dădu seama, stătuse mereu chiar în fața lui, doar la îndemână. Întotdeauna îi fusese teamă să întindă mâna și să o apuce, să o îmbrățișeze. Dar acum, în sfârșit, și-a dat seama cât de ușor era. Pentru a obține onoare, trebuie doar să acționezi cu onoare, să acționezi într-un mod onorabil. Se putea îmbrățișa onoarea oricând; te-a așteptat mereu, ca un părinte care nu a încetat să creadă în tine.

Godfrey a făcut un pas înainte cu un mare strigăt de luptă și și-a eliberat toată frica reținută, furia și dorința de a se proteja. Și-a ridicat sabia sus și a adus-o direct asupra unui soldat al Imperiului care a mers să-l înjunghie și, în timp ce a făcut, a tăiat armura soldatului și l-a tăiat peste piept. A fost surprins de propria sa putere, de propria lui viteză. Soldatul acela fusese de două ori mai mare decât el și cu siguranță ucisese mulți oameni.

Godfrey se uită în jos, șocat, când soldatul căzu în fața lui. Nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse; era un străin pentru sine. Și îi plăcea acest străin.

Alături de el, Darius a luptat strălucit, împletindu-se și ieșind din soldați, ucigând Imperiul cu răzbunare, câte doi, trei, patru, în timp ce pe partea cealaltă, Loti arunca sulițele și fratele ei Loc, chiar și cu șchiopătarea, mânuia, cu singura sa mână bună, o macetă lungă, doborând soldați în jurul lui.

Merek și Ario s-au luptat ca niște oameni posedați, Merek tăind oamenii cu pumnalul și Ario aruncând cu praștia și dezarmand soldații. Akorth și Fulton, la un moment dat, păreau să-și piardă curajul și au început să se retragă pe pod cu toți ceilalți cetățeni, femei și copii. Dar Godfrey a fost surprins și încântat să-i vadă că se răzgândesc, să-i vadă întorcându-se și aruncându-se în luptă. Erau supraponderali, incomozi, dezechilibrati, dar si-au folosit bine greutatea, reusind sa abordeze mai multi soldati la pamant. Rulându-se pe pământ, ei au găsit pietre mari și le-au folosit pentru a-și bate atacatorii în stare de inconștiență.

Godfrey, venele care pompau de adrenalină, cu fiorul luptei, cu simțul scopului de a-și apăra familia, singura lui patrie, a simțit în sfârșit un scop în lume. Se simțea mai aproape de tatăl său decât fusese vreodată, mai aproape de oamenii lui, de Kendrick și de cavaleri. Pentru prima dată, se simțea ca unul dintre ei. Pentru prima dată a înțeles, în sfârșit, ce înseamnă cavalerismul. Însemna să nu renunți la fricile tale; însemna să te pierzi în luptă; însemna să renunți la viața ta pentru cei pe care i-ai iubit. Pentru prima dată, Godfrey tâmpia după aer, acoperit de răni – și fără să-i pese.

Avea să moară astăzi, știa asta cu siguranță – mai ales când valuri proaspete de soldați ai Imperiului izbucneau prin pădure – și totuși nu-i mai păsa. Ar muri, cel puțin, cu vitejie.

*

Gwendolyn stătea lângă marginea Canionului, împinsă înapoi până la margine, la fel ca toți oamenii ei, toți luptând pentru viața lor, dar nu mai puteau stăpâni valul Imperiului. Cei doi sori aproape de apus, se luptaseră toată ziua, oferiseră o apărare mai eroică decât ar fi putut visa ea vreodată și pentru asta îi era atât de recunoscătoare.

Dar acum, valul se întorsese. A auzit un scâncet și s-a uitat în sus și a văzut câțiva soldați ai Imperiului lovindu-l pe Krohn și lovindu-l cu scuturile lor; l-a văzut pe Kendrick înjunghiat în braț în timp ce o jumătate de duzină de soldați Imperiului îl înconjurau; îl văzu pe Darius căzând în genunchi, zdrobit de un ciocan de război pe umăr; ea îl văzu pe Dray luând o săgeată în labă, prăbușindu-se; și l-a văzut pe Erec și oamenii lui, pe Koldo și oamenii lui, toți oamenii ei fiind împinși înapoi într-un val de neoprit.

În curând, știa ea, n-avea să mai fie unde să dai înapoi. În doar câțiva metri, toți aveau să fie împinși peste marginea Canionului, până la moartea lor mai jos.

Gwendolyn, într-un ultim act de disperare, a ridicat privirea, a cercetat cerul și s-a rugat.

Thorgrin, iubirea mea. Unde esti? Am nevoie de tine acum. Am nevoie de tine mai mult ca niciodata.

Gwen a privit, cu ochii ațintiți spre cer, în timp ce un soldat al Imperiului a pășit înainte, a ridicat un scut și i-a zdrobit arcul și săgeata din mână, apoi a lovit-o în cap.

S-a împiedicat și a căzut pe spate, prea amorțită pentru a mai simți durerea. Ea îşi ridică privirea din acest punct de vedere, căutând cerul, cu urechile ţigănind, întreaga lume părând a fi uluită. A încercat să se concentreze, cu vederea încețoșată, când a văzut un soldat al Imperiului stând deasupra ei și ridicând o sabie cu ambele mâini. Ea știa că îi venise timpul.

Dar în timp ce ea continua să privească în sus, dincolo de el, peste umărul lui, Gwen era sigură că vedea ceva. La început a crezut că ochii îi jucau feste.

Dar apoi, în timp ce privea atent, inima i-a tresărit de bucurie. Îi venea să plângă.

Pentru că acolo, izbucnind printre nori, scufundându-se jos, cu o privire de răzbunare, de furie — de deplină încredere — a venit un bărbat

pe care l-a iubit și l-a cunoscut așa cum se iubea pe sine. El era suma tuturor speranțelor și viselor ei, a tot ceea ce și-a dorit vreodată și el era aici. In sfarsit aici.

Acolo, zburând spre ea, era Thorgrin.

CAPITOLUL PATRICE SI TREI

Thor alergă pe spatele lui Lycoples mai repede decât o făcuse vreodată, strângându-i solzii cu o mână și ținând-o pe Guwayne în cealaltă, iar în timp ce o îndemna mai repede, se rugă să nu fie prea târziu. Traversase jumătate din lume de când fugise din Țara Sângelui cu Guwayne, extaziat de a-și putea ține din nou fiul în brațe – și disperat să ajungă la Gwendolyn și ceilalți la timp pentru a lua înapoi Inelul. Într-adevăr, în timp ce zbura, Inelul Vrăjitorului îi pulsa pe deget și știa că îl trage în patria sa, de parcă ar fi nerăbdător să se întoarcă acolo.

Au zburat și au zburat toată noaptea sub lumina lunii pline, prin zori, prin altă zi și acum, în sfârșit, prin soarele apus. Tot timpul, îl simțise pe Lordul Sângelui și armata lui chiar în spatele lui, urmărindu-l. Știa că va trebui să le înfrunte destul de curând.

Dar momentul nu era acum. Acum, mai întâi, trebuia să ajungă la Inel cu orice preț. A alergat spre est, știind că inelul lui iubit se afla undeva la orizont, nerăbdător să-l privească din nou, acest loc în care nu credea că se va întoarce. Se gândi să-i revadă pe Gwendolyn și Reece și Kendrick și Legiunea și toți frații săi de arme, toți așteptându-l, având nevoie de el – și simți o urgență peste tot ce simțise vreodată. Spera doar că nu era prea târziu și că nu erau deja morți.

Guwayne a plâns în brațele lui, iar Thor și-a imaginat bucuria lui Gwendolyn de a-l revedea, de a se reîntâlni în sfârșit. A simțit un sentiment de mândrie că și-a îndeplinit misiunea – că nu numai că recuperase Inelul Vrăjitorului, dar și-a recuperat fiul. Făgăduise, cu atâtea luni în urmă, că nu se va întoarce la ea cu mâinile goale, fără copilul lor — și nu a făcut-o.

Thor auzi în spatele lui, undeva la orizont, țipetele îngrozitoare ale creaturilor Domnului Sângelui, ridicate din adâncurile iadului, urlând așa cum au făcut-o toată noaptea. Știa că a provocat o forță și mai puternică decât Imperiul și știa că va fi un preț de plătit. Armata lor l-ar urma oriunde, iar Thor a presupus că îl vor găsi, că toate vor converge spre Inel. Ar face o

bătălie epică cu Imperiul și mai mult. Thor putea simți soarta Inelului atârnând în balanță și știa că ar putea merge în orice direcție. Avea o mare putere acum, cu Inelul Vrăjitorului și Licoplii sub el — dar Imperiul avea un număr mare, iar întinderea Domnului Sângelui era dincolo de orice putere.

Thor a simțit că zboară spre destinul său, ziua pentru care a fost ales, bătălia pentru care s-a născut. Toată viața lui, tot ceea ce învățase, toată pregătirea lui, totul a dus la acest moment final. Aceasta ar fi bătălia decisivă pentru el însuși și pentru poporul său.

În timp ce Lycoples pătrundea printre nori, dintr-o dată a apărut masa de uscat a Inelului, iar inima lui Thor a bătut mai repede la vederea vechii sale cămine, perfect rotundă, cu țărmurile sale zimțate și stâncile înalte, de sus. El a zburat pe lângă țărmul lui lung, cu marginile lui zimțate de stâncă, ridicându-se sus deasupra oceanului, a zburat peste Sălbăticie, întinderea lungă de pădure întunecată dincolo de el, atât de repede încât cu greu putea respira. Apoi, în cele din urmă, peisajul s-a deschis dincolo de el și Thor a rămas fără suflare, așa cum a fost întotdeauna, să vadă prăpastia Canionului deschizându-se, cel mai mistic loc de pe pământ, cu podul lung care ducea peste și către continentul Inelului.

În timp ce privea în jos, Thor a fost și mai șocat să vadă ceea ce părea a fi un milion de oameni, soldați ai Imperiului izbucnind prin Sălbăticie, o mare de negru apropiindu-se de Canion. Și inima i-a căzut când a văzut ce atacau. Acolo, cu spatele la Canion, stăteau pe toți cei pe care i-a iubit în lume, apărând eroică. Erau Reece, Legiunea, Kendrick, Erec, sora lui, Alistair – și, mai ales, în mijloc, inima lui tresări să vadă, era Gwendolyn. Era pe spate, privind în sus, un soldat al Imperiului stând deasupra ei și pe cale să o omoare.

„JOS, LICOPI!” strigă Thor.

Licoplii care nu au nevoie de împingere. Ea țipă, de parcă l-ar fi văzut și ea, și se aruncă aproape drept în jos, stomacul lui Thor scăzând în timp ce îl ținea strâns pe Guwayne, strângându-l pe Lycoples cu mâna lui liberă. S-au aruncat din ce în ce mai aproape de pământ, Thor dorind ca Lycopolii să meargă mai repede și, când aproape ajungeau la pământ, erau atât de aproape acum încât Thor putea vedea fețele îngrozite ale tuturor celor de dedesubt, privind în sus și privind moartea în față.

Și Thor a fost și mai șocat când Lycoples și-a deschis brusc gura și, pentru prima dată de când o cunoștea, a răcnit.

Deodată, a urmat un șuvoi de foc, în timp ce Lycoples își întinse gâtul și respira cu toată furia ei. Focul a plouat ca mâna lui Dumnezeu — și totul s-a schimbat pe câmpul de luptă de dedesubt.

Ea ținti spre inamic, având grijă să o evite pe Gwen și pe oamenii ei, iar sute de soldați ai Imperiului s-au aprins dintr-o dată, țipând, tremurând. Ea a zburat în sus și în jos în rândurile lor, sufland foc din nou și din nou, decimând un val de soldați Imperiului după altul. Thor a fost deosebit de uşurat când a văzut-o pe Gwendolyn ridicându-se în picioare, ferită de lovitura fatală a sabiei la timp. O vedea uitându-se la el cu dragoste și speranță – mai ales când îl vedea ținându-l strâns în brațe pe Guwayne – și, mai mult decât orice, voia să fie și el cu ea.

Dar mai întâi aveau de făcut. Lycoples, după ce a decimat miile de soldați Imperiului dinaintea Canionului, acum un zid uriaș de flăcări, s-a întors către Sălbăticie, către rândurile Imperiului care ieșeau din el și acum încercau să se întoarcă, să se adăpostească în copaci și să se ascundă. Totuși, n-ar fi ascuns.

Licoplii se coborau jos, zburând peste vârfurile copacilor, stomacul lui Thor coborând în timp ce coborau atât de jos încât aproape că îi putea atinge. Mai jos, alergând pe sub copaci, a văzut diviziile de soldați ai Imperiului, cu câteva clipe înainte atât de încrezători, gata să distrugă Inelul, iar acum alergând să se adăpostească.

Lycoples și-a deschis fălcile și a dezlănțuit un șuvoi de flăcări, dând foc Wilds.

Strigăte mari au apărut în timp ce ea a ucis soldații Imperiului cu mii, dând foc întregii păduri. Flăcările s-au întins spre cer, extinzându-se până la baza Canionului.

Câțiva soldați din Imperiu au încercat șchiopăt să reziste, trăgând cu săgeți, aruncând sulițe sau ridicând scuturi la față.

Dar Lycoples se mișca prea repede – iar flăcările ei i-au topit pe toți. Armele umane erau inofensive împotriva ei. Thor, nemaivăzut-o niciodată așa, a fost uimit de cât de puternică devenise.

Curând, totuși, s-a auzit un zgomot zgomotos, iar Thor a privit în jos și și-a dat seama că, în timp ce Lycoples și-a deschis gura, ea nu a mai putut respira nicio flacără. A încercat din nou și din nou, dar nu au mai apărut flăcări. Thor își dădu seama că era încă tânără, un pui de dragon și avea nevoie de timp pentru a se recupera. Thor s-a uitat în jos și a văzut, cu

consternare, alte zeci de mii de trupe ale Imperiului în drum, mărșăluind prin Sălbăticie. Era peste tot; după toată acea distrugere, valurile de oameni au continuat să vină.

Thor s-a întors cu ea, realizând că trebuia să o aducă pe Gwendolyn și pe ceilalți în siguranță înainte să sosească următorul val de soldați. În timp ce zburau înapoi în poiană, de-a lungul marginii Canionului, Thor simți Inelul Vrăjitorului vibrând în mâna lui. Știa că acest inel trebuia să poată restaura Scutul – și, în timp ce zbura peste el, se aștepta să-l vadă revenind, ca pe vremuri.

Dar nu a făcut-o. Thor era nedumerit. A înconjurat Canionul din nou și din nou, simțind inelul vrăjitorului vibrând, așteptându-se ca Scutul să urce. Din anumite motive, el nu a înțeles, nu a înțeles. Și-a dat seama că ceva mai lipsea; mai era ceva de completat.

Thor se întoarse către oamenii săi cu un sentiment din ce în ce mai profund de teamă. Fără scut și cu mai mult Imperiu pe drum — și armata Domnului Sângelui — și cu licoplii incapabili să sufle foc, oamenii lui au fost lăsați cu toții într-o poziție precară. Ar trebui să-i pună repede în siguranță.

Lycoples au coborât, Thor îndrumându-o să aterizeze înaintea lui Gwendolyn și, de îndată ce au făcut-o, zeci s-au înghesuit în jurul lor. Oamenii ei stăteau cu toții acolo, supraviețuitori uimiți, privind un zid de flăcări, salvați de Thorgrin și Lycoples, cu ochii plini de recunoștință. Toți primiseră o a doua viață.

Thor descălecă și, ținând-o pe Guwayne, alergă și o îmbrățișă pe Gwendolyn. O strânse strâns, o amânare de moment în mijlocul măcelului și flăcărilor mocnite, și o simți pe Gwen plângând peste umăr în timp ce ea îl ținea strâns.

Ea se lăsă pe spate și îl sărută pe Thorgrin în timp ce se uita adânc în ochii lui, într-un sărut care a părut că durează pentru totdeauna. Era suprarealist să o țin din nou în brațe, să stau lângă ea, de aceeași parte a lumii, după atâta timp, după ce se întâmplaseră atâtea — după ce părea atât de sigur că nu vor mai pune ochii pe ei. iar unul pe altul. L-a îmbrățișat din nou, strângându-l de parcă i-ar fi teamă că nu-l va pierde din nou.

S-a uitat în cele din urmă în jos, iar Thor a întins mâna și i-a întins Guwayne, totul împachetat. Îi desfăcu încet pătura, apoi izbucni din nou în plâns la vederea lui, luându-l și strângându-l strâns. Îl ținea de parcă nu l-ar mai lăsa niciodată să plece.

Ceilalți s-au grăbit înainte — Reece, Kendrick, Erec, sora lui, Alistair, Legiunea — și, unul câte unul, i-a îmbrățișat pe toți. Krohn se repezi și el în față, sărind peste el, lingându-l, iar Thor îl îmbrățișă ca pe un frate. I-a înălțat inima să-i vadă pe toți aici, împreună, toți într-un singur loc – și pe punctul de a-și lua înapoi patria. Mai mult decât orice a vrut să vorbească cu fiecare dintre ei.

Dar Thor a auzit deodată un foșnet și s-a întors și s-a uitat afară, iar inima i s-a lăsat să vadă, ieșind din pădurile mocnite, încă mii de soldați ai Imperiului – următorul val de recruți, gata de sânge. Erau de neoprit.

Thor a simțit Inelul Vrăjitorului vibrând pe degetul lui și Sabia Morților vibrând în strânsoarea lui și știa că Lycoples o dusese cât de departe putea – restul depindea de el acum.

Thor se întoarse și o apucă urgent de umerii lui Gwen. O vedea pe ea și pe toți ceilalți uitându-se la Sălbăticie în stare de șoc, parcă uimiți că mai puteau veni mai mulți soldați. De parcă toți ar fi sărbătorit prea devreme.

— Scutul, spuse Thor urgent. „Nu este restaurat.”

Gwen s-a uitat înapoi la el și a putut vedea frica din ochii ei – știa ce înseamnă asta.

„Nu înțeleg”, a spus ea. "Inelul. Inelul vrăjitorului. Trebuia să...”

Thor clătină din cap.

„Nu a funcționat”, a spus el. "Ceva lipseste."

S-a uitat înapoi, șocată.

„Nu ai timp”, a continuat Thor. „Tu și toți ceilalți – trebuie să traversați acum, spre partea îndepărtată a Canionului. Această bătălie, ce a mai rămas din ea, este a mea acum. Luați pe fiul nostru, luați-i pe acești oameni și treceți.”

Ea se uită la el, cu groază și dor în ochi.

„Mi-am jurat să nu mă mai despart niciodată de tine”, a spus ea. „Orice cost”.

A scuturat din cap.

„Pot să duc această bătălie doar singur”, a spus el. „Dacă vrei să mă ajuți, cruce. Protejați-i pe cei de cealaltă parte. Dă-mi voie să lupt aici. Acesta este războiul meu acum. Și ia Lycoples cu tine. Sabia morților mă cheamă și nu te pot avea lângă mine când o face.”

Ea se uită la el și expresia ei s-a schimbat încet către una de înțelegere. Un alt strigăt de luptă a umplut aerul, iar soldații Imperiului,

văzându-i pe Lycopoli împământați, incapabili să sufle focul, au fost încurajați. Au sprintat acum pentru ei.

"MERGE!" strigă Thor.

Gwendolyn părea să înțeleagă în cele din urmă și ea îi conduse pe ceilalți în timp ce toți se întoarseră și, în cele din urmă, îi ascultau cererea, trecând repede peste Canion pentru a-i proteja pe cei de cealaltă parte, Lycoples li s-au alăturat.

Thorgrin, stând acolo singur, cu fața către armata care sosește, îl aștepta cu nerăbdare. A simțit inelul vrăjitorului trecându-i pe deget, a simțit sabia morților trecându-i în mână și, în timp ce o scoase, a răsunat cu un sunet ascuțit care părea să taie lumea. Era gata — disperat — de luptă.

De sus, a auzit un țipăt, iar Thor și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Estopheles, vechiul său prieten, învârtindu-se și a simțit-o cu el, a simțit prezența regelui MacGil cu el, a tuturor celor care au luptat și au murit pentru Inel.

Și în timp ce mii de soldați au încărcat, Thor a simțit că sabia prinde viață în mâna lui, îndemnându-l să continue.

Ești un războinic , a îndemnat. *Nu te aperi niciodată. Nu-ți aștepți niciodată dușmanii! Tu ataci!*

Thor a încărcat brusc, scoțând un mare strigăt de luptă al său și s-a aruncat în mulțime, balansând Sabia ca un lucru posedat. Nu se simțise niciodată atât de puternic, nu se simțise niciodată mișcându-se cu atâta viteză. Cu fiecare lovitură, el a ucis douăzeci de soldați Imperiului. A lovit din nou, și din nou, și din nou, mișcându-se ca un vârtej, ucigându-i cu zeci, simțindu-și sabia prinde viață, ca o prelungire a brațului său. Aceasta era bătălia pentru care știa că el și Sabia erau menite.

Thorgrin se simțea mai mare decât el însuși, mai mare decât fusese vreodată. Încurajat de puterea Inelului și a Sabiei, el era ca un canal pentru energiile lor. I-a lăsat să-i preia trupul și, în timp ce lumina strălucea din Inel, el a simțit că se aruncă pe câmpul de luptă ca un fulger, doborând sute de soldați deodată. S-a mișcat atât de repede, chiar și el nu a înțeles ce face, niciunul dintre soldații Imperiului, în ciuda numărului lor mai mare, nu a avut nicio șansă. Era ca și cum toți ar fi intrat într-un tsunami.

Pe când înainte era zgomot, strigăte, haos, acum venea pacea, liniștea, liniștea. Thor clipi de mai multe ori în timp ce stătea acolo, respirând greu, plin de sânge, încercând să înțeleagă ce tocmai se

întâmplase. S-a uitat în jur și a văzut de jur împrejur, în cercuri, grămezi de cadavre.

Toate diviziile Imperiului care veniseră pentru el. Toți, morți.

Thorgrin se întoarse încet în sine, într-o ceață slabă. Se întoarse și se uită înapoi peste pod și văzu, în partea îndepărtată, expresiile șocate ale lui Gwendolyn și ale celorlalți, care se uitau la el de parcă ar fi fost un zeu. Omorâse de unul singur o întreagă divizie de trupe ale Imperiului, cel puțin zece mii de oameni. Valurile Imperiului, în cele din urmă, se opriseră. În cele din urmă, nu mai erau urmăriți.

Dar, de îndată ce a avut gândul, Thor a auzit deodată un zgomot îngrozitor pe cer, ca un bubuit de tunet și, în timp ce ridică privirea, i-a căzut stomacul. Și-a dat seama imediat că a câștigat cea mai epică bătălie din viața lui – doar pentru ca aceasta să fie înlocuită cu una și mai epică care urma să vină.

Căci în timp ce ridica privirea, Thor văzu o armată de creaturi din iad – iar în fruntea lor, Lordul Sângelui, chipul contorsionat de furie.

Zeci de mii de creaturi ale lui, mai mari decât garguilele, mai mici decât dragonii, negre, păroase, scârțâind, convergeau în spatele lui, se aruncau în jos, chiar pentru Thor. În cele din urmă, îl ajunseseră din urmă. În cele din urmă, va trebui să plătească prețul pentru furtul înapoi pe Guwayne.

Au venit asupra lui ca o armată a morții, cu ghearele întinse, iar Thor știa că era pregătit pentru bătălia vieții sale.

Thor stătea acolo, privindu-i venind după el și simți Sabia Morților bâzâind în mâinile lui, dorindu-l să lupte.

Nu există niciun dușman prea mare pentru tine, tinere războinic! a îndemnat.

Și în mână, ținând Sabia, a simțit Inelul Vrăjitorului, care pulsa, trimițându-i o căldură în braț care îl îndemna să lupte.

Prima gargui a coborât și Thor a tăiat, iar și iar. Nu s-a oprit din tăiat în timp ce un val de garguile după următorul a căzut, cu ghearele afară, țintindu-și fața, tăindu-le în jos în timp ce se învârtea în stânga și în dreapta. A tăiat ghearele, capetele, brațele; i-a înjunghiat, s-a învârtit, simțind puterea Inelului Vrăjitorului care-l încurajează în timp ce îi dobora cu zeci.

Au căzut de jur împrejurul lui, îngrămădindu-se în grămezi, fără ca nimeni să-l atingă.

Dar Thorgrin a auzit deodată strigăte îngrozitoare ridicându-se în spatele lui, iar el s-a întors și s-a uitat afară pentru a o vedea pe Gwendolyn și pe toți oamenii lor din partea îndepărtată a Canionului, pregătindu-se în timp ce garguiile coborau și ele pentru ei. Alte mii de gargui au apărut, înconjurându-le din toate părțile, fără a lăsa unde să alerge. Thorgrin nu se temea pentru el însuși, dar se temea pentru oamenii săi, mai ales când îi privea începând să cadă.

Thorgrin știa că, în ciuda tuturor, în ciuda puterilor Sabiei Morților, a Inelului Vrăjitorului, pierde această bătălie. Nu și-ar putea salva oamenii la timp.

Ceea ce avea nevoie, știa el, era Scutul restaurat. Era singura modalitate de a-i proteja. Dar îi lipsea ceva, o ghicitoare finală, o piesă finală a puzzle-ului.

„ARGON!” strigă Thor, întorcându-se spre cer. "Unde esti!? Am nevoie de tine acum!"

Nu a venit niciun răspuns, iar Thor s-a întors și a căutat în toate direcțiile.

„ARGON!” a insistat el. „Ce îmi lipsește? De ce am nevoie pentru a fi vrednic?”

Thorgrin a simțit dintr-o dată o prezență în spatele lui și s-a întors și l-a văzut pe Argon apărând, stând singur în centrul podului. Stătea acolo, cu fața lui, ținându-și toiagul, privind înapoi la el, cu ochii atât de strălucitori încât străluceau soarele.

În timp ce stătea acolo, hipnotizat, Thor a simțit brusc că era zgâriat de o gargui – și apoi a simțit o tragere de mână. Era îngrozit să simtă un alt smuls Sabia Morților din mâini, să-l privească ducând-o, din ce în ce mai departe de el, zburând în sus până când a dispărut în cer.

Thor stătea acolo, acum fără apărare, știind că eșuează. El avea să piardă această bătălie epică pentru totdeauna.

A alergat spre Argon, peste pod, grăbindu-se să-l întâmpine și a privit cum Argon își închidea încet ochii, își întoarse palmele și le ridica spre cer. În timp ce o făcea, un fir de soare a coborât din cer, luminându-l.

— Thorgrin, bubui el, vocea lui atât de puternică încât rezona ca un tunet, răsunând în tot Canionul, rostogolindu-se chiar și deasupra sunetului garguilor. „Inelul vrăjitorului poate aduce înapoi Scutul, dar nu poate face asta singur. Încă îți lipsește o piesă din puzzle. O bucată din tine, pe care ai uitat-o.”

Deschise ochii și se uită direct la Thorgrin, aflat acum la doar câțiva pași depărtare, cu ochii atât de intensi, încât erau mai înspăimântați decât hoardele pământului. Și apoi a spus:

„Sabia destinului”.

Thor se uită înapoi la Argon șocat.

„Am crezut că a fost distrus”, a spus Thor.

— A fost, spuse Argon. „Dar Inelul Vrăjitorului îl poate aduce înapoi. Arma Alesului va fi mereu a ta. Ceea ce a protejat acest Canion trebuie returnat. Numai Inelul Vrăjitorului îl poate ridica – și un sacrificiu.”

Thor se uită în urmă, nedumerit.

„Un sacrificiu?” el a intrebat. "Voi face orice."

Argon clătină din cap.

„Nu este pentru *tine* să faci.”

Thor se uită în urmă, uluit.

— Este sacrificiul meu, Thorgrin, spuse Argon. „Pot ridica Sabia – dacă renunț la viața mea.”

Thor a început să-și dea seama ce spunea și s-a simțit cuprins de un sentiment de teamă, de pierdere. argon. Mentorul lui. Profesorul lui. Cel pe care l-a respectat mai mult decât pe oricine pe lume. Fusese cu el în călătoria lui încă de la început, înainte de a se aventura chiar la Curtea Regelui. Cel pe care îl întâlnise când era doar băiat, un băiat care nu-și cunoștea puterea. Cel care îl încurajase să-și urmeze destinul, care îi spusese că poate fi ceva, cineva, mai mare. Singurul care fusese un adevărat tată pentru el.

"NU!" strigă Thor, dându-și seama.

Thor a alergat după el, ultimii câțiva pași, încercând să-l prindă pentru a-l salva la timp.

Dar era prea tarziu.

Argon se îndreptă spre balustradă și încet, grațios, se aruncă de pe ea, cu brațele întinse lângă el.

Thor a privit îngrozit cum se prăbuși. În timp ce o făcea, fulgerul de lumină l-a urmat, învolburând toate culorile diferite.

„ARGON!” țipă Thorgrin.

Argonul a căzut direct într-o scufundare de lebădă, chiar în ceața Canionului și a dispărut pentru totdeauna din ochii lui Thorgrin.

Thorgrin și-a simțit inima sfâșiată în timp ce privea, știind că de data aceasta Argonul dispăruse cu adevărat pentru totdeauna.

Și Thor a fost la fel de șocat să vadă acolo ieșind din ceață, chiar acolo unde căzuse Argon, o singură armă, luminată în lumina.

Se ridica din ce în ce mai sus, apoi pluti chiar spre el, chiar în palma lui. A fost o potrivire perfectă.

Sabia Destinului.

A fost al lui, încă o dată.

CAPITOLUL PATRICE SI PATRU

Sabia Destinului a vibrat și a pulsat în mâna lui Thor și, în timp ce Inelul Vrăjitorului strălucea, Thor a simțit că are o putere diferită de cea pe care o cunoscuse vreodată. A simțit o răzbunare motrice pentru a pune capăt acestui război, pentru el, pentru Gwendolyn, pentru Inel, pentru Argon.

Thor s-a întors și, înfruntând garguile cu o nouă energie, a sărit în acțiune. A sărit în aer, zdrobindu-se sălbatic, întâlnindu-i în propriile lor condiții și le-a tăiat ca untul, țipetele lor umplând aerul în timp ce îi doborâ în toate direcțiile. Au căzut în jurul lui în grămezi, până când garguiile supraviețuitoare s-au întors în cele din urmă și au zburat cu frică.

Thorgrin stătea acolo în centrul podului, oamenii lui încă fiind atacați în Inel și simți că Scutul era aproape gata să se ridice din nou. Dar mai rămăsese o ultimă sarcină pe care îi mai rămânea de îndeplinit.

Cerurile au tunat și toate garguiile rămase s-au despărțit rapid, în timp ce plonjând acolo a apărut dușmanul lui Thor: Lordul Sângelui. A aterizat înaintea lui Thorgrin, în centrul podului, ținând în mână o halebardă uriașă, zâmbind înapoi, de două ori mai mare decât lui Thor, tot mușchi. Thor a rămas în picioare, cu fața lui, mânuind Sabia Destinului și știa că aceasta va fi cea mai importantă bătălie pe care o dusese vreodată. Cel care l-a definit pentru totdeauna. Cel care a hotărât soarta poporului său.

Thor putea vedea armatele aliniate de ambele părți, urmărind această luptă epică, știind că rezultatele le vor dicta viitorul pentru amândoi.

Pe măsură ce Lordul Sângelui se apropia, Thor era de gardă, amintindu-și că fusese învins de el o dată și simțind în el o energie mai diabolică decât orice a cunoscut-o vreodată.

În timp ce Thor l-a înfruntat, l-a examinat, a simțit ceva – și deodată și-a dat seama.

„Tu ești tatăl meu, renăscut”, a spus Thor, realizând. „Tu ești Andronicus.”

Lordul Sângelui îi rânji cu un rânjet răutăcios.

„Te-am avertizat că te voi bântui”, a răspuns el, „că spiritul meu va trăi. Că ar trebui să mă înfrunți pentru ultima oară. Acum te voi omorî definitiv și voi lua înapoi ceea ce este al meu, linia mea de sânge, Guwayne.

Thor, plin de furie la acest gând, simți Sabia Destinului mâncărindu-i în palmă. A aruncat-o înainte și înapoi, din palmă în palmă, gata.

„Să ne întâlnim atunci, părinte”, a spus el. „În sfârșit, lăsați tatăl și fiul să se îmbrățișeze!”

Thorgrin și-a ridicat sabia, iar Lordul Sângelui a ridicat halebarda, iar cei doi s-au repezit unul pe altul, întâlnindu-se în centrul podului ca niște berbeci, într-o ciocnire de arme, un zgomot de metal, care a răsunat în tot Canionul.

Mergeau înainte și înapoi, Thor tăind și Lordul Sângelui blocând, fiecare cu o armă suficient de puternică pentru a distruge lumea, și fiecare bine adaptat celuilalt. Thor a simțit că aceasta a fost o bătălie epică între lumină și întuneric, una care ținea însăși soarta lumii în echilibru. Se înfrunta, știa el, cu cel mai puternic demon din lume, mai puternic chiar decât tot Imperiul. Thor a simțit că Lordul Sângelui era o amalgamare de forțe întunecate, toate eliberate din cele mai întunecate colțuri ale lumii și reunite într-o singură ființă.

În timp ce luptau, tăind și blocând, Thor scăpandu-se și învârtindu-se, știa că Scutul nu va fi niciodată restaurat până când Lordul Sângelui nu va fi terminat, până când nu a învins acest inamic final și cel mai rău. Și-ar învinge tatăl și o bucată din el însuși.

„Nu mă poți învinge”, a spus Lordul Sângelui, în timp ce bloca o lovitură de la Sabia Destinului, întorcându-și halebarda în lateral, apoi îl împinse pe Thor, trimițându-l să se poticnească înapoi. „Pentru că eu sunt tu. Căutați adânc în interior și puteți simți asta. Eu sunt întunericul din tine.”

S-a repezit înainte, balansând halebarda, iar Thor a fost uimit de cât de repede a coborât, tăind prin aer, deși era atât de uriaș, atât de greu de manevrat în mâinile lui. Dacă ar fi fost altcineva, știa Thor, acea lovitură l-ar fi tăiat în jumătate.

Dar un oarecare instinct i-a lovit Thor, propulsat de Inelul Vrăjitorului, care i-a permis să sară din drum în ultima secundă. Tocmai a ratat halebarda, Thor simțind vântul ei.

Ochii Lordului Sângelui se măriră de surprindere, de parcă nu s-ar fi așteptat la asta. Apoi s-a rotit, a ridicat halebarda sus și a coborât-o cu

ambele mâini, de parcă l-ar tăia pe Thor în două.

Thor sări înapoi, iar halebarda se înfipse în piatra podului, înfipându-se la aproape un metru adâncime în timp ce tăia piatra, sunetul ei răsunând de pe pereții Canionului, de parcă tocmai ar fi lovit tunetul.

Domnul Sângelui mârâia, înfuriat; Thor era sigur că arma lui era blocată, dar Lordul Sângelui l-a surprins smulgând-o fără probleme, de parcă nu ar fi fost nimic, și încărcând din nou.

În timp ce halebarda a coborât din nou pentru capul său, de data aceasta Thor a ridicat Sabia Destinului și a blocat lovitura cu un zgomot, scântei zburând peste tot, ținând-o la loc deasupra capului. Sunetul a fost atât de puternic, încât a răsunat pe stâncile Canionului.

Lordul Sângelui învârtea halebarda din nou și din nou, dintr-o parte în alta, de fiecare dată când Thor bloca. Thor a fost surprins să realizeze că era greu să blochezi fiecare lovitură, atât de puternică, chiar și cu Inelul Vrăjitorului, chiar și cu Sabia Destinului. Și-a dat seama că oricare dintre aceste lovituri ar fi tăiat o armată în jumătate. Erau două forțe titanice, două arme titanice care se ciocneau una în cealaltă.

Thor, după ce a fost susținut de zeci de lovituri, a simțit că o căldură începea să se ridice în palmele lui, a simțit puterea Sabiei Destinului care începea să curgă în el. L-a forțat să ridice brațele într-un singur gest rapid, să rotească Sabia Destinului în jurul și în jos, ambele brațe deasupra capului său, și să o aducă direct în jos pentru Lordul Sângelui. A coborât cu mai multă putere și putere decât simțise el vreodată și cu o viteză mai mare și era sigur că îl va tăia în două pe Blood Lord.

Dar și-a întors halebarda și a blocat, iar Thor a fost uimit să-l vadă capabil să oprească lovitura, deși cu mâinile tremurânde. Thor a văzut expresia șocată de pe fața Lordului Sângelui și a știut că era surprins, nu se aștepta la o lovitură de o asemenea forță.

Mergeau înainte și înapoi, legănându-se și blocând, părând și abăturându-se și eschivând, tăind și înjunghiând. Nici unul nu a putut da o lovitură. Se potriveau perfect, zgomotele lor grozave răsunând iar și iar, ca doi munți care se ciocnesc unul de altul, în timp ce se împingeau unul pe celălalt înainte și înapoi pe podul Canyon.

În timp ce Thor bloca o lovitură deasupra capului, cu brațele tremurând, începând să obosească, Lordul Sângelui l-a surprins, rotindu-se imediat pentru a doua lovitură. Thor a blocat, dar l-a dezechilibrat și s-a

trezit împiedicându-se în lateral, până la marginea balustradei de piatră care căptușea podul.

Înainte să se poată regrupa, Thor a simțit brusc că mâinile aspre îl apucau din spate, s-a simțit ridicat în aer și s-a trezit fără greutate, sus și privind în jos peste marginea Canionului.

Thor și-a auzit oamenii gâfâind, mii dintre ei, în timp ce viața lui era în balanță.

Și o clipă mai târziu, Thor simți că zbura peste margine, aruncându-se în abis.

CAPITOLUL PATRICE SI CINCI

În timp ce zbura prin aer, Thor a simțit brusc inelul vrăjitorului trecându-i pe deget. A simțit o putere incredibilă radiind din ea, îi controlează mâna, brațul și îl ghidează. L-a forțat să-și rotească brațul, incredibil de repede, să întindă mâna și să apuce balustrada de piatră cu o mână.

Thor a fost uimit să se trezească apucând piatra și, în aceeași mișcare, balansându-se înapoi în sus și în jurul podului. În timp ce a făcut-o, l-a lovit cu piciorul în piept pe Blood Lord, iar el, clar că nu se aștepta la asta, s-a poticnit înapoi, aterizând la pământ.

Thor și-a auzit oamenii aplaudați.

Thor a încărcat și a tăiat, gata să-l termine, dar Lordul Sângelui l-a surprins rostogolindu-se și blocând. Apoi și-a rotit halebarda pentru picioarele lui Thor. Thor a sărit, abia lipsește.

Lordul Sângelui și-a luat picioarele și ei doi s-au înfruntat, din nou tăind și blocând, armele scânteind, în timp ce se împingeau unul pe celălalt înainte și înapoi.

— Sunt mai puternic decât tine, Thorgrin, spuse Lordul Sângelui, între lovituri. „Întunericul este mai puternic decât lumina!”

Și-a dat halebarda jos și Thorgrin a blocat-o. Dar lovitura a fost mai puternică de data aceasta și, pe măsură ce el a împins, s-a apropiat din ce în ce mai mult de fața lui Thor. Cu mâinile tremurânde, Thor abia s-a oprit.

„Cedează”, a mârâit Lordul Sângelui. „Cedează întunericului dulce și alătură-te mie pentru totdeauna!”

Thor a reușit să respingă lovitura, trimițându-l înapoi.

Dar, în același timp, Lordul Sângelui l-a surprins pe Thor ridicându-se imediat cu halebarda, direct în sus cu viteza fulgerului, venind sub sabia lui Thor și reușind să o zdrobească din mâini, dezarmandu-l.

Thor a privit îngrozit cum Sabia Destinului zbura în aer, învârtindu-se cap la cap, apoi derapa pe podeaua de piatră a podului Canyon.

Thorgrin stătea acolo, cu fața lui, neînarmat, Lordul Sângelui între el și sabia lui, zâmbind înapoi un rânjet rău. Thor și-a dat seama că nu are nevoie de Sabie. Nu avea nevoie de nicio armă; avea în sine toată puterea de care avea nevoie.

Thor s-a repezit înainte, fără teamă, și l-a abordat pe Lordul Sângelui, împingându-l la pământ. Lordul Sângelui a fost surprins cu nerăbdare de mișcarea bruscă, iar halebarda lui a zburat în timp ce a căzut, zgomotând de piatră.

Cei doi s-au rostogolit pe piatră, Thor încercând să-l prindă; dar Lordul Sângelui era de două ori mai mare decât el și avea toți mușchi, iar când Thor l-a prins final, Lordul Sângelui a reușit să se rostogolească și apoi să îl prindă pe Thor.

Lordul Sângelui l-a ținut jos, sufocându-l, iar în timp ce Thor s-a întins și l-a prins de încheieturi, ținându-l pe spate, ghearele lui uriașe și ascuțite i-au coborât chiar spre gât.

Thor, pierzând aer, a țesut în și a ieșit din conștiență. S-a luptat cu tot ce avea, dar și-a dat seama că pierde. Forța întunecată predomina. Inelul vrăjitorului strălucea mai puțin, de parcă și el ar fi murit.

Pe măsură ce Thor simțea că devine mai slab, imaginile i-au trecut prin minte. Și-a văzut mama, castelul ei, pasarela. El se văzu îngenunchind în fața ei, cerându-i iertare.

— Iartă-mă, mamă, spuse el. "Am eșuat. Am pierdut pentru tot timpul."

Ea îi puse o mână pe frunte.

„Nu ai eșuat, Thorgrin. Nu până când nu recunoști eșecul."

„Este prea puternic pentru mine", a spus Thorgrin. „Am pierdut secretul. Nu știu cum să învingă întunericul. Credința mea nu se potrivește cu a lui."

Ea a zâmbit în jos.

— Este ultima ta lecție, Thorgrin, spuse ea. „Este ultimul secret pe care l-ai ratat în tot acest timp. Cel de care trebuie să câștigi pentru totdeauna."

Thorgrin se uită înapoi, înăuntru și ieșit din conștiență, în timp ce era sufocat.

— Spune-mi, mamă, spuse el.

„Nu este putere", a spus ea. „Nu puterea face un războinic mare."

Thor clipi, simțindu-și forța vitală scăzând.

— Dar ce este, mamă?

Ea a zâmbit.

„Este *dragoste* , Thorgrin. *Dragostea* este cea care ne face puternici. Dragoste pentru familia ta. Dragoste pentru oamenii tăi. Dragoste pentru tara ta. Dragoste pentru onoare. Și mai presus de toate, dragoste pentru tine însuți. Aceasta este puterea care vă lipsește. Este o putere mai mare chiar decât ura.”

Thor clipi, de câteva ori, dându-și seama și, în timp ce făcea, simți că corpul i se încălzește.

Thor și-a deschis brusc ochii, simțind Inelul pulsand pe degetul lui, văzând lumina lui strălucind mai puternic. Și-a ridicat privirea spre fața Domnului Sângelui, l-a văzut încruntându-se și, în cele din urmă, Thorgrin a înțeles. A înțeles secretul luptei. Secretul puterii. Și a simțit brusc o putere de netrecut.

Thor și-a întors brațele, a trântit strânsoarea brațelor Domnului Sângelui din gât și l-a aruncat de pe el, făcându-l să se prăbușească înapoi pe piatră.

Lordul Sângelui se întoarse și se uită înapoi șocat. S-a ridicat în picioare și, pentru prima dată, Thor și-a putut observa frica reală pe față.

Lordul Sângelui s-a grăbit după halebarda lui, alergând spre ea și strângând-o cu ambele mâini în timp ce se înfrunta pe Thor.

Thor, simțindu-se atotputernic, s-a dus la Sabia Destinului, s-a întins în jos și a luat-o, știind că nimic nu-l putea opri acum.

Cei doi stăteau acolo, unul față în față, iar Lordul Sângelui a scos un strigăt de luptă aprig, și-a ridicat halebarda sus și l-a atacat pe Thor.

S-a aruncat spre Thor și de data aceasta, Thor l-a blocat cu ușurință cu Sabia Destinului. Armele lor zgomonau și scânteiau când el veni la Thor din nou și din nou, balansându-se în stânga și în dreapta. Dar de data aceasta, ceva se schimbase: Thor a reacționat mai repede, blocând loviturile cu ușurință. Thor se simțea mai puternic ca niciodată și bloca fiecare lovitură de parcă nu ar fi fost nimic.

Lordul Sângelui a observat și el, în timp ce se uita înapoi la Thor cu o teamă din ce în ce mai mare în față.

În cele din urmă, Lordul Sângelui a rămas acolo, respirând greu, epuizat.

Thor, însă, nu era deloc obosit. Făcu un pas înainte, tăind din nou și din nou, loviturile lui mai puternice ca niciodată, Lordul Sângelui

ridicându-și halebarda și blocându-le, dar abia la timp, slab. Cu fiecare tăietură de sabie, timpul lui de reacție devenea mai lent, Thor îl împinse mai mult înapoi și îi era din ce în ce mai greu să ridice chiar și halebarda.

În cele din urmă, Thor a venit în sus și în jur cu o tăietură mare și, în timp ce o făcea, a doborât halebarda din strânsoarea Lordului Sângelui.

A zburat, capăt peste cap prin aer, peste marginea balustradei și a plonjat în Canyon.

Lovitura reușise, de asemenea, să-l doboare pe Lordul Sângelui pe spate. Stătea întins acolo, uitându-se la Thorgrin, șocat. Îngrozit. În mod clar, nu se așteptase niciodată la asta.

Thor stătea deasupra lui, calm, relaxat, mai puternic decât fusese vreodată. Cucerise ceva în sine și, pentru prima dată în viață, se simțea liber. Neînfricat. De neinvins.

Lordul Sângelui trebuie să fi simțit asta, pentru că s-a uitat înapoi la Thor de parcă ar fi știut că ceva s-a schimbat în el. Și-a ridicat mâinile slab.

„Nu mă poți învinge, Thorgrin!” el a țipat. „Lasă-ți sabia jos și acceptă-mă!”

Dar Thor a făcut un pas înainte, a tras Sabia Destinului înapoi și, cu o singură lovitură definitivă, a aruncat-o în inima Domnului Sângelui. Lovitura continua să meargă, sabia adăpostindu-se în piatră cu un zgomot extraordinar, ca un cutremur, întreg podul, întregul Canion, tremurând, de parcă Thor ar fi aruncat Sabia în coloana vertebrală a lumii.

Mulțimile de pe ambele părți ale Canionului icneau în timp ce Lordul Sângelui zăcea acolo, pe spate, uitându-se la cer cu o privire surprinsă.

Mort.

Deodată, norii întunecați de deasupra s-au despărțit și a apărut un nor negru de pâlnie, care se învârtea din cer ca o tornadă. A coborât chiar pentru trupul Domnului Sângelui, l-a luat și l-a dus departe, învârtindu-se, în neant.

Pe măsură ce a murit, brusc, toate creaturile lui, de pe ambele maluri ale Canionului, chiar și cele care atacau oamenii lui Thor, au izbucnit în flăcări, murind și ele. Întreaga sa armată, distrusă cu el.

Thor a simțit Inelul Vrăjitorului trecându-i în mână, și a întins mâna și și-a ridicat încet degetul inelar, știind că timpul venise. L-a îndreptat spre Canyon și, încet, a început să tremure.

Un perete de lumină roșie și violetă s-a ridicat din ceață, învârtindu-se, urcând din ce în ce mai sus; pe măsură ce creștea în viteză, s-a răspândit, pe tot drumul prin Canion, strălucind cu toate culorile diferite, pe măsură ce devenea din ce în ce mai solidă. Inima lui Thor s-a ridicat când și-a dat seama: Scutul. A fost, după tot acest timp, restaurat.

Thor a privit cum, în partea îndepărtată a Canionului, hoarde proaspete de soldați ai Imperiului încercau să treacă podul, să-l atace pe el și pe oamenii lui. Dar el a privit cu bucurie cum au sărit în Scut și au fost uciși pe loc.

Oamenii lui, în sfârşit în siguranţă, au scos o mare urale.

Iar Thor nu s-a putut abține să zâmbească.

Inelul, în cele din urmă, a fost protejat. A fost din nou una.

Douăsprezece luni mai târziu

CAPITOLUL PATRICE SI ȘASE

Gwendolyn stătea la fereastra camerei ei, deasupra castelului nou construit din centrul Curții Regelui nou construită și, în timp ce ea, ținând-o pe Guwayne, se uita la splendoarea orașului care se ridica, inima i se umfla de bucurie. Jos, piatră cu piatră, cărămidă cu cărămidă, clădire cu clădire, Curtea Regelui era reconstruită pe temelii, orice a mai rămas, restaurat și orice nu a mai fost, construit din memorie. Mai mult decât atât, își întinseseră fundațiile inițiale, așa că capitala era acum de două ori mai mare decât fusese pe vremea tatălui ei. Străzile erau pline de agitație, oameni veseli cutreierau prin ele, munciți din greu, plini de industrie, cu scop. Un aer de liniște, de confort, răspândit peste oraș.

Grupuri nesfârșite de cavaleri proaspăt bătuți se plimbau pe străzile pietruite proaspăt pavate în armura lor strălucitoare, făcându-și drum încoace și încolo de la noile terenuri de antrenament construite, aleile de joc și Sala Argintului. De asemenea, s-au agitat încoace și încoace la noua Sală a Armelor, alegând dintr-o gamă nesfârșită de arme și armuri proaspăt falsificate. Ea i-a văzut printre ei pe Erec, Kendrick, Brandt și Atme, alături de noile rânduri de Silver și de zeci de cavaleri din Insulele de Sud, toți râzând, zbătându-se unul cu altul, cu adevărata bucurie pe fețele lor.

Peste noua curte de marmură, plină cu o fântână de aur în centrul ei, Gwen a examinat noua Sală a Crestei, încă sute de cavaleri roiau în afara ei. Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth și rămășițele forței de luptă de elită din Ridge au zăbovit în afara ei, cele două părți ale familiei MacGil unite de la cele două capete ale pământului. Două armate, acum una și mai puternice decât fuseseră vreodată. Gwen s-a gândit la tatăl ei, la mândria pe care o avea să-i vadă pe toți așa, să revadă Curtea Regelui așa.

Boom-ul în construcție și prosperitate se răspândise în fiecare colț al Inelului, fiind relocuit încet în ultimele douăsprezece luni – chiar și peste Highlands. Odată cu dispariția McClouds, nu a mai existat tensiune pe cele două părți ale munților, ci armonie și pace, toate o singură națiune, care

arborează același steag. Cetățenii, în fiecare zi, se răspândesc în orașe noi, reconstruind altele vechi sau începând altele noi. Zgomotul ciocanelor și al nicovalelor era peste tot, pe măsură ce o nouă viață se răspândea, ca o forță care nu putea fi oprită. Până și toate viile și livezile, arse până la pământ, cu un an în urmă, erau acum, sub privirea atentă a lui Godfrey, din nou înflorite și dădeau mai multe roade și vin ca niciodată. Gwen a fost surprinsă să-și dea seama că Inelul era mai magnific decât fusese vreodată.

Dar toate acestea nici măcar nu au făcut-o pe Gwendolyn la fel de fericită ca ea. Ceea ce i-a umplut inima până la debordare a fost nu numai să se întoarcă acasă, ci, mai important, să fie din nou alături de Thorgrin – și să o aibă pe Guwayne înapoi în brațe. L-a strâns strâns și s-a uitat în jos în ochii lui cenușii strălucitori, în părul lui blond și cu greu îi venea să creadă că azi avea un an. Era un copil surprinzător de frumos și nu trecea nici o zi în care ea să nu petreacă tot timpul cu el cât putea, luând mai multă bucurie de la el decât orice altceva. După tot prin tot ce trecuseră, ea putea aprecia, mai mult ca niciodată, ce însemna să fii în afară de el și a jurat că nu se va mai întâmpla niciodată.

Clopotele sunau în depărtare, armonioase, liniștitoare, iar Gwen își aminti de ce era și mai fericită în această zi decât majoritatea. Pentru astăzi, după atâta frământare, atâtea obstacole, atât de mult timp depărtat, va fi căsătorită oficial cu dragostea ei, cu Thorgrin. Inima lui Gwen a bătut mai repede la acest gând și a privit în jos și a văzut orașul strălucitor în această zi, oameni grăbindu-se în toate direcțiile în timp ce pregătirile pentru nuntă umpleau orașul. Ușile erau drapate cu trandafiri, străzile căptușite cu petale, butoaiele de vin erau întinse pe câmpuri în timp ce băncile erau așezate în fața lor. Jonglerii, muzicieni și barzi se adunau în trupe, se pregăteau, în timp ce bucătarii se chinuiau la cuve cu carne. Și în mijlocul tuturor, nenumărate scaune erau aliniate înaintea celui mai frumos altar pe care Gwen îl văzuse vreodată, înalt de trei metri și drapat cu trandafiri albi.

Mii de oameni, toți îmbrăcați în cele mai frumoase lucruri, se revărsau prin porțile orașului pe jumătate construite, toți așteptând cu nerăbdare momentul cel mare. A fost o nuntă potrivită unei regine – și mult mai mult decât atât. Astăzi a fost o zi foarte specială, într-adevăr cea mai specială zi din istoria Inelului – pentru că în această zi, nu numai că ea și Thorgrin s-au căsătorit, ci și alte șase cupluri li s-ar alătura: Erec și Alistair, Reece și Stara, Kendrick și Sandara, Godfrey și Illepra, Elden și Indra și Darius și Loti. Era deja numită Ziua istorică a celor șapte nunți, una care va

fi cu siguranță faimoasă în analele Inelului pentru totdeauna. A făcut-o pe Gwen să-și amintească, cu multe luni în urmă, profeția lui Argon: *Veți experimenta un întuneric, urmat de o bucurie, o bucurie atât de mare încât va face tot întunericul să pară lumină.*

"Regina mea?" se auzi o voce.

Gwendolyn s-a întors și s-a uitat peste camera ei, iar inima ei a sărit o bătaie pentru a-l vedea pe Thorgrin stând acolo, îmbrăcat în cele mai frumoase ale lui, purtând o haină lungă, neagră, de catifea deasupra armurii lui, arătând mai superb decât îl văzuse vreodată. O privi în sus și în jos, iar ochii lui străluceau de mândrie și bucurie.

„Rochia ta", a spus el. „Este cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată."

Gwen a radiat, amintindu-și rochia ei de mireasă, uitând că chiar o purtase pe ea și, în timp ce el se apropia, ea se îndreptă spre el, ținând-o în brațe pe Guwayne, iar ei s-au aplecat și s-au sărutat.

— Pot să te însoțesc la altar? întrebă el, cu un zâmbet pe buze, cu ochii strălucind.

Ea a radiat înapoi.

„Nu există nimic pe care mi-aș dori mai mult."

*

În timp ce Thor mergea cu Gwendolyn, cei doi ținându-se de mână în timp ce se plimbau, el savura timpul petrecut împreună. Gwendolyn îi dăduse lui Guwayne lui Illepra să o țină în timpul ceremoniilor, iar ei doi, mereu atât de ocupați cu un milion de afaceri de curte, de reconstrucție, au avut în sfârșit un moment de liniște înainte de marea ceremonie. Thor a vrut să petreacă timpul singur cu ea, înainte ca ei să fie din nou în lumina reflectoarelor.

„Unde mergem, domnul meu?" întrebă ea zâmbind, în timp ce el o ducea departe de locul nunții.

I-a zâmbit răutăcios înapoi.

„Am vrut să fur ceva timp singur cu regina mea. Sper că e în regulă?"

Ea îi zâmbi înapoi și îi strânse mâna.

„Nimic nu m-ar face mai fericită", a răspuns ea.

Merseră, croindu-și drum prin curte, pe lângă mulțimi de oameni care zâmbeau și se închinau pe jumătate în timp ce mergeau, scoțându-și bonetele, toți rânjind de la ureche la ureche, toți extaziați de ziua cea

mare. Thor putea să vadă toți trompeștii aliniându-se, toți băieții pregătind focurile de artificii pentru noaptea cea mare care urma. Putea vedea torțele aprinse în sus și în josul culoarului, deși era încă apus, și putea vedea mii de oameni luându-și locurile. Clopotele au continuat să sune ușor, ca și cum ar semnifica festivități care nu se vor termina niciodată.

„Thor, uite!” strigă o voce emoționată de fată.

Thor s-a întors la vocea familiară și a fost încântat, așa cum era întotdeauna, să-l vadă pe Angel alergând spre el, radiantă, cu noua ei prietenă Jasmine alături de ea. Thor a fost deosebit de bucuros să-l vadă pe Angel perfect sănătos, vindecat de lepră, așa cum fusese de când el preluase Inelul Vrăjitorului și ridicase Scutul. Fericită, radiantă, sănătoasă, era ca un copil diferit.

Mai ales acum, că avea o nouă cea mai bună prietenă în Jasmine – care părea la fel de încântată să o aibă. Jasmine nu a încetat niciodată să-și ducă cărțile, iar Angel, înfometată de cărți din toți anii petrecuți pe o insulă, nu s-a săturat niciodată să audă monologurile lungi și savante ale lui Jasmine.

„Îți place rochia mea?” întrebă ea, entuziasmată.

„Vom face florile perfecte?” a răsunat Jasmine.

Thor zâmbi în timp ce privea în jos și îi văzu pe amândoi în rochii frumoase de mătase, albe, cu trandafiri albi în păr, fiecare atât de emoționat.

„Nu ai putea fi mai perfect”, a spus el.

„Mă voi căsători doar ca să vă văd pe voi doi mergând pe culoar arătând așa cum faceți!” a adăugat Gwen.

Amândoi chicotiră de încântare și mândrie.

„Krohn încearcă să-ți atragă atenția!” a adăugat Angel.

Thor auzi un scâncet și se uită în jos pentru a-l vedea pe Krohn pe călcâie, chinuindu-se să-l ajungă din urmă. El dorea clar atenția lui Thor și s-a întors și i-a văzut nu departe, cei cinci pui noi ai lui Krohn, cu mama lor, o femelă leopard. Thor zâmbi larg, dându-și seama cât de mândru era Krohn și îl bătu pe cap, se aplecă și îl sărută.

În timp ce o făcea, Thor auzi un țipăt gelos și ridică privirea și-l văzu pe Lycoples coborând brusc, mult mai mare acum ca niciodată, aterizează în fața lor și își lasă capul în jos, așteptând. Thor și Gwen au făcut un pas înainte, mângâindu-l, iar Thor a râs.

„Nu fi gelos”, îi spuse lui Lycoples.

Lycoples a țipat, a bătut din aripi, apoi a decolat, învârtindu-se sus pe cer.

„Hai să o urmărim!” Angel a strigat de încântare, iar cei doi au fugit, chicotind, încercând să alerge după urmele lui Lycoples pe cer.

Thor a luat-o din nou de mână pe Gwen și au continuat să meargă, Thor conducând-o pe Gwen într-un loc care era sacru pentru el. Stâncile Kolvian. Acest loc supraviețuise războiului, marii invazii și era la fel ca întotdeauna, dându-i lui Thor un sentiment de liniște. Acesta fusese întotdeauna un loc special pentru el, locul în care îl îngropaseră pe regele MacGil, un loc în care putea să scape, să aibă pace, mângâiere și să privească, din cel mai înalt punct, peste Regat. Thor s-a ținut de mâna lui Gwen în timp ce ei doi stăteau acolo, uitându-se împreună, la cerul vast și gol, la soarele care apune, ambele roșii acum, cerul stricat cu un milion de culori, atât de perfect pentru ziua nunții lor. Privind afară, era ca și cum lumea s-ar fi născut din nou. De parcă speranța ar fi răsărit din nou.

În timp ce stăteau acolo, departe de mulțime, singuri, liniștiți, doar ei doi, Thor simți palma lui Gwen în a lui și reflectă. Era inundat de amintiri. Și-a amintit prima sa apariție la Curtea Regelui, sosind aici ca doar un băiat, fiind atât de intimidat de acest loc; și-a amintit de prima dată când a pus ochii pe Gwendolyn, cât de limbătos fusese; și-a amintit de prima dată când l-a întâlnit pe Reece, și-a amintit că s-a alăturat Legiunii. Și-a amintit de The Hundred, de pregătirea lui, de toți oamenii de la care învățase, cu care luptase. Și-a amintit de lecțiile lui Argon, de sfaturile lui și era o prezență de care îi lipsea foarte mult.

S-a gândit la călătoria lui, la felul în care a început ca un alt băiat cu vise mari, un băiat fără bogății, fără legături, fără abilități speciale. Un băiat de care se râdea când ajunsese aici – și totuși care acum, cumva, reușise totul. A simțit, mai ales, un profund sentiment de recunoștință. El știa că fusese foarte binecuvântat.

Thor și-a amintit, de asemenea, de tot întunericul. Și-a amintit de procese, de asasinate, de demoni, de distrugere. Exilul lung și rece. Și-a amintit de toate momentele în care era sigur că nu va reuși, sigur că nu va putea merge mai departe. S-a gândit la toate greutățile și, în ciuda tuturor, și-a dat seama că, dacă i-ar avea ocazia, nu va ezita să aleagă să o facă din nou. Deoarece căutările lui nu au fost niciodată de dragul bogăției, sau al câștigului, sau al titlurilor, sau al faimei sau al puterii, au fost întotdeauna

de dragul onoarei. Onoarea a fost cea care l-a condus și asta va fi întotdeauna.

Cel mai mult, și-a amintit cât de mult o iubea pe Gwendolyn. Fusese cu el de la început, riscase cu el, doar un băiat, în ciuda poziţiei sale, în ciuda rangului lui – iar dragostea ei nu slăbise niciodată. Ea continuase să-l iubească pe tot parcursul despărțirii lor, nu renunțase niciodată la speranță, supraviețuise, el era sigur de asta, astfel încât să poată fi din nou împreună. Iubirea ei, își dădu seama, era cea care l-a susținut cel mai mult, care l-a ținut să treacă prin toate acele momente grele, care îi dăduse un motiv să trăiască. Cumva, știa întotdeauna că erau destinați să fie împreună și că nimic, nicio armată, nici un exil, nici un război, nu-i va ține vreodată depărtați.

Acum, în timp ce el stătea acolo, ținându-i de mână, uitându-se la apusul soarelui, Thor s-a mirat de cum totul se încheiase, de cât de misterioasă era viața.

„Ce este, domnul meu?” întrebă Gwen, strângându-i mâna.

Thor clătină din cap și zâmbi, întorcându-se către ea.

„Doar îmi amintesc, iubirea mea.”

S-a uitat și ea la apus și a dat din cap, înțelegând.

— Mă gândesc la tatăl meu în acest loc, spuse ea cu tristețe. „Am pierdut atât de multe. Și totuși atât de mult câștigat.”

Thor simțea spiritul regelui MacGil plutind peste ei în semn de aprobare, împreună cu al lui Argon. S-a gândit la toți cei pe care i-a iubit și i-a pierdut și și-a simțit mama alături de ei. În cele din urmă, căutările lui s-au încheiat.

Cu toate acestea, s-a întrebat și el. El știa că Scutul era puternic, știa că toate acele forțe ale Imperiului de acolo nu l-ar mai putea pătrunde niciodată. Știa că nu avea de ce să se teamă, în afara sau în interiorul Inelului. Erau mai în siguranță decât fuseseră chiar și pe vremea regelui MacGil.

Cu toate acestea, nici el nu s-a putut abține să nu se gândească la profeții, la prețul pe care ar trebui să-l plătească pentru sacrificiul său. Despre profeția despre fiul său, Guwayne, că într-o zi se va ridica pentru a deveni un lord întunecat, mai puternic chiar și decât Thorgrin. Thor se uită în jos la Inelul Vrăjitorului de pe deget, la Sabia Destinului de pe centură și se întrebă dacă asta ar putea fi posibil. Se cutremură, gândindu-se

la zi. Îl imagina pe Guwayne, atât de pur, atât de inocent, gândindu-se la dragostea lui intensă pentru el și nu-și putea imagina cum ar putea fi posibil.

Doar cuvintele vrăjitorului , se gândi el.

Thor și-a scuturat profeția din mintea lui, și-a scuturat toate gândurile întunecate din minte. Acum nu era momentul pentru chinuială. Acum era vremea bucuriei. Bucurie fără echivoc.

„Thorgrin! Gwendolyn!”

Thor s-a întors cu Gwen și a fost încântat să vadă apropiindu-se un grup de bărbați și un grup de femei, toți îmbrăcați în cel mai frumos mod: mirii și miresele. Kendrick, Erec, Reece, Darius, Elden și Godfrey au mers într-un grup, Dray pe călcâie, în timp ce Sandara, Alistair, Stara, Loti, Indra și Illepra au mers în celălalt. Celelalte șase cupluri, toate gata să se căsătorească cu ei astăzi.

Illepra o ținea pe Guwayne, iar Alistair o ținea pe fetița ei, acum în vârstă de aproape un an, cea mai frumoasă fetiță pe care Thor o văzuse vreodată, cu ochii ei albaștri deschis, strălucind ca ai mamei ei. Thor știa că va crește cu Guwayne, că ea, copilul surorii lui, va avea o soartă indisolubil legată de cea a fiului său. Nu a putut să nu se întrebe ce va fi cu următoarea generație.

Godfrey a întins un sac de vin pentru Thorgrin, în timp ce Illepra a întins unul pentru Gwendolyn, iar Thor a văzut că toți viitorii mirese și miri țineau deja câte unul. Când soarele a început să apune, toți aveau o asemenea bucurie pe fețele lor, fețele pline de așteptarea nunții glorioase care urma să vină.

Godfrey își ridică sacul pentru un toast și, în timp ce toți ceilalți se aplecau înăuntru; Și Thorgrin a făcut-o. Stăteau acolo, lângă apusul soarelui, iar Thor se uită la fețele lor, luminate în ultima lumină a zilei, acești oameni pe care îi iubea și îi respecta cel mai mult. A fost un privilegiu, și-a dat seama, să pot lupta alături de ei.

„Ce este cel mai bun în viață?” întrebă Godfrey, punându-le tuturor întrebarea.

Toți au tăcut și, pe măsură ce toți se gândeau la întrebare, strigau unul după altul:

"Adevăr!"

"Sacrificiu!"

"Datorie!"

„Valoare!”

"Curaj!"

"Onora!" interveni Thor.

Dintr-o dată s-a auzit un țipăt singuratic, sus, și Thor și-a ridicat privirea și i-a văzut pe Lycoples întorcându-se, alături de Estopheles, cei doi desfăcându-și aripile.

„Atunci s-a rezolvat!” spuse Godfrey.

Toți au dat din cap și și-au ridicat sacii mai sus.

"A onora!" strigă Thorgrin.

"A ONORA!" au răspuns cu toții, toast-ul lor răsunând de pe stâncile Inelului — și răsunând în veșnicie.

NOTĂ AUTORULUI

Sunt onorat că ați citit toate cele 17 cărți din Inelul vrăjitorului. Pentru cei dintre voi care se întreabă ce le rezervă viitorul lui Guwayne, acea poveste epică va fi spusă într-o zi, în propriul său serial, FIUL Vrăjitorului. Dar serialul nu este planificat pentru prea curând.

Acum este timpul să mă concentrez pe o nouă serie, cu personaje noi, decoruri noi, o lume nouă și un complot nou-nouț. Permiteți-mi să fiu primul care vă invit la noua mea serie epică de fantezie: REGI ȘI Vrăjitori.

ACUM DISPONIBIL!

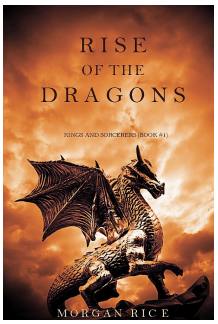

RISE OF THE DRAGONS
(REGI ȘI Vrăjitori — CARTEA 1)

“Toate ingredientele sunt aici pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
— *Cărți și recenzii de filme* , Roberto Mattos *(despre A Quest of Heroes)*

De la autorul cel mai bine vândut Morgan Rice, vine o nouă serie de fantezie epică: RISE OF THE DRAGONS (KINGS AND SORCERERS — Cartea 1). Kyra, o fată de 14 ani care visează să calce pe urmele tatălui ei și să devină un războinic faimos, este un arcaș mai bun decât toți ceilalți. În timp ce se luptă să-și înțeleagă abilitățile, puterea ei interioară misterioasă și ce secret i se ascunde despre nașterea ei, ajunge să realizeze că este diferită de ceilalți și că al ei este un destin special.

Dar oamenii ei trăiesc sub degetul mare al nobililor asupritori, iar când ea ajunge la majoritate și domnul local vine după ea, tatăl ei o căsătorește pentru a o salva. Kyra, totuși, refuză și pleacă singură, în pădurea periculoasă, unde întâlnește un dragon rănit și aprinde o serie de evenimente

care vor schimba cursul regatului pentru totdeauna.

Între timp, Alec, în vârstă de 15 ani, se sacrifică pentru fratele său, luându-i locul în draft și este transportat la The Flames, un zid de flăcări înalt de o sută de picioare care ține înapoi armata trolilor la nord. De cealaltă parte a regatului, Merk, un mercenar care se străduiește să-și lase în urmă trecutul întunecat, caută prin pădure să devină un Păzitor al Turnurilor și să ajute la paza Sabiei de Foc, sursa magică a puterii regatului. Dar trolii vor și ei Sabia – și au alte planuri, pregătindu-se pentru o invazie masivă care ar putea distruge regatele pentru totdeauna.

Cu atmosfera sa puternică și personajele complexe, RISE OF THE DRAGONS este o saga cuprinzătoare de cavaleri și războinici, de regi și lorzi, de onoare și vitejie, de magie, destin, monștri și dragoni. Este o poveste de dragoste și inimi frânte, de înșelăciune, de ambiție și trădare. Este fantezie la maxim, invitându-ne într-o lume care va trăi cu noi pentru totdeauna, una care va atrage toate vârstele și genurile.

“[O] fantezie epică distractivă.”
— Recenzii Kirkus *(cu privire la A Quest of Heroes)* „Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.” --Recenzia cărții din San Francisco *(cu privire la A Quest of Heroes)* „ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.” --Publishers Weekly *(referitor la A Quest of Heroes)* „O fantezie plină de spirit... Numai începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”. --Midwest Book Review *(cu privire la A Quest of Heroes)*

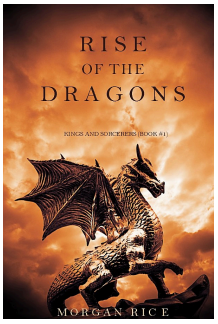

RISE OF THE DRAGONS
(REGI ȘI Vrăjitori — CARTEA 1)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea nr. 5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
A RITE OF SWORDS (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea nr. 2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea #3)

DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al serialului de fantezie epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și nu mai mult); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, si ramai in legatura!